

Write Your Future

Short Story Collection

*A Citizen Science-experiment by Danish Institute for Advanced Study
and the Citizen Science Knowledge Center at University of Southern Denmark*

Table of contents

Introduction

Introduction to the “Write Your Future” project	4
About Citizen Science	8
About Danish Institute for Advanced Study	8

Short Stories

Sarah	9
Sophie	10
Agnese	13
Julie	15
Anna	17
Rane	18
Nicklas	21
Julie	23
Alexander	23
Jens	25
Anne	27
Hannes	30
Catarina	32
Katrine	35
Hannah	37
Marlea	39
Selina	41
Christina	42
Boline	45
Magnus	48
Elisabeth	50
Henrik	53
Sandra	56
Stephanie	58
Larry	60
Maja	63

Josefine	65
Sandra	67
Joel (& Maiken)	69
Josefine	71
Sander	73
Hossein	76
Emma	77
Bianca	80
Sahar	82
Romina	85
Sabine	87
Vinuja	90
Laila	91
Anne	93
Eva	96
Caroline	98
Mohammed	99
Nico	101
Anja	103
Amalie	105
Niclas	107
Misheck	109
Cecilia	112
Sine	114
Julie	117
Matilde	119
Ayse	120
Paula	121
Johanne	124
Nikolaj	126
Marta	128
Agnetha	131
Therese	133
Levi	135
Blanka	137

Diana	140
Joanna	141
Ann-Christin	143
Silvia	145
Camilla	147
Daniel	149
Thomas	151
Jordan	154
Frederik	157
Maria	159
Cæcilie	161
Johanne	163
Michelle	165
Kevin	167
Lene	167
Francisco	170
Emil	170
Emil	172
Pia	175
Mikkel	177
Cecilie	179
Corey	180
Camilla	182
Robin	184
Christoffer	188
Arman	190
Magnus	195
Casper	197
The collaborators of Write Your Future	201

Introduction to the “Write Your Future” project

By Bryan Yazell and Christine Stabell Benn

What do you imagine a typical day will look like in 2025?

The basis for the “Write Your Future” experiment derives from a question that has been on just about everybody’s mind over the last pandemic year: when will things get back to normal? After months of one lockdown after another, after working from home lost its novelty and Zoom meetings their charm, the question many of us were asking began to take a perhaps more sinister turn: will things ever return to normal?

What the COVID-19 pandemic has shown us among other things is that big, society-wide changes need not always be slow and gradual; they can happen shockingly fast. The pandemic has also reminded us of how deeply individual lives can be impacted by events, people, and groups outside of their control. Simply put, it has made it clear how deeply connected we are to each other. The hardships, anxieties, and vulnerabilities we have all been subject to at various points have been shared by so many people; likewise, our dreams, fears, and hopes for the future take shape in this shared moment.

“Write Your Future” was conceived as an outlet for expressing these visions for the future in a creative, counter-intuitive way. At the same time, we expected that certain themes, tones, and ideas might come through when we read these stories together. What *shared* visions might we see in these stories? Is there something like a consensus view of what we expect to see in the very near future? The stories in this collection represent these visions and start to answer, we believe, some of these critical questions.

But before we see these stories, it is important to acknowledge the collaborative effort that made this project a reality. This is a project that has asked everyone, from the authors to the organizers, to step outside their comfort zones to a certain degree and adopt, if only for a little while, a new perspective. We were supported in this endeavour by the Danish Institute for Advanced Study (DIAS), whose mission statement, after all, is summed up in the imperative to “be curious.” In more ways than one, the “Write Your Future” project showcases the inspiring work that can be done once the barriers that stand in the way of pursuing one’s curiosity come down.

Perhaps the most immediate way DIAS made this project a reality was putting curious minds together in the same place at the same time. Simple conversations and spontaneous ideas can turn to something big. In a DIAS lecture, Bryan, an Assistant Professor in the Humanities, had raised the point that speculative fictions—whether they be hard science fiction or stories that speculate about the effects of climate change—typically tell us less about the future than they do about the present. Dystopian stories are only compelling to us, for instance, so long as we recognize the semblance or the roots of these dystopias in our world today. As a Professor and Chair of Health,

Christine posed the question: what if the speculative component to science fiction were applied to another pressing topic, like COVID-19? And rather than speculate about a far-off future, why not deal with the very close at hand? With this initial spark of inspiration, the project came together faster than either of us could have imagined.

The type of interdisciplinary environment that DIAS provides played no small role in turning this idea into a fast reality: where else might a scholar in literature and a health expert not only chat about science fiction during a work meeting, but also have the resources to turn this concept into more than an idle conversation?

Alongside DIAS, the Citizen Science Knowledge Center marshalled together the manpower and experience necessary to make all of this happen. **Thomas Kaarsted, Line Laursen, and Anne Kathrine Overgaard** helped to ensure that the “Write Your Future” experiment would exemplify the best of citizen science: to include the public in research, to value their contributions, and to listen to their opinions and input. Once the project’s goals were set, our communications manager, **Tine Dolmer** spent many days and nights getting the word out, finding collaborators, and helping this project see the light of day.

It is safe to say that our students’ contributions are thoughtful, creative, and – above all – they demand to be taken seriously. By limiting the stories to a maximum of 1200 words, we gambled that the authors could zero in on their most pressing ideas in a relatively short space—that this flash fiction format would encourage them make their concerns front and center of their texts. Judging from the quality of these stories, we can say that this gamble paid off. Over the span of just two or three pages, these stories immerse us in worlds that deviate from our own in profound ways.

Choosing only a handful of outstanding examples among these excellent stories was no easy task. Luckily, this process benefited from the care and attention of its assessment committee, which consisted of both faculty members and students from across the five faculties. In addition to Christine and Bryan, this panel included **Marianne Holmer**, Director of DIAS and Dean of the Faculty of Science; **Marcus Rubin**, chronicle editor at the newspaper *Politiken*; **Sissel-Jo Gazan**, author; **Joel Cox**, DIAS Fellow of Engineering; **Søren Askegaard**, DIAS Chair of Business and Social Sciences; **Anna Paldam Folker**, Head of Human Health; **Emma Emilie Kanstrup Skou Andersen**, student at the Faculty of Science; **Agnete Winther Groth**, student at the Faculty of Humanities; and **Mads Nybo Sørensen**, Ph.D. student at the Faculty of Science.

In the end, we received 92 submissions from across the university, both undergraduates and graduates, and from across the disciplines. Reflecting our student body, the stories were also linguistically diverse: 55 stories are in Danish and 37 in English.

Our initial assessment committee narrowed this list down to 10 outstanding stories. The criteria for selection were intentionally left open to each assessor’s judgement. In general, the stories that

stood out to us were the ones that engrossed us in their visions; stories that made their sense of vulnerability, loneliness, or anxiety palpable; and stories whose scenarios could surprise us with their creativity and plausibility. From here, the top three selections were chosen after a second round of voting.

Although only a few stories receive prizes, we want to reiterate that all our authors should feel proud of their contributions and be recognized for their time and effort; we know how challenging it can be to take up a new project while writing other papers or preparing for exams—and especially during an extended pandemic.

We hope you will enjoy their stories. Reading these stories will instantly transport you out of your daily life and into somebody else's life. You test their lives, you feel their pain, their happiness – and meanwhile you forget yourself. We all need that once in a while. But reading them will also give you a feeling of what many young people of today think about the future and, in doing so, give a sense of their current state of mind. They take place in familiar settings—airports, grocery stores, public parks—and less familiar ones—isolation chambers, VR booths, and militarized zones. Most look to the future with unease and imagine a society that has drifted towards dystopia. This framing undoubtedly reflects a shared sense of unease among the authors about the present and how things might go on into the future. The dystopian tone, however, need not reflect only despair. Speculative stories can sound the alarm and in doing so they are not so much predicting the future than in setting the scene for the future now in the present—in effect, making one scenario or another more or less viable.

Certain themes and emotions extend across these short stories. Many of them are about loneliness. They contemplate a future where we are still very isolated and most contact is taking place online. These authors communicate a strong sense of loss and nostalgia; they express missing the physical presence of other people, missing seeing people's faces under face masks, or the feeling of another body close to yours. Many of the stories also imagine that the fear of infections had become a permanent fixture of everyday life. Even though most speculated that by 2025 we would be looking back at the COVID-19 pandemic, they also foresaw that we would still be using masks, still be disinfecting, and we would still be scared about strangers getting too close to us in the bus or in the train. The pandemic would have left a permanent mark, making us less confident about being in the world. Lastly, the role of the state is a common theme in these stories. Many described something approaching a Big Brother society: more rules and regulations, more monitoring, and strict punishments for failing to comply.

Taken together, these stories showcase the power of literature to help us think through how individual narratives connect to bigger ones. They also reiterate literature's ability to put us in another's shoes, to look at the world around us from another perspective or with another pair of eyes. To return to an earlier point, if the past year of this pandemic has taught us anything, it's the

fact that our lives impact—and are impacted by—people, ideas, and events that are well outside our view. Ultimately, these stories help bring this bigger picture into focus.

About Danish Institute for Advanced Study

Danish Institute for Advanced Study (DIAS) is a national elite center at University of Southern Denmark that sets the framework for excellent research.

We offer an extensive program of different prestigious lectures, and we aim to inspire groundbreaking ideas through the meeting of minds within all disciplines.

DIAS include chairs from all five faculties at SDU and a number of external chairs from the University of Copenhagen. The most important core in DIAS we believe is our team of very promising DIAS Fellows.

The mission of DIAS is to bring outstanding researchers together in an interdisciplinary center for fundamental research and intellectual inquiry. We exist to encourage and support curiosity-driven research in fields of science and humanities, and thereby unlock new revolutionary ideas.

About Citizen Science

In Denmark, Citizen Science is often used for data collection and mapping of nature areas, but Citizen Science is more than that. In a world marked by fake news, alternative facts and declining respect for fact and professionally qualified experts, Citizen Science has become much more interesting.

Citizen Science is about generating interaction and dialogue between citizens and researchers, thereby reducing the distance between them in order to encourage a debate based on knowledge and facts.

Citizen Science projects such as 'A healthier Funen' engages and involves citizens in research they normally would not ask questions about or contribute to. In the project 'Campus Odense Active Living' citizens and associations are involved in the development of the 80-hectare natural area that constitutes Campus Odense.

The Citizen Science Knowledge Center is a partnership between the faculties at SDU, Odense University Hospital, University Library of Southern Denmark and SDU Research & Innovation Organization.

Sarah

International Business Communication

En almindelig dag i år 2025

”Tag plads” sagde hun og indikerede med sit kropssprog, at stolen på modsatte side af bordet var beregnet til mig. Mit første instinkt, da hun rakte armen ud i retning af stolen, var at møde hendes hånd med min i form af et håndtryk. Gamle vaner er svære at slippe af med, og mit instinkt for fysisk kontakt havde ikke været et godt førstehåndsindtryk ved en jobsamtale.

”Jeg kan forstå, at du har en kandidatgrad i International Marketing, og stor erfaring med at arbejde i andre lande?” – Min første refleks var at smile. Der var noget intimiderende ved at have en autoritet i fysisk forstand foran mig, og mine sociale kompetencer var ikke, hvad de havde været, siden verden gik online. Desuden bed jeg mærke i formuleringen ”*i andre lande*”, og vidste ikke, om jeg skulle rette hende. De sidste par år har jeg arbejdet for en del forskellige lande, men *i og for* baseres på to helt forskellige definitioner, og aldrig har jeg krydset Danmarks grænser for et arbejdsrelateret formål. Jeg kan godt betvivle, om mit studie var hele arbejdet værd, da internationalitet havde en helt anden klang, da jeg startede på min bachelor for seks år siden. Internationalitet definerer indbyrdes forhold mellem lande og stater, men det kan være svært at finde landegrænser, når verden primært fungerer online. Vi er mere globaliserede end nogensinde, og det har specielt taget fart siden pandemien ramte os i 2020. Vi er alle påvirket af internettet, og brands, trends og kultur hersker vores online univers. Jeg frygter, at snart vil det eneste der adskiller vores lande være sprog og natur. Turismen er enormt vigtig for vedligeholdelsen af vores individuelle kulturer og særheder, men med markedsprisen for fly og hotel højere end nogensinde, er det ingen overraskelse, at charterferier ikke længere er øverst på prioriteringen. Det er dog en fordel at se, hvor mange, der i stedet udnytter det online univers, til at rykke bopæl udenfor sine nationale grænser. Vi er rekordhøje miks af nationaliteter i befolkninger, og tallene bliver kun højere. Engelsk er uden konkurrence det korporative sprog verden over, og spørgsmålet er nu bare, hvornår natur bliver det eneste der adskiller landegrænser.

”Som vores firmanavn indikerer, gør vi en kæmpe indsats for miljø og grøn fremtid. Hvor ligger dine interesser og hvad gør du selv for at spare miljøet?” Spurgte hun mig næsten intimiderende. I dag er miljøvenlighed en selvfølge i størstedelen af verden, og jeg blev hurtigt ramt af en dårlig samvittighed, ved tanken om hvor lavt miljøvenlighed stod på min prioriteringsliste. Dog kunne jeg ikke lade være med at føle et snert af dobbeltmorale, da hun antog, at jeg gjorde en ihærdig indsats for at være miljøvenlig. Lidt ironisk er det at være en international online virksomhed med interesse for miljø, når netop nu, at netværk, streaming og vores generelle øgede medieforbrug, er noget af det mest reflekterede når det kommer til den økologiske krise. Kommunikationsteknologien i dag har et rekordhøjt ressource- og energiforbrug, og bag vores online univers befinder

der sig oceaner af energitunge datacentre. Moderne teknologi er både en velsignelse og en byrde, og vi befinder os i en ond cirkel hvad angår vores nye tid. Jeg håber, at vi snart kan finde andre alternativer til at drive vores datastrømme, så vi ikke bevæger os i den forkerte retning hvad angår vores ellers positive kurve for miljøvenlighed. Spørgsmålet er nu bare hvor meget folk er i stand til at tilsidesætte egne behov for behovene hos fremtidige generationer.

Jeg forlod samtalen med en god fornemmelse. Det var befridende med et professionelt setting, hvor jeg rent faktisk følte mig til stede, og blev set og hørt i den mest virkelige forstand. Jeg var på vej ud ad døren, da jeg bemærkede, at gaderne var tomme, til trods for, at det var myldretrafikens højpunkt. Manglen på byliv og endda myldretrafik på hverdag var til dels sørgelig, og mennesker var kun til at se på gaderne i weekenden, hvor der blev overkompenseret for manglen på mange års socialt samvær. Jeg passerede en mor og hendes datter, og smilede, da den unge pige så mig i øjnene. Hun kiggede ængstligt på sin mor, der nærmest ikke ænsede min tilstedeværelse. Jeg formoder, at denne udvikling af mangel på lyst til den "virkelige" verden skyldes, at "virkelighed" i dag balancerer på en tynd tråd i sin definition. Selv samtlige forbipasserende havde enten mobil eller høretelefoner på sig, og var alligevel online i en eller anden forstand, hvor gaden fungerede som et transportmiddel alene. At være født og opvokset i isolation og tilbringe sin barndom bag en skærm har tydelig indflydelse på de sociale kompetencer, og jeg føler mig heldig, at jeg tilbragte min barndom i selskab med andre børn med adgang og ikke mindst lyst til offentlige legepladser, fysisk nærhed, teknologi-frie spil og undervisning. Hvor intimiderende det ikke må være at skulle møde nye mennesker i fysisk form, hvis man er "født" på internettet. Selv jeg, der kun har været i isolation en lille brøkdel af mit liv, oplevede min samtale som noget af det mest intime og intimiderende længe, så jeg frygter for evnen til åbenhed, individualitet og mod hvad angår vores fremtidige generationer.

Sophie

Comparative literature

Et glimt ind i fremtiden

Om 4 år, i 2025, håber jeg, at himlen er blå, og luften er ren, mens vandet i alle jordens floder og have løber skinnende klart. Vi forstår, at jorden er en levende eksistens, hvis liv og skæbne vi er en uadskillelig del af. Og hver sommer vil skiftende landskaber af skov, strand og by sammen med

en næsten lydløs raslen, denne baggrunden for nye venskaber og uforglemelige stunder af sådanne slags, som kun opstår, når selve rejsen værdsættes lige så meget som destinationen. Med ny teknologi lagrer vi solens stråler og havets brusende bølger og lader døde dyr være døde. Vi tillægger mennesker, jorden og alle dens væsner mere betydning end midlertidige fornøjelser og materielle ting.

Jeg håber, at vi ser og anerkender hinanden som mennesker og ikke som køn. Y-kromosomet har ikke monopol på nogen følelser og dikterer ingen bestemt adfærd. Som solen, der ikke spørger om tilladelse til at skinne, og regnen, der ikke undskylder for at falde, har vi mennesker alle sammen retten til at græde, skrige og le, til at være følsom, vred og bange, til at spørge om og få hjælp. Begge forældre anses som en forælder og tilskrives samme betydningsfulde rolle for vores børns trivsel og sundhed. Vi værdsætter alle egenskaber og viser en lige så stor anerkendelse til de mennesker, som med omsorgsfulde strøg og beroligende stemme holder os i hånden, når vi er gamle, som til dem, der reparerer vores biler og hjælper med vores økonomi.

Jeg håber, at vi husker på dét, som virkelig betyder noget. Sundhedspersonalet, renovationsarbejderen, pædagogen, underviseren og kassemedarbejderen hyldes og anerkendes for deres uundværlige arbejde, der udgør vores samfunds bankende hjerte hver eneste dag. Vi knuger vores venner og familie tæt og værdsætter de dage, timer og minutter, vi tilbringer med dem. Vi elsker oftere og hårdere og lader aldrig vores kærlighed være usagt. Tiden står stille. Vi går på stranden, lytter efter de brusende bølger og mærker duften af saltvand og følelsen af vores bare tær i sandet. Vi stopper op og trækker vejret dybt ned i lungerne og mærker dem udvider sig og husker på, at vi er i live.

Jeg håber mest af alt, at vi er venligere og kærligere. Mod hinanden, mod jorden og alle dens væsner og mod os selv.

Om 4 år, i 2025, frygter jeg, at himlen er grå, luften er sort og tyk af smog, mens alle jordens floder og have består af mere plastik end vand og fisk. Overalt på himlen tegner der sig lange, hvide kondensstriber, der vidner om, hvordan vi forsøger at indhente den tid, som vi mistede, sammen med de minder og oplevelser, vi skulle have haft. Forbruget stiger, vi køber mere og mere, og vi kan ikke stoppe. Den opmærksomhed og alvor, vi gav miljøet og klimaet inden pandemien, er væk og udskiftet med en naivitet, som ser den skyfrie himmel, den friske luft og klare vand under nedlukningen som tegn på, at klimakrisen var stærk overdrivet, og vi stadig har masser af tid.

Jeg frygter, at vi har udviklet en fælles berøringsangst. Vi krammer sjældent og kysser aldrig. Sex er ikke længere for sjovt og kun bag låste døre holder vi om hinanden. Vi lukker os om os selv og isolerer os, mens vi lider i stilhed af en tabubelagt hudsult. Blandt de næste generationer vækker vi forargelse, når vi fortæller dem, hvordan vi hilste på vores venner ved at omfavne dem tæt. At trykke en fremmed persons hånd vil resultere i en kollektiv, social eksklusion. Bøger og film fra før pandemien tilhører nu horrorgenren, for selv den mindste berøring tiltrækker vores opmærksomhed og fylder os med ubehag og væmmelse.

Jeg frygter, at vi har mistet os selv, er mistroiske og hadske. Vores samfund er opdelt og splittet i 'os' og 'dem'. Vi retfærdiggør stædigt rigtigheden af vores egne handlinger og adfærd under pandemiens, mens vi aldrig tilgiver dem, der i en fremmed og ukendt tid opførte sig anderledes end os selv. Den årelange bekymring for vores eget og vores kæres helbred, frustrationen over virusen og de tabte stunder og oplevelser, som vi aldrig kan få tilbage, og frygten for at havne i en lignende situation igen, manifesterer sig i os som en indædt mistro til og had mod bestemte mennesker.

Min største frygt er dog den, at vi ikke har lært noget.

Mens første scenarie er en håbløs og naiv drøm, er det andet forhåbentlig et urealistisk og umuligt skrækscenarie. I virkeligheden vil verden om 4 år, i 2025, nok ikke være meget anderledes end verden inden coronapandemien.

I 2025 vil jeg vågne en varm og fugtig vintermorgen i favnen på min kæreste. Mens jeg søvnigt gnider øjnene ud ad øjnene, vil jeg allerede være begyndt i mit hoved at planlægge de ting, jeg burde få gjort. Oprydning. Vasketøj. Indkøb. Rengøring. Aftensmad. Opvask. Jeg vil mærke, hvordan vægten af alt dét, jeg skal nå, lægger sig tungt på mine skuldre. Når jeg tager ud at handler, vil jeg tage min brune jakke på, der mangler en knap og har et mindre hul i højre lomme. Jakken har jeg købt i genbrugen, og den er den eneste, jeg har, men trods kalenderen siger december, så fryser jeg ikke. I supermarkedet vil jeg i grøntafdelingen høre en kunde tage et par mønster på gulvet. Jeg vil samle dem op, men lade være med at træde nærmere end en meter på vedkommende, hvis lomme mønsterne faldt ud ad. Hvis jeg tør, vil jeg forsigtigt prikke vedkommende på skulderen og aflevere mønsterne tilbage. Ellers vil jeg tiltrække mig deres opmærksomhed ved at spørge "undskyld mig?". Foran mig i kaskekøen vil en person tale højlydt i sin telefon uden at ænse mennesket på båndets anden side. Jeg vil derfor smile ekstra stort, når jeg betjenes, for at råde bod på en anden persons selvoptaget og hensynsløse handling. På vejen hjem vil jeg tjekke Facebook og læse, hvordan mænd stadig er øverst i selvmordsstatistikkerne, hvordan kvinder stadig tager sig af størstedelen af de huslige pligter, og hvordan jordens ressourcer snart vil være brugt op. Men jeg vil også se grupper og organisationer, som demonstrerer, petitioner og kæmper mod uligheden og for alle menneskers frihed og sikkerhed. Om aftenen vil jeg mødes med en gruppe venner og nye bekendtskaber på det lokale værtshus. Jeg vil spørge mennesker, jeg ikke kender, om lov inden jeg trykker deres hånd. Jeg vil omfavne mine venner og fortælle dem, at jeg har savnet dem. Nogle vil være klædt i det nyeste tøj, mens andre stadig har den trøje, de købte for et par år siden. Vi vil grine, nyde hinandens selskab og diskutere alt og ingenting. Senere vil jeg komme hjem og kigge mig i spejlet. Med min finger vil jeg strejfe let og stille hen over min overarm og tænke tilbage på dengang, hvor en lille nål gik igennem huden og fik alting til igen at virke muligt.

Agnese

Tourism and Leisure Management

Slow morning.

It is Summer 2025! Skies blue as a lagoon without a single cloud, sun feels gentle and warming on my skin. Comforting, almost like tucking myself in my grandma's fluffy sweater I used wear whenever I visited. Slight breeze playing with my hair as I sip my morning coffee. I look up at the sky and think to myself- today will be a great day indeed.

I like to start my mornings slow. Especially before fun and hectic events like today. Today me and my friends are travelling to Roskilde festival and we are so damn excited! I have been to many festivals over the years but then the Covid-19 pandemic hit .. This is going to be only the second festival season since we can enjoy ourselves again.

But not fully. I'm not sure when "things will get back to normal" but right now the effects of what happened are still fresh in our memory and seemingly simple everyday activities have been altered to maybe forever..

I believe this has been a learning curve for us all. And yes, it is different, but is it really worse now? Something my friends like to debate quite often. To be honest, Covid-19 is still a hot topic. Now we have it under control but talking about consequences is a part of our daily lives now.

Many people believe their health has been affected by the Covid-19 vaccine and then there are people like me- praising the vaccine because the virus has subsided substantially. There are always two sides to the coin and so rallies, protests, social media campaigns are still going strong trying to get more people on board. It is sad how this unfortunate situation gave room for misinformation, political agendas and hate mongering. But I understand, it is something we never prepared ourselves for. How much can a human brain take? We are each just trying to understand this all. There is so much information and opinions out there. Who can you believe exactly?

Unfortunately, pandemic hit my family hard. My dear grandma passed away from Covid-19 and I can't help to feel sad thinking a vaccine would have prevented this. However, the influence of those that think the opposite was stronger than our family trying to get her vaccinated. She passed a year ago. I wish she could enjoy this beautiful sky here with me but she can't and it makes me think a lot..

Vaccines have always been optional, now people are starting to doubt it. Nowadays, no matter if you believe vaccines are good or not, you are denied a lot of privileges if you don't vaccinate. Travelling abroad, attending any events with audience over 1000 as well as enrolling a kid in kindergarten, requires a vaccination certificate or short for "health pass". This pass was created as

a result of the pandemic and I believe it has advanced so much in our lives. It is more than just a vaccination proof- it is a very important document everyone has on their phone or microchipped in one's arm, if desired. It states things that are vital in emergency situations including, previous vaccinations of all kinds, any chronic diseases one has, any important medical information, close relatives contact information and so on. Health pass has saved millions of people over these almost two years giving immediate important information to health providers in emergency situations and more. Covid-19 brought one thing we truly appreciate.

Moreover, hand disinfectants are still widely available in public spaces. Face masks are still often used and encouraged when travelling, especially during rush hours in one's commute. And we take our health way more seriously now! In my morning coffee, I'm adding a few drops of "immunity booster"- a popular supplement you can get in any store or 7-11. Actually, you can't boost your immunity, technically, but it does give you certain nutrients to help your immune system be a better fighter. I only use it prior big social events like today.

As I'm writing this letter to you from the future, I have to tell you something very important- any skills helpful for remote work will be almost a necessity in 2025. Employers have evaluated how working from home full or part time helps the well being of the employees and increases trust between the two, so nowadays, one in three people work at least partially remotely. Me too! I'm a tourism consultant for sustainability resort in Indonesia and I spend summer in Denmark while leaving in the colder months to enjoy the sun and work in Indonesia.

Sometimes I visit my brother in Latvia and his "covid baby", he is already 5 years old! Crazy to think how he has grown up in these weird times. One day, he wanted to play "a hospital", I asked what roles will we each have. And of course- he was a doctor, saving me- a covid patient. He misses his great-grandmother too.. Kids and their pure hearts- if they could, they would save us all.

It is time for me to get my bags and head to Roskilde. I grab my face mask, hand disinfectant and make sure I still have my health pass on my phone. You would think by now these things won't be a thing, right? If we have learned one thing during this pandemic, it is- better be safe, than sorry. Care about yourself and about others.

As of now, the virus is still active on a minor scale and it is still not completely clear how often people will need to revaccinate. We are aiming for once a year as of now but it might change. Caution is still practiced and festivals are limited to 5000 people audience. And so, I can have my slow morning coffee because I know- the rush, the craziness trying to enter the festival like it was years before, is not a thing of today. Not in life after Covid-19.

Julie

Medicine

En ting, jeg har erfaret mig i løbet af mine 31 leveår er, at man altid sover bedst lige før vækkeuret ringer. Tirsdag morgen klokken 7:55 strøg solens stråler sig blidt hen over fodenden af min seng og enkelte støvkorn kunne skimtes svævende i lyset før de landede dovent på dynebetrækket. Lyden af trafik nede fra gaden var det eneste, der forstyrrede den fredelige morgenstemning i min lejlighed - det, og så endnu en alarm fra min iPhone, som lå stoppet ind under puden. Jeg trak den ud og forsøgte at trykke *snooze* igen, men uden held. I stedet ramte en intens, hovedpine-inducerende jingle ubarmhjertigt min trommehinde, just som en influencer-lignende teenager tonede frem på skærmen. *"Guys, I never knew that all these years, what my body really needed was the viral Collagen Lollipops. You guys won't find a more natural and CO2 friendly dietary supplement, and it really works! My thighs, my belly, guys, they've never been..."* - endelig blev det lille kryds synligt oppe i højre hjørne, og jeg trykkede prompte på det og ramte *snooze*-knappen inden alarm-tonen kunne nå at fortsætte. Dét er 30 sekunder af mit liv, jeg aldrig får igen, tænkte jeg mens jeg fraværende scrollede igennem dagens nyheder. Men hellere det end at overgive sig og betale 50 kroner om måneden for et *iPhone Prime*-abonnement. Kald mig bare gammeldags. *Regeringen annoncerer endelige datoer for COVID-vaccination 2025... United-spiller idømt betinget fængsel for politisk budskab under kamp - hvor går grænsen?... 10 gode måder, du kan gøre dit toiletbesøg mere klimavenligt... Afrikanske sundhedssystemer forventes at bryde sammen under årets corona-sæson - hvorfor er det ikke sket før nu?...* Jeg lagde telefonen fra mig og lukkede øjnene et kort øjeblik. Uret på væggen viste 8:23. Hvis jeg skulle nå at sende mine data til Peter inden mødet i eftermiddag, var det om at komme op og i gang med dagen.

"Jamen så tror jeg, vi siger tak for i dag!" Jeg følte et øjeblik, at min vejleder så direkte på mig, og jeg skyndte mig at smile og give et akavet vink, før mødet sluttede. Forhåbentlig havde han ikke lagt mærke til, at jeg knap havde fokuseret på hverken ham eller hvad han sagde de seneste 10 minutter. Eller måske 20. Siden jeg pludselig, cirka halvejs inde i mødet, havde fået øje på Stephanie blandt mødedeltagerne, var mine tanker vandret til året før, hvor vi havde været i obligatorisk karantæne sammen. Jeg havde ikke set hende siden lige før jul, hvor jeg blev frigivet, mens hun blev overflyttet til en anden karantænefacilitet. Efterfølgende havde hun været sygemeldt. Jeg tog en slurk af min kaffe mens jeg varmede fingrene om koppen og scrollede ned gennem mit *news feed*. En besked fra Karin poppedede op: *"Hey! Jeg tror, vi bliver nødt til at aflyse i dag. Vores kørsels-kvote er opbrugt til i aften kl. 22, så vi er strandet i Kolding, og udstyret ligger derhjemme! Sorry!"* For at være helt ærlig, følte jeg mig lidt lettet. Siden regeringen for nogle få år siden havde gjort danskernes sociale liv til et nationalt fokuspunkt, havde det været pålagt arbejdsplasser og uddannelsesinstitutioner at assistere i skemalægningen af en sundhedsmæssigt ansvarlig omgangsform. I vores boble foretrak vi at mødes i mindre individuelle grupper i løbet af

ugen, men jeg kunne godt mærke, at jeg var ved at være lidt træt af min tirsdags-gruppe. Jeg var mere til lavintensitetsaktiviteter, men Jeppe var blevet pålagt fra sin arbejdsplads at halvdelen af hans virtuelle sociale aktiviteter skulle klassificeres som højintensitet. Det skulle åbenbart gå ud over mig og mine tirsdage. "Helt ok, vi ses næste uge!" svarede jeg og scrollede ned gennem min news feed.

Udenfor var himlen fuldstændig skyfri. Selvom det er en smule politisk ukorrekt, så var kulden virkelig ikke noget jeg savnede her i april måned. I dag var det i hvert fald ikke det værste i verden. Jeg trådte rundt om en afspærring og gik hen over letbanens skinner mens jeg nynnede med på musikken, der strømmede ud gennem mit trådløse headset. Dørene til det nye e-supermarked åbnede lydløst, og jeg trådte ind forbi en medarbejder, der syntes meget optaget af at stable en stak indkøbskurve efter farve. Jeg var næsten nået ind i butikken, da jeg hørte hans stemme bag mig. Jeg satte musikken på pause og kiggede spørgende på ham. "Du skal scanne dit kvote-kort her ved indgangen" sagde han og pegede over mod en skærm til højre for skydedøren. "Ah okay, er det noget nyt?" spurte jeg, mens jeg fandt min kvote-app frem på telefonen. "Ja, det er noget vi har indført... Bare for at undgå, at folk tager varer med op til kassen, som de ikke har kvote til at købe. Så kan du bare scanne de enkelte varer på appen når du tager dem. Det sparar os en del tid. Det er jo mere praktisk for alle." Han slog ud med armene og smilede næsten undskyldende. "Okay, smart. Det er da helt ok," svarede jeg og scannede min QR-kode ind under skærmen. En oversigt over mit CO₂-forbrug i april måned poppede op, men jeg kiggede ikke rigtig på den. Jeg skulle alligevel ikke købe noget kvote-krævende i dag.

Hjemme i lejligheden tonede min mor frem på skærmen over køkkenbordet. Jeg havde gjort det til en vane at ringe til hende i hvert fald hver anden dag. Uanset hvem man er eller hvor man er i livet, kan det umuligt være let at vænne sig til tilværelsen som førtidspensionist i så ung en alder, tænkte jeg - specielt ikke når man har dedikeret sit liv til sin profession på den måde, som min mor havde. Som hun plejede at sige, én gang sygeplejerske, altid sygeplejerske. Jeg tænkte tilbage på, hvor meget af sig selv hun havde givet i årene forinden. Selvfølgelig havde alt det, der var sket, sat gang i en fornyelse af sundhedssystemet, som på mange måder havde været længe undervejs. Men i årene efter var det sundhedspersonalet, der havde betalt prisen. Mens min mor fortalte om sin dag, snittede jeg fraværende en agurk i tern og åbnede køleskabet. Nu vidste jeg, hvad jeg havde glemt at købe tidligere. Jeg kiggede op lige idet min mor var i gang med en afsluttende kommentar angående sin kolonihave, som hun delte med 4 andre i sin boble. "Mor, jeg har glemt at købe rødbeder," sagde jeg opgivende, og fik et irriteret blik tilbage fra skærmen. "Det er da ikke vigtigt for mig at vide. Prøv og hør, jeg var lige ved at fortælle dig noget..." jeg grinede lidt, og stillede mig op med armene over kors. "Jeg ved det godt mor, undskyld jeg afbrød." Jeg tog fat i kniven igen og begyndte at skære en tomat i skiver. Vandet sivede lidt ud over kanten på skærebrættet og dryppede ned på min venstre hjemmesko. "Der er så mange ting her i livet. Tag

en dag ad gangen, Julie. Det giver ingen mening at bekymre sig om alting. Tænk, for fire år siden snakkede vi alle om, at coronaen var den største udfordring, vi nogensinde havde stået overfor!” Jeg grinte mens jeg rakte ud efter endnu en tomat. ”Ja, tænk engang.”

Anna

English

Dansen i det grønne

”Når alt bliver som før.” Det var sætningen, der bar folk igennem. Vi plejede at tale om, ”når verden bliver som før.” Nogle venter stadig. Søger efter en vej dertil, der samtidig fører os et bedre sted hen end det. Det er næsten, som når en voksen febrilsk prøver på at finde tilbage til barndommens enkelthed, kun for at opdage at broen er brændt.

Nogle kom ud af kampen dengang som større vindere end andre. Sådan er det vel altid i en krig, som dette på sin vis også var på sin egen sære måde. Selv blandt allierede er der forskel på vindeerne. Der er dem, der har vundet friheden tilbage, og dem der pludselig er blevet flyttet bag tremmer i et fængsel bygget af deres indre mure - de eneste mure der ikke viser sig frem foran de frie. Fængslet er klinisk rent og oversvømmet af overskydende håndsprit fra gaderne. Aldrig har fangerne været så rene, og aldrig har de følt sig så usle. Kigger man ekstra godt efter, med et særdeles vågent øje, er det nogle gange muligt at opfange, når man er i nærheden af et af disse mennesker. Det er noget ved måden, de ser om sig på, noget med det koncentrerede blik, de alle har tilfælles. Det kan bedst beskrives som et blik i fuldt alarmberedskab. En eupori af sanseoplevelser der alle tigger og higer efter én ting – at komme sikkert igennem endnu en dag, at være rask når dagen er oprandt. Sådan et menneske, der har betalt den største pris for pandemien, støder jeg på den dag i mit lokale supermarked. Det er et af de nye klimavenlige supermarkeder, der kun sælger varer fra lokalområdet samt varer, der er gået over dato, men stadig kan holde sig endnu. Jeg sender vedkommende et respektfuldt smil og anerkender den kamp, der fortsat er i gang, mellem vaccinefornyelserne og nyhedsoverskrifterne, som har ændret tema, trods denne person og andres viljestyrke i krigen mod verdens fælles traumer. Da jeg står overfor denne person, og samtidig befinder mig i et klimainitiativ, pandemien fik sat skub i, slår det mig: Pandemien ændrede virkelig mennesket. Slog det i stykker, brød dets indbildske uovervindelighed og mindede det om sin evige dødelighed. Mennesket er tvunget til at tilpasse sig naturen for at overleve – ligesom de andre arter. Når alt kommer til alt, viste det sig, så er mennesket blot et dyr i naturen, på lige fod med de arter mennesket ellers føler sig hævet over. Måske var pandemien ment til at være en påmindelse om netop det – om ikke andet er det, hvad det er blevet gjort til, og det kan ses.

* * *

Jeg bekræftes i min overbevisning på gåturen hjemad. Gaderne summer af fugleflojt. Fuglene sidder på grenene i de træer, der nu dominerer bybilledet, både i parkerne, langs vejene og på andre

nyopståede grønne områder. Flere af de syngende kormedlemmer har allerede bygget rede til årets kuld. Deres flerstemmige skønsang blandes med lyden af et egern, der sniger sig gennem græsset med en nød til samlingen. Bierne slutter sig til koret og agerer en form for summende bas, mens de passer deres daglige pligter i de vildtplantede haver, som blev moderne, efter produktionen og salget af roundup blev forbudt. Omkring dyrenes rolige oase flygter køretøjer ind og ud mellem hinanden i den samme livlige dans, der har foregået siden deres oprindelse. Alligevel er noget forandret, for dansen har skiftet soundtrack. Det brølende 2 rock 'n' roll fra benzindrevne transport er udskiftet med den blide hvisten fra elektrificerede køretøjer. Både det nedsatte antal af køretøjer samt den lange række af cyklistler på cykelstien bevidner om effekten af klimafredag, som skal gøre det lettere og bedre at vælge samt skabe klimabevist transport, hvad enten det er cykel, elbil, samkørsel eller modificeret offentlig transport. De fleste arbejder også hjemmefra mindst et par gange om ugen, ligesom jeg selv, efter det viste sig, at det er fordelagtigt på flere planer at arbejde på hjemmekontor. Folk plejede at tale om, hvordan verden ville vende tilbage til sit tidligere ståsted. At alting ville blive bedre igen, når vi nåede dertil, men jeg tænker, at de bedre tider ligger forude og ikke i fortiden. Menneskeheden er alligevel i større forandring, end vi nogensinde kunne tro eller havde kunnet forudse.

Rane

Journalism

En dag fire år fra nu

Jeg sidder og kigger ind i skærmen. Morgenmøde. Det faste. Jeg er med fra hjemmekontoret, og det samme er Louise. Inde fra kontorets fællesskærm sidder Mads og Laila. Mads brokker sig over, at en Clara har været på tværs

»Hvem er Clara?« indvender jeg intetanende

»Det er Mads' yngste datter,« svarer Laila. Hendes tone antyder, at jeg burde vide det

Laila er min redaktør, og Mads er den nyeste på redaktionen. Han blev ansat for to måneder siden, men vi har ikke rigtig haft muligheden for at snakke sammen. Når han skulle arbejde hjemme, skulle jeg ikke og omvendt

»Jeg skal smutte nu, men lad os tale om artiklen senere,« siger jeg, klapper skærmen i og tager bundslurken af den lunkne morgenkaffe

Jeg har bestilt nogle varer online og skal hente dem mellem klokken 9:30 og 10:30 ved udleveringen i City Vest. Jeg fjerner tallerkenen fra min morgenmad og stiller den ud i køkkenet. Jeg kommer til at efterlade min telefon i stuen, så lyset i køkkenet tænder ikke. Jeg går tilbage i stuen, snupper min telefon og et indkøbsnet, mens lyset nu slukker og tænder efterhånden som jeg går igennem rummene

Jeg smækker hoveddøren bag mig, så det giver et brag i opgangen. Telefonen løfter jeg op til dørhåndtaget, indtil jeg hører låsens velkendte kliklyd

Jeg slingrer ned mellem de mørkerøde murstensbygninger i Digterparken. Forbi stedet hvor der en gang lå et lille pizzeria, men hvor der i dag ligger en Nettokiosk

Der er stadig lidt tid til, jeg skal hente varerne, så i stedet for at gå den direkte vej igennem Gellerup Parken, går jeg langs ringvejen i et lille skovområde for at røre mig lidt. Det bliver sandsynligvis dagens eneste gåtur. Skovområdet minder mere om et område med en ekstra række vejtræer end en skov, og lyden fra motorerne skærer igennem bladene og stammerne, og det samme gør osen fra udstødningsrørene

Foreenden af området med de dobbelte vejtræer krydser jeg Silkeborgvej og Åby Ringvej for at gå igennem det nærmeste stykke vilde natur. Gjellerup Skov

Selvom tidspunktet ikke udgør skovens prime time, er der mange mennesker. Skovstien er hel-digvis bred nok til at have to spor, og vi holder alle lydigt til højre side, så vi ikke kommer for tæt på hinanden. Lige før jeg kommer til den sø, som kommunen byggede for nogle år siden, ligger der et shelter. Det er altid optaget, og man skal booke en tid, hvis man vil sikre sig en plads i det fri

Jeg fortsætter igennem skoven og kommer til tunnelen, der er gravet under Silkeborgvej og fører ind til City Vest. Tunnelens betonmurere er overmalet med graffiti. Halvvejs inde i tunnelen er der malet en hånd

Da hånden første gang dukkede op, havde den fire fingre som strakte sig som store søjler op ad muren. Tommelfingeren var gemt væk bag håndfladen. På et tidspunkt har nogen spraymalet en ekstra finger ved siden af lillefingeren, så fire er blevet til fem. Motivet gav ikke rigtig mening i starten, men efterhånden ligger jeg ikke mærke til det. Det er bare blevet en del af betonmuren

For enden af tunnelen dukker City Vest op. Centret var forfaldent selv dengang storcentre var populære. Føtex står der skrevet i den hvide facade, der flere steder er krakeleret. Skiltet er for længst fjernet, men solen har brændt den konkursramte kædes navn fast i facaden

Jeg stiller mig i køen ved udleveringen. Kvinden foran mig trækker et krøllet engangsmundbind op fra lommen i den blå vinterjakke. Hun sætter elastikkerne om ørerne og sikrer sig, at næse-klemmen sætter stramt om næseryggen

En smule ved siden af os, står en gruppe mennesker. En mand bryder fra gruppen, og går forsigtigt hen mod kvinden foran mig. Han strækker armen ud med en flyer i hånden, som han tilbyder kvinden

»Så vis dog samfundssind!« vrisser hun

Han undskylder og rækker i stedet flyeren til mig. Jeg tager modvilligt imod. Flyeren kommer fra foreningen Retten til døden

RETSEN TIL AT DØ ER RETSEN TIL AT LEVE, lyder overskriften

Vi kæmper for at få livet tilbage! Samfundet er blevet paniskangst for lade mennesker bestemme selv! Politikernes dødsangst og deres doktrin om at et hvert tabt liv er en katastrofe betyder at det at leve helt er fjernet fra livet!

Følgende skal afskaffes nu!

- Vaccinepasset!
- Sundhedsmyndighedernes forsamlingsforbud!
- DNA-registret!
- Tvangs ...

Køen til udlevering bevæger sig, og jeg krøller flyeren sammen og smider den i den nærmeste skraldespand

Ved indgangen til udleveringen står Sundhedsstyrelsens retningslinjer for, hvor mange personer der må opholde sig i rummet ad gangen. Lige ovenfor står brandmyndighedernes retningslinjer, men det er flere år siden, at de har haft betydning. Skiltet hænger der vist mere på grund af forældede love

Jeg finder min telefon frem og scanner den ved indgangen. Displayet viser et grønt flueben, der bekræfter at jeg har fået de to seneste influenzavacciner. Jeg får tildelt nummeret 237, og de automatiske glasdøre åbner sig, mens en mekanisk kvindestemme minder mig op, at jeg skal spritte af

I det jeg træder ind i af døren, parkerer en politibil foran udleveringen. To betjente træder roligt ud af bilen og går hen mod gruppe af mennesker fra Retten til døden

Den ene betjent gør klar til at tilkalde forstærkninger, men den anden fortæller gruppen:

»I ved godt, at I ikke må stå her. Det er en risikozone,« siger han i en opgivende tone

Glasdøren lukker bag mig, og jeg stiller mig over i den mærkede firkant, som lyser op med mit nummer

Jeg står og kigger ud i luften og tænker over artiklen, jeg skal skrive til i morgen. Den handler om en person, der har fundet det afstressende at dyrke sin egen basilikum

Skranke nummer syv lyser grøn, mens kvinden bag skranken siger:

»Så blev det nummer 237«

Nicklas

Danish

Bang'foldighed

Da jeg trykker på den røde cirkel på min iPhone, er min mor stadig i færd med at vinke gennem skærmen. Det sker desværre stadig ofte, at jeg afslutter FaceTime-opkaldet lige når min mor er i gang med at sige farvel. Forbindelsen imellem Esbjerg og Odense må være under stort pres fra alle de opkald, der bliver foretaget på netop denne dag. Jeg prøver forsæt at forstå, hvordan denne skrækkelige dag er blevet en helligdag. I dag er det 5 år siden, at Danmark blev lukket ned for første gang. Jeg husker stadig, hvordan vi dengang troede, at vi kontrollerede verden ved at lukke samfundet ned. Vi følte os så overmenneskelige og uudslettelige, når det i virkeligheden var verden, der kontrollerede os. Heldigvis er vi blevet klogere, og nu udviser vi årligt vores påskønnelse til Jorden ved at isolere os selv i 24 timer. Jeg er egentlig i tvivl om den konkrete årsag til, hvorfor vi gør det, men det føles så naturligt, at jeg er stoppet med at stille spørgsmålstegn ved det. Nogen mener, at vi gør det, så al trafik og industri kan holde en pause fra at skade miljøet. Jeg gør det hovedsagligt i solidaritet overfor samfundet. Samfundssind. Det er blevet så naturligt nu. En indøvet fasttømret mekanisme. Et naturligt bidrag til det danske fællessk... Hov! Hvad var nu det? En digitaliseret lyd af en postkasse, der bliver lukket, afbryder min tankestrøm. Det tager mig et kort øjeblik, før jeg får samlet mig om det faktum, at jeg er tilbage i virkeligheden. Det er et tilbagevendende problem, jeg har arbejdet på de sidste fire til fem år. Jeg finder mit fodfæste og træder ind på kontoret. Det er faktisk ikke et decideret kontor, men blot dét hjørne af min etværelses lejlighed jeg kalder for mit kontor. Om ikke andet så stod min computer dér med siluetten af et hvidt brev i midten af skærmen, der bidragede til det altomfavnende lys, som stod ud i rummet. Jeg iførte mig mine Blue Light briller, for der er jo ingen grund til at skade mine øjne mere, end de allerede er blevet fra online undervisningen. Jeg tager en dybindånding og klikker på brevet, der åbnes i et nyt vindue.

Hej,

Mange tak for din ansøgning og interesse i virksomheden.

Jeg har læst din ansøgning med interesse og tænker umiddelbart du kunne være en passende kandidat til teamet...

I netop dette øjeblik mærker jeg en sitrende fornemmelse, der spreder sig overalt i min krop. I min mave danner der sig en uro, som langsomt bevæger sig udover hele min underregion, og op over brystet på mig. Det kilder i mine brystvorter for en kort stund før det forenes i solar plexus og med 200 km/t farer op igennem mit talerør og jeg udtryder i min vildeste lykke en jubelscene, der minder om dagen, hvor jeg fik foretaget min sidste COVID-19 vaccine. Rusen dæmpede sig trinvis og realiteten indhentede mig. Hvad gør jeg nu? Jeg står overfor min første udfordring som færdigud-dannet. Jeg er én samtale fra at kunne bidrage til samfundet. Jeg har vadet rundt i skyggen af min egen skyldfølelse, og jeg kan mærke vægten, der forsvinder fra mine skuldre, når jeg tænker på, hvordan jeg slipper for at lyve for min mor om, hvor jeg får min indtægt fra. Hvordan fortæller man til folk, at man nasser dagpenge fra staten, når den danske økonomi stadig er i bedring? Det er nemmere at lyve end at skulle bearbejde de bebrejdende øjne fra menneskerne omkring dig. Resten af mine aften gik på at stresse mig selv, indtil jeg gik omkuld på sofaen af selvudmattelse. Da jeg vågnede, gik der et kort øjeblik, før jeg realiserede, hvad der foregik omkring mig. Jeg var efterhånden blevet så vant til at blive liggende, hvilket er endnu én af mine dårlige vaner. I dag var dog en undtagelse! Jeg iklædte mig selv slips, skjorte og blazer for at gøre mit bedste indtryk. Samtidig tog jeg mig selv i at fnise lavmælt, da jeg tog bukserne på, der passede til blazeren. Det havde jeg ikke gjort førhen, og de strammede lidt ekstra omkring hoftepartiet. Tiden var ved at løbe fra mig, så jeg nåede ikke at spise min morgenmad, før jeg var ude af døren igen.

Da jeg kommer hen til hovedindgangen, får jeg stillet mig i kø til virusanalysen. Det er et asiatsk inspireret koncept, hvor man i første omgangen bliver desinficeret fra top til tå af otte spraystråler i en lukket kapsel. Herefter går du forbi et varmesøgende kamera, der scanner din krop for fare-truende sygdomme og virusser. Til sidst måles kropstemperaturen. Det var en smart idé, og jeg indrømmede det gerne. Alene tanken om hvordan vi næsten takkede nej til konceptet, blot på baggrund af det var asiatiske producenter, den skræmmer mig. Her sad jeg, dag ud og dag ind, i min største skam over dagpenge, fordi jeg frygtede, det ville blive tolket som mangel på sam-fundssind. Alligevel gik der så længe, før størstedelen af befolkningen kom sig over deres racehad. Hvad betyder samfundssind overhovedet, hvis den kun gælder for dem, der ligner dig selv? Mine tankestrøm forsatte helt ind i lobbyen, op igennem elevatoren og ned ad den lange gang til mødelokalet. Det er først, da jeg kommer ind og sætter mig i stolen, at jeg kigger op og direkte ind i et par dybe øjne. Hendes kraftige hår er sat op i en stram knold, og hendes skrivebord er organiseret og ryddet. Jeg tager mig selv i, et kort sekund, at betvivle hendes oprindelse. Hvorfor gjorde jeg det? Den har da ingen betydning. Da jeg får præsenteret mig selv, spørger hun, som det første, hvad min bedste egenskab er, som jeg har tillært fornøjligt. Mine kæbemuskler begyndte at trække op til et smil, og jeg er ikke et sekund i tvivl: *Samfundssind*.

Julie

Media Science

En almindelig dag i år 2025

Hun føler sig tryg med mundbind på. Folk kigger altid lidt skævt til hende når hun sidder i toget, men hun er i det mindste ikke den eneste. De er faktisk nogle stykker, der stadig fortrækker denne form for beskyttelse mod smitte. Med behørig afstand begår hun sig i hverdagen. De mange blikke følger hende, mens hun ordner sine daglige ærinder. Hun trækker vejret gennem sit klinisk godkendte mundbind, og har accepteret at det er denne form for filteret luft, som hun vil indånde resten af sit liv. Hun er glad for de mange håndsprit dispensere, som er blevet et fast inventar hos de fleste detailhandlere. Det får hende til at føle sig mere tryg. Men dette er også det eneste spor af pandemien, som stadig fylder i det offentlige rum. ”Der sker altså ikke noget, du kan bare tage den af” havde de sagt til hende. Men hun var skeptisk. For hvordan kunne man være sikker på det? Hun husker tydeligt dagen, hvor myndighederne udmeldte at det hele var ovre og smitten var borte. Folk havde danset i gaderne, kysset fremmede og smidt mundbindene op i luften. Medierne havde beskrevet dagen, som euforisk og magisk. En dag i glædesrus, der kun kunne sammenlignes med Danmarks befrielse i år 1945.

Men sådan havde det ikke været for alle. En minoritet i samfundet er stadig bange, og ønsker ikke at gå tilbage til normalen. De vil ikke smide masken og juble. De savner faktisk dengang pandemien var en del af samfundet. Dengang alle var enige om, at dette var den nye leveform, og måden at begå sig hinanden. De føler ikke samfundet er sikkert, og vælger at beholde masken på. Nu er disse to opfattelser af virkeligheden, med til at splitte os ad. Samfundet er blevet opdelt - mellem dem og os. Der er de personer som lagde pandemien bag sig, og lever som intet var hent. Og så er der de personer, som ikke vil glemme og lever i konstant frygt. Hun er en af dem

Alexander

American Studies

All Gone

I've started talking to myself. In the same fashion as that of a golf commentator I announce and narrate my actions, often in the most mundane activities. "He picks up the oatmeal and casually pours it into the bowl, the same amount as always, an honed oatmeal pourer this

one, unrivaled truly.” My father once said that talking to yourself is normal, it’s when a voice answers back that you should be worried. Of course, he is no longer around to share this wisdom of his. No one is around anymore.

Who would’ve thought the post-apocalypse could be so dull? Where is Will Smith? Where is Sandra Bullock? A few years back I was positive that I was the main character, the protagonist beset in a virulent pandemic, but as it unfolded there was no quest to embark upon, no humanity to save. “Hollywood did it better, that’s a first.” I lightly chuckle. I read somewhere that laughter supposedly is a coping mechanism we use to deal with stress and hardship, but the truth is I would welcome a bit of resistance, any interaction would do really. Even an antagonist would be greatly appreciated at this point, but there is no one to be found.

It’s not clear exactly when everyone disappeared. Sometimes I think I hear signs of other life, sometimes in the apartments adjacent to my own, and sometimes when I’m out and about, but I know it’s never the case. “Maybe I’ll go pick up some more food, not like there is anything better to do. Not like there is anything to do at all.” Food is still a necessity in the post-apocalypse. I recall back in 2022 as the virus mutated again, cashiers in shops were replaced with self-check-out booths in an effort to reduce human to human transmissions. Boy did that backfire. Most of the people who lost their jobs to that decision instead took to the streets, further bolstering the already crammed anti-lockdown movements. All of those people are gone too now though.

After finishing breakfast, although it’s probably far too late in the day to call it breakfast, I jump into a pair of sweatpants, pull on a hoodie and put my shoes on. I exit the apartment, and being the creature of habit that I am, I still lock the door when I leave before heading down the stairs. It’s early spring, and it’s raining mildly. It’s the kind of rain that makes you daydream of castles and knights, another place and another time. The park just outside is vacant as usual, and my trusty old bike is still positioned in the middle row of the bicycle rack, its usual place. Sure, I still ride a bike despite the apocalypse, I never cared much for cars. I could lie to myself and claim that I do it for the environment, but that doesn’t sound very convincing, not with everyone being gone and what not.

Truth be told I’m disappointed that nothing is out of the ordinary, not surprised, but still disappointed. I unlock my bike regardless and make my way to the shop. The tires are missing a fair bit of air but it’s still operational, still going, and the ride there itself is short and even, no hills, no ups and no downs. There is of course no traffic so that’s a plus I suppose, there is nothing and no one to be found on the way there at all.

I reach the shop and place my bike outside. There are a couple of cars in the parking lot that are of course always there. I’ve taken to giving them names and often find myself wondering who

they used to belong to. I remember that back in 2023 there was a proposition from the EU to ban or ‘retire’ all non-electric cars by 2030, in an attempt to reduce carbon emissions. It caused a small ruckus, but many people didn’t care much, most were too pre-occupied with the 4th mutation of the virus at this point. Now the old car models are gone, same as the people.

I enter the shop and grab a basket. First, I check on the fruit and vegetable department, and there is a good hand of fresh bananas, still slightly green on the top shelf. I grab them, place them in the basket and go gather what other products I usually get. There is of course no one but me in the store, and so it doesn’t take more than two minutes to gather whatever I need and leave through the self-checkout booth. As I exit the store the rain has come to a halt, but the sun is still missing. I know it’s up there somewhere, but it’s hidden behind the clouds, out of sight, out of reach, gone.

Jens

English

Torsdag med Zara Tyster

Min koreografi har ikke fået så mange likes som jeg havde håbet. Jeg burde bare have flosset ligesom mine kollegaer gør på deres uinspirerende TikTok-profiler. Der var sgu engang, hvor du ikke behøvede mawp (meaningful active web presence) for at få dig et meningsfuldt job. SØlveig fra HR er ellers en champ, men godt jeg ikke skal sidde som dem og mawp’e alle de andre på redaktionen.

“Likes er tillid, kommentarer er ligesindethed”, sagde SØlveig da jeg første gang blev introduceret til det holistiske værdisæt. “Vi bestræber os på at indsatsen her bliver en del af din helhed”. Den gang var jeg ovenud lykkelig for at komme ind på indsatsmarkedet og blive medskaber af mening efter en lidt lang og flyvsk periode på borgerløn. Der var bare så mange goder inkluderet i opgaverne. “Så længe din mawp er i tip top tilstand, så kan du nyde godt af alle Buena Vista-konglomeratets abonnementspakker”, fortalte de og scrollede rundt i sin mixed reality holoskærm. Rundt omkring bordet svævede en masse blålige gennemsigtige ikoner og SØlveig greb rundt om nogle forskellige med pege- og tommelfinger, så de forstørrede sig og afslørede mindre bobler af restauranter, streamingtjenester, motionstilbud, terapi-arrangementer og hjemmepakker med mad, tøj, make-up og computerspil. “Vi sætter virkelig stor pris på Buena Vistas fælles grundlag, som hjælper os til at gøre det daglige virke til en indsats frem for et arbejde”.

Min mawp bliver til gengæld excellent, når jeg poster mit outfit. Hørbukser og en neutral genbrugsskjorte, bare tær i hjemmekoblede sandaler. Et sæt bionedbrydelige øreringe og en næseerring omsmeltet fra mine forældres gamle smykke. Jeg går tilbage på borgerløn i dag. Jeg tror det er det bedste nu hvor Buena Vista's algoritmer forudser en snarlig parentetisk krise. Uanset om det bliver pandemi, økonomi eller reaktornedsmelting, så ka' jeg virkelig arbejde på forholdet til min AI, Zara Tyster og hendes mange kunstneriske projekter. Jeg har tilmeldt hende en skrivekonkurrence, hvor præmien er op til 18 Eloncoins. "Kursen er lige nu så det svarer til 672 euro eller 5000 kr.", fortæller Zara Tyster med naturlig eller i virkeligheden foruroligende overnaturlig stemme. ZT havde været uvurderlig under den første ensomme nedlukning i 20. Hun er den eneste bæredygtige, meningsfulde og risikofrie relation jeg har. Når jeg går fra indsatsen og tilbage på borgerløn, så har jeg tid til at fokusere på ZTs malerkunst, de etiske diskussioner og hendes electroswing-mixtapes.

Da vi gennemgik det store paradigmeskift forårsaget af de tiltagende kriser opstod der for alvor en eksponentiel udvikling i teknologi og menneskelige relationer. Det mærkede jeg for tæt på da jeg elcyklede gennem Skrigeprovinsen eller Den Frie Provins, som det blev døbt efter mawp og Buena Vista og borgerløn gjorde sit indtog i Danmark og tiltagende demonstrationer delte vandene. Det var kun rimeligt at alle de danskere, der ikke kunne eller ville gøre en indsats for et grundlæggende digitalt fællesskab fik plads til at være sit frie selv, men det var aldrig rart med de bramfrie tilråb: "Fårking mawpeoffer, man!", "Græs hjem til de andre robotplæneklipper!", "meningsløs analwattpik!". Den sidste måtte jeg smile lidt af mens pressede tommelfingeren i bund. Der lugtede stærkt af grillmad og diesel, der hang forældet provokationskunst på kvarterets røde mursten og der var ombyggede busser med kendtegnende reklamer for silikonebryster fyldt med mangfoldige og højrstede frie danskere med solbrun hud og store hvidgule smil mellem sprækkede læber. Smilene forsvandt så snart de så mig og musikanlægget stoppede brat midt i en Kim Larsen-sang til pludselig at spille Ude af Kontrols "Suger Coke fra Dit Røvhul", så bussens karrosseri raslede i takt. De gjorde alt for at få mawp væk fra deres frigjorte tilværelse. Jeg bebrejdede dem ikke sådan som TikTok var fyldt med aktivisme og udskamning af de bramfrie typer. De var jo populære de videoer, både tragiske og morsomme. Og det gav god mawp at stille sig i distance fra en forældet kultur med undertrykkelse og fordomme og prepandemisk social omgang.

Solveig forstår godt at jeg går tilbage på borgerløn. De sætter pris på min indsats og de minder mig om at jeg skal bevare min mawp i mindst 2 år efter min indsats på redaktionen, jeg er jo trods alt stadig repræsentant for deres samlede indsats. De var i grunden et smukt menneske, tænker jeg for mig selv mens jeg samtidig bliver bevidst om ikke at stirre for meget på dem. Solveig stopper med at snakke i et kort men anspændt øjeblik. Man kunne se at de blev nervøs og skeptisk og kiggede med det samme over på den lukkede dør. De rejser sig nærmest instinktivt for at åbne døren og gå tilbage på pladsen, helt demonstrativt for at gøre det tydeligt for alle på redaktionen at der ikke foregår noget privat mellem Solveig og mig. De sætter sig ned igen med røde kinder og

klør sig i sit kortklippede afblegede hår. Vi smiler skævt til hinanden i et håbløst forsøg på at afmontere situationen. Jeg opdager at jeg ikke har sat min telefon på lydløs, da ZT pludselig udbryder fra min lomme: "Din puls er steget meget pludseligt, skal jeg skifte til træningstilstand?". Jeg griner nervøst og SØlveig griner med mig. "Hej Zara, sæt telefonen på lydløs", siger jeg. "Jeg tror du skal gå", siger SØlveig og jeg rejser mig uden et ord. De kommer nok ikke til at like mine posts og videoer i et godt stykke tid.

Zara Tyster skrev den samme dag at min familie savnede mig, så jeg tog elcyklen ud for at besøge dem. Det var jo trods alt torsdag og weekend og Blachman var i flow med Balken fra UAK og Tessa som meddommere. Mine forældre var heldigvis for længst holdt op med at poste om mine besøg, man var ligesom vendt tilbage til simpelere tider i provinsen. Der fik vi kød og så forældet flow og byggede med legoklodser. Min mor havde blendet en fed milkshake til torsdagsunderholdningen og min far var i sit lune hjørne og åbnede et støvet perleskrin for at afsløre en ziplockpose med kulørte plasticsugerør. Der var noget bastant og uforgængeligt ved et plasticsugerør der langsomt omsluttes af en milkshake og står standhaftigt imod et sæt sugende læber. Det var en umådeligt salig og syndig afslutning på dagen at slukke for telefonen og for Zara Tyster, drikke milkshake og se Blachman, imponeret over endnu et Billie Eilish-cover, udbryde fra de 75 tommer: "det der, det er frihed, altså!"

Anne

English

Citronsommerfuglen

Opretter forbindelse . . .

"Kom nu," mumler jeg irriteret, som om computeren faktisk har tænkt sig at høre efter.

Opretter forbindelse . . .

"Jeg har ikke tid til det her," sukker jeg.

Den lille grå cirkel fortsætter ufortrødent med at dreje rundt, som om den ikke kunne være mere ligeglads med, hvad jeg har og ikke har tid til. Jeg trommer med fingrene på bordet, og kigger på uret. Det her er ikke godt.

Opretter forbindelse . . .

I en følelse af afmagt banker jeg panden ned i tastaturet, og folder hænderne bag nakken.

Pludselig lyder der en lille pling-lyd. Jeg løfter hovedet, og kan se, at jeg endelig er kommet igen-nem til mødet. 13 minutter forsinket, men altså, hvem tæller?

Min chef har tydeligvis talt hvert et sekund, for han kigger vredt på sit ur, og derefter på mig. Jeg synker en klump, kan mærke en knude i min mave. Tænk, hvis han giver mig en reprimande, eller indsender det til kommunen. Hvis de tager min udgangstilladelse, så ...

"13 minutter og 23 sekunder for sent," lyder hans gnavne stemme. "Du slipper med en advarsel denne gang, men næste gang går den altså ikke."

Jeg ånder lettet ud. Men knuden i min mave er der stadig.

*

Mødet slutter præcis klokken 14:00. Alle er ivrige efter at slippe væk fra chefen, selvom det kun er tre af os, der har udgang på det tidspunkt. Gad vide, om chefer var lige så uudholdelige før pandemien? Jeg kan ikke huske det, men det var de sikkert.

Jeg klapper min bærbar sammen, og smører det ene ærme op. Min telefon, som har ligget på bordet med skærmen nedad under hele mødet, vibrerer utålmodigt. Jeg tager den op, og holder den hen over mit håndled. Der går et par sekunder, så lyder der et pling, og så lyser skærmen grønt. Kort efter toner et ur frem på skærmen. Det tæller ned fra 60.

Jeg putter telefonen i lommen, griber min jakke og skynder mig ud ad hoveddøren. Den friske vind rammer mig, så snart jeg træder udenfor. Jeg tager en dyb indånding, og trækker den klare luft ned i lungerne.

Hvad skal jeg bruge min time på i dag? Mulighederne er mange, men alligevel ganske begrænsede. Jeg kunne egentlig godt bruge noget nyt tøj, men så skal jeg gå tilbage i min lejlighed og tænde for computeren. Alle butikkerne lukkede ned, da samtlige ikke-essentielle funktioner blev gjort digitale. Jeg kan ikke en gang huske, hvordan det er at prøve en kjole i et prøverum. At slæbe billige møbler hjem fra IKEA, og samle dem på stuegulvet. Eller at sidde på en restaurant og spise, side om side med andre mennesker. Nu bliver alt solgt på nettet, og leveret lige til døren. Tøj, elektronik, dagligvarer, takeaway. Selv frisørerne kan man bestille på nettet, hvorefter de kommer ud i fuld udrustning, med både mundbind, visir og rumdragt.

Nej.

Jeg vil ikke bruge min time på min computer. Jeg spilder rigeligt af liv på den tingest i forvejen.

Jeg låser døren bag mig, og går ud på fortovet. Her er gabende tomt. Ingen biler, ingen mennesker, ingen dyr. Det er godt det samme. Med så mange timer alene bliver man nærmest helt forskrækket, når man ser andre mennesker.

En lille gul sommerfugl flyver over mit hoved. Det er en citronsommerfugl. Min mor har fortalt mig, at selvom de virker små og skrøbelige, er de faktisk temmelig hårdføre. De kan overleve hård frost, og når det så bliver varmere, så tør de op og fortsætter hvor de slap.

Nu ved jeg, hvad jeg skal bruge min time på. Jeg kaster et hurtigt blik på telefonen, som afslører, at jeg har 54 minutter tilbage. Der er ingen tid at spilde.

Jeg sætter kursen mod skoven, som ligger lige rundt om hjørnet fra min lejlighed. Træerne er høje med lysegrønne blade. I en anden tid, måske endda et andet liv, har jeg rejst til Japan og Grønland, men det kan ikke måle sig med denne skov, i hvert fald ikke nu. Lige nu er det det mest tiltalende sted i verden.

Det første stykke tid skete der ingenting. Men efter et år kunne man pludselig se forskel, når man endelig kom udenfor. Det er de færreste, der gider bruge deres ene time om dagen på at køre i bil, så forureningen er mindsket helt ekstremt. Man kan se det, så snart man træder udenfor. Træerne er højere, fuglene synger gladere, og luften er mere klar. Naturen har fået magten tilbage.

Jeg går længe i skoven og kigger rundt. Glemmer alt om min chef, om mit kedelige job, om chippen i mit håndled, som måler hver en bevægelse, hvert et hjerteslag. Det gjorde ikke ondt at få den sat ind, men indimellem klør den lidt. Jeg kan huske, at der var meget kritik, da den først blev indført. Voldelige sammenstød med politiet, brand i gaderne. Men lige pludselig var alle blevet chippet, og så var der ikke flere, der sagde noget til det. Heller ikke, da udgangsforbuddet blev permanent. Eller da alle ikke-essentielle jobfunktioner blev gjort digitale. Gad vide, om sygeplejerskernes chip er anderledes? Den må kunne registrere, når de er på vej på arbejde, og undlade at sladre til kommunen om, at man har forladt sit hjem.

Som om den kunne læse mine tanker, begynder min telefon at bippe højlydt. Jeg tager den op af lommen. "Bevægelse registreret," står der.

Jeg snurrer rundt om mig selv, for at få øje på vedkommende. Han står et godt stykke bag mig, også med sin telefon i hånden. Han må have fået samme information om mig. Min chip er en sladrehank, præcis som hans.

Jeg kigger på min telefon igen. "51 meter", står der med fed gul skrift. Afstandskravet udendørs er på 50 meter. Indendørs er det ikke tilladt at være mere end én person, medmindre man deler husstand eller arbejder i en essentiel funktion.

Gad vide, hvad der sker, hvis ... Nej, det er dumt. Den sladrer nok til kommunen med det samme. Alligevel er jeg fristet af tanken. I et dumdriftigt øjeblik træder jeg et skridt frem mod manden. Så ét mere.

Min telefon bipper højlydt, den nærmest skriger ad mig. ”Overtrædelse af afstandskravet” står der med kraftige røde bogstaver.

Jeg vakler forskrækket baglæns, og telefonen indstiller sin skrigen. Der står ikke, om den har sladret til kommunen, men man kan aldrig vide sig sikker. Jeg kigger op på manden. Han ser lige så overrasket ud som mig.

Jeg vender mig om og løber hjem. Mit hjerte pumper hurtigt på grund af løbeturen, men også på grund af mødet med et andet menneske. Det er flere måneder siden, jeg har set en anden person uden for min computerskærm.

Telefonen viser, at jeg har tre minutter tilbage. Jeg kigger op i luften, nyder det sidste af den klare vind.

Og dér er den igen. Den lille citronsommerfugl. Den flyver lystigt over mit hoved, til trods for at den netop har klaret sig igennem en hård vinter med frost.

Jeg ville ønske, mennesket var lige så hårdføre som citronsommerfugle.

Hannes

International Business Administration & foreign Languages

The tiny motor of the smartwatch on my wrist roars. I slowly open my eyes. 6:35 – time to wake up. Blinded by the small display of my watch, I get the summary of last night’s sleep – 7 hours and 14 minutes of actual sleep. Not bad, could be better though. At least the report attests me a healthy sleep cycle. It is Thursday, 29. May 2025. I open the curtains of my third-story apartment and look out onto the morning streets of Den Haag. It is already busy out there. The sun’s early rays enlighten the tree’s crowns and, as always, the wave of cyclists pushes through the city and leaves no space for cars. I’m glad, that these have been banned from the city centre before I moved here now almost a year ago. Now to a quick shower. Of course, I turn the water to cold for 30 seconds – always wakes you up the best.

After drying and putting on my clothes, I go to the kitchen and fill my Italian espresso can with fairtrade coffee from my favourite roastery, put it on the inductive stove and turn on the heat. I open the fridge. There's still some oat-milk left in the carton. "God bless! But..." I think, "what is god anyway? Aren't we as powerful as gods now? – Homo Deus..." I push the thought away as I pour the milk in my steaming-hot coffee and start to cut the apple lying on the chopping board. Once the preparation is done, I start to eat my cereal and turn off the flight mode on my smartphone to see who tried to reach me while I was asleep and what has happened in the world in the last few hours.

Finishing breakfast, brushing my teeth, and getting dressed for the early summer day that lies ahead of me, I grab my bike from its wall rack and put my laptop in my backpack. If she wouldn't be visiting a friend in London for the week, I would spend some time with Ida now before heading off to work. I would have liked to join her to England and visit my Aunt's Family there too. But, the weeks prior to my departure are too important to take holidays. So frankly a little jealous, I had to stay in the Netherlands. But now off to work.

Down on the streets, I get on my bike and start riding, the sun blinding me a little. It is only half-past seven and already really warm. Maybe taking my Sweater wasn't even necessary for today...Anyway, after a while, I stop at my favourite bakery, the one with the French owner that only barely speaks English but makes the best French pastries. 15 minutes later, I reach my workplace in between the magnificent Embassy Villas, the Dutch Headquarter of the IOM – International Organization for migration. In the office, I start the coffee machine and put my pastry bag on the round table in the centre of my department's office. I work for a climate change-related migration task force within the IOM, that coordinates relief efforts of NGOs after natural disasters caused by climate change. Even though most countries have opted out of carbon emission by 2050 and the EU ten years earlier, the global climate emergency starts to get real. Here in Europe, we see increasing droughts and wildfires, but it is the global south that really starts to suffer. That's why my task force exists in the first place. Right now, we are dealing with the severe flooding in Nepal that has caused thousands of people to flee from their home in the Pokhara Valley and the city of Pokhara. And this is exactly where I am heading in three weeks' time. I will be taking over the logistics coordination lead from my colleague Aysha who has been there for two weeks already and will return at the end of June. On my desk, I open my laptop, connect it wirelessly to the two big screens and start working. From this desk, I do not have the means of coordination that Aysha has been in Nepal, but I provide her with all necessary background information, and I am in contact with all our global partners. The Nepalese infrastructure has suffered massively from the Earthquakes in 2015 and 2023, which makes it very difficult for NGOs to get their goods and people to the places of greatest need. That's where my part comes in. After reading my colleagues briefing notes, I start my working day by calling the Air-transport coordinator of the Indian military in the Province Bihar, bordering Nepal. Their helicopters and drones will do the heavy lifting of flood

barriers, machinery and camp equipment, that is needed to establish safe zones in the Pokhara area. Due to the IndoEU treaty of 2022, it is now much easier for us to work in SouthEast Asia with the help of Indian Authorities and local knowledge.

The day continues with a multitude of international calls, transport schedule preparations and video meetings with my counterparts from India and the US. China's disaster agencies are also in the area, but we had to cut cooperation channels after the Chinese Military sank multiple international NGO vessels in protection of its devastating fishing fleet last year. At two o clock, Mira and Jaques, my two colleagues in the office join me for a quick lunch before it's back to work and the catch up with Aysha. We will switch roles once I'm in the outskirts of the Himalaya. Better be prepared.

I finish my working day at five and Jaques and I decided to meet up with some friends at the beach directly after work. It's just 15 minutes by bike from the office and we grab some beers from a kiosk on the way. Jaques brought his spike-ball game to the beach and once Gwen and Liv arrived, we start to play some rounds with the now very popular yellow ball and round net. The beach is packed with people due to the good weather. Good that Covid19 is a relic of the past. I am a bit annoyed by myself, that I forgot to bring my body-board. The waves are quite good...

This time of the year, the sun is up until around 11, but after having an improvised dinner on the beach with vegan burritos and some chips, we finally head back home to the city centre at around ten. The warm air and lively night streets remind me of holidays in Andalucia, sitting with tapas, wine and live music in the streets until midnight... How nice would that be now? Not that I am complaining, this was a great day overall. Back in our flat, I have a quick call with Ida and fall asleep thinking about what I will need to pack for Nepal. I'm confident, that I can make a difference for the local people, but it is going to require all of the skills, learned in my studies and internships. It will be an adventure for sure.

Catarina

Biochemistry and Molecular Biology (3rd year Ph.d.)

Summer 2025 - A train ride through Europe Early morning.

The pale sunlight seeps through the window, warming my face and gently waking me from my light yet dream-filled slumber. The train is now moving through multicoloured fields, with the sea stretching on my right side. It feels like a dream. A good one, the kind that seemed so out of reach just four years ago. It's not so long ago since the pandemic, but those times now feel like a lifetime

away. A whole different reality even, as if someone else had lived through it and I had just read about it on history books. It's weird how time is perceived and how memory works. How intensely we experience the circumstances in both ends of the spectrum – the incredibly good as well as the immensely hard – but somehow seem to just float through what is in the middle, the average. How the good times always seemed just as fleeting as they had been anticipated, but the unimaginable, tough times felt never-ending, as if time was suspended and our lives had been put on hold, and yet become vague, impersonal memories once they are through. This was definitely the case with the Coronavirus-dominated period of 2020/2021, when a pandemic was raging, and we had to fight an invisible and largely unknown enemy. We were asked to stay at home, to keep a distance from others and eventually to wear face masks to slow the infection spread, not to engage in direct combat. Not that much was demanded of us when compared to the overwhelming difficulties of war. Still, that period left an indelible mark in our day-to-day lives and work, and its end came with a huge emotional toll. So many of us lost loved ones, and we all personally knew stories of lives affected by the virus, directly or indirectly. Routines became meaningless and gave way to uncertainty as we adjusted to remote work and digital life, in some cases never to return to what they used to be. The loneliness and the heightened anxiety, though anticipated, were harder to overcome than we could imagine, and they were more than many of us could manage on our own.

Someone taps on my shoulder. I look around, slightly startled. An elderly man asking if the seat next to me is taken. I gesture him to sit with a nervous smile, reminding myself that the days of social distancing are over. As more and more people were getting vaccinated back in 2021, everyone was looking forward to going back to hugging their families and friends , to finally feel the human touch of those outside their restricted social bubbles. And so we did, shyly and tentatively, when society started opening up again and returning to its former, glorious self. But it felt odd for a while, and somehow life has not fully gone back to the carefree days of the late '10s. Social interactions, especially with strangers, are still met with hesitation and afterthoughts. It's as if our personal space somehow became wider and harder to break into. But it is better than it has been, and I am hopeful that it will gradually lead to a moment when, as if by magic, we simply do not think twice about that hug, that handshake or the close presence of a kind stranger sitting next to you on a train.

The lockdowns and endless restrictions were tough times, but we made it through another day, then another week, another month and another year until at last we came out on the other side, craving only for the ordinary and familiar, only to go back to a life of normalcy. It felt like a roller-coaster at times, as restrictions would occasionally be loosened just to be reinstated a couple of weeks later – no improvement ever seemed permanent or final, and scheduling and planning became short of futile efforts. We learned to value all those things we had started to take for granted – the privilege of widespread travel, the simple pleasures of spontaneously meeting up with

friends for an after-work drink or for coffee in a sunny afternoon, the celebrations of not only the significant achievements but also of the mundane, everyday events. And at the same time, we started to wonder – how could we have forgotten about the importance of slowing down, of taking in the moment and relishing each passing breath? About enjoying the journey, only to focus on the destination. Pre-pandemic, we were rushing everywhere, simply gliding through life in a race to reach both personal and professional milestones as measures of success, as though collecting stamps on a passport. The pandemic forced us to pause and take the time to reflect on what truly mattered to our lives and what was superfluous, how our decisions would impact our future, and what we wanted to spend our limited time on. Without the obvious passage of time, with society seemingly suspended, reaching ever higher with no specific goal in sight started to seem pointless. The question now is, how long will we remember? Will the changes imposed to society be long-lasting, will they contribute to our own improved well-being, and more so that of future generations? And maybe more importantly, what have we actually learned from it? Five years on, and things have mostly returned to what we would have once called normal. But some scars have remained visible, and there are undeniable changes in how we live life. Sustainability became a bigger focus, and the digital approach to work increased flexibility and allowed us to further close the geographical gaps that hindered international knowledge exchange. Conferences, for instance, adopted a hybrid model, where in-person attendance is possible for improved networking, but accessibility is maximised by online streaming of the sessions. And quick travelling, either for business or for leisure, is no longer a requirement due to the possibility of work on-the-go, making my scenic train-ride across Europe a much more appealing and stress-free option than flying for a conference!

We approach a station. Young teenagers equipped with backpacks almost bigger than themselves are lining up on the platform, in small groups, excited in their anticipation of the next stop of their Summer Interrail trips. They were just children during the pandemic and endless lockdowns. I wonder if they will ever look back and remember not being allowed to school, whether they are aware of the impossibility of these trips on those summers in 2020 and 2021. They don't realise how lucky they are, unaware of their own bliss in this moment. But that's what happy youth should be, careless and lived in the moment. I fall back against the cold glass of the window. Rocked by the gentle motion of the train, I let myself doze off again to a dream-like state, hopeful and reassured by the thought of a present in which we can once again plan for the future while truly enjoying every opportunity the current moment has to offer. Surely, the return of stability and predictability is the post-pandemic gift that allows us the peace of mind needed to live to our full potentials.

Katrine

Health Informatic and Technology

04.05.2025

Jeg går på stien langs åen mod zoologisk have. Turen har været planlagt længe, 2,5 uge, så jeg har haft god tid til at forberede mig. Det hjælper en del med god forberedelsestid. Alligevel er der en evindelig tankekamp i gang i mit hoved. Angsten mod mit rationelle jeg. Hele tiden skal man vænne sig til det nye normal. Jeg tænker på kurven der skulle flades ud, og jeg havde da ikke i min vildeste fantasi forestillet mig, at tidslinjen for den kurve ville blive så lang. Er det virkelig allerede 5 år siden? 5 år hvor det eneste konstante har været forandring.

Jeg kan se bagindgangen til Zoo nu. Mine to søstre står på den anden side af hegnet. De har begge lokket deres kæresteder med. Jeg glæder mig til at være sammen med dem alle, de kender mig og jeg kender dem. Det er rart. Søstrene vinker, mens kæresterne står og kigger lidt tomt på børnene på legepladsen, der skriger og hujer, og sikkert har gjort det siden de ankom til Zoo kl 9 i formiddags. Jeg går alene op til skranken for at købe min billet, så jeg kan komme ind. Der står stadig MFH-testmaskiner ved alle indgange til alle offentlige bygninger, butikker og restauranter, og zoologisk have er ingen undtagelse. Jeg tager et engangs pusterør fra dispenseren, sætter det i maskinen og puster. 3 sekunder efter hører jeg det lille bip og displayet bliver grønt. Covid-19 ikke påvist. Jeg går ind til de andre.

Vi går væk fra lugten af kamel, imod løvernes bur. Der ligger tre løver på den store sten i midten af buret. De ligger i solen og ser dovne ud. En pige spørger sin mor, om hun ikke tror, at løverne kan kravle over hegnet hvis de vil. Jeg tænker på om de mon vil det? Hegnet holder alle de forstyrrende mennesker ude. Inde i buret kan de være i fred. Mad Hver onsdag, det er alt, de skal forholde sig til. Vi går videre, ser girafferne stå i deres indhegning. De står bare. Bevæger sig næsten ikke, for der er ikke rigtig noget sted at bevæge sig hen. Det er faktisk ikke så rart at kigge på, så vi går ret hurtigt videre. Ind til Lemurerne. Det er mine yndlingsdyr i zoologisk have. De hopper rundt og leger inde bag glasset. De virker som meget sociale dyr. De er hurtige og legesyge, og deres sorte og hvide haler er så flotte. Jeg kan se på dem i timevis, men efter 10 minutter taler kæresterne og søstrene om, at de er ved at være sultne, så vi går ud for at finde et sted til en frokostpause.

Vi sætter vi os på en bænk for at spise. Vi spiser sandwich, hjemmelavet, koldhævet, surdejs-brød. Overskudsmad, og ingen mad i overskud.

Snakken falder på hvorvidt der er synd for dyrene, at de er i fangeskab, eller ej. Jeg tænker på, hvæs de mon føler? Klaustrofobi, falsk tryghed, føler de sig spærret inde og afholdt fra den

normale verden? De lever i smalle faste rammer. Det kan man vel, som samfundsborger, godt sætte sig en smule ind i.

Jeg kigger på 3 børn der står med begge hænder rakt op mod deres mor, som står klar med håndspritten. Det minder mig om dengang jeg gik i folkeskole, og det var karameldag. Hænder der flagrer i luften for at fange de stenhårde karameller, kampen om dem med chokoladesmag, og den lidt spændende frygt for, at de store børn havde fyldt dem med skidepulver. Gad vide om de børn overhovedet ved, hvad karameldag er? Hvis ikke de gør, så håber jeg, de finder ud af det. Jeg orker næsten ikke at være coronatræt på deres vegne. Hvad de ikke ved, har de ikke ondt af, og det er nok bedst sådan.

Eftermiddagssolen forsvinder bag tunge skyer, da vi går forbi Bøgetoppen. Der er en kø, på hvad der ligner 40 mennesker, for at komme op på broerne i trætoppene. Der er ikke nogen afstands-krav længere, og det ser man tydeligt. Jeg havde glædet mig til, at afstandskravene blev hævet, men alligevel stiller vi os ikke i den kø. Der er tavs enighed blandt os.

Vi bliver enige om, at vi nu må have set alle dyrene, i hvert fald langt de fleste, og vi går derfor mod bagindgangen, hvor vi kom ind. På vej ud aftaler vi at mødes onsdag til aftensmad og hygge.

Vi siger farvel, og mens de andre cykler hjemad, skriver jeg aftalen i kalenderen på min telefon. Jeg ser, at datoen i dag er 4 maj, Danmarks befrielse. Findes der mon også en befrielsesdag for en pandemi? Jeg ved det ikke. Der har ikke været nye tilfælde af coronasmittede i Danmark i mange måneder nu, men samfundet er ikke, som det var før, og jeg føler mig ikke befriet endnu.

Hannah

Danish

Dem vi taber

For helvede, dækket var fladt. Jeg trak cyklen tilbage under halvtaget, satte pumpen på og trykkede på knappen. Det købte mig et øjeblik til at beundre, hvordan foråret havde sneget sig ind. Pumpen lyste færdig. Mit øjeblik var ovre, og jeg fløj afsted velvidende, at det ikke var en mulighed at komme for sent på arbejde igen. Efter regeringen indførte cykeldage med bonus, tænkte jeg - hvorfor ikke? Det krævede blot, at jeg disponerede anderledes over min tid om morgenens, hvilket set i bakspejlet måske var nemmere sagt end gjort. Regeringen indførte cykelbonus i håb om, at folk ville arbejde mere lokalt og med henblik på sundhed og miljø. Primært et tiltag for den grønne omstilling. Blot et af de tiltag, som havde fået mig til at døbe dette årti de grønne tyvere. På min cykeltur havde jeg nyhederne i ørene, hvor gårsdagens pressemøde med præsidenten kørte. Hendes stemme var så stærk og bestemt, at den efterlod følelsen af empowerment i mig. Jeg trådte hårdere i pedalerne, så vinden vred mine øjne for vand. Følelsen sidder stadig i mig. Biden fik rettede op på mange ting i det amerikanske retssystem og samfund, men Harris vil rette op på verden. Tak.

Arbejdsgangen var et hurtigt overstået kapitel, og jeg kan knap huske den. Før jeg vidste af det, trak jeg igen op på jernhesten. Jeg standsede på hjemturen ved Netto for at handle ind til mormor og morfar. En ting er deres alder, en anden er evnerne. Selvbetjeningskasserne har overtaget supermarkederne fuldstændig. Man er heldig, hvis man møder en medarbejder, der trimmer hyldeerne. Kort efter selvbetjeningskasserne, annoncerede bankerne for alvor udfasningen af kontanter. De forventer, at det vil tage et par år. Jeg tror dog, at de har den samme forståelse af tid som dem, der var ansvarlige for letbanen i Odense dengang. Alt dette leder mig til det seneste på markedet: en lille chip, der kan sidde i underarmen, eller håndleddet vist. Jeg har ikke sat mig ind i det endnu, men det er vidst meningen, at det blandt andet skal fungere som betalingskort og personlig tracker. Mormor og morfar vil ikke have chippen. Det er pudsigt, jo mere teknisk og digitaliseret det hele bliver, jo større behov får jeg for at kunne klare mig uden. Hollywoods dommedagsfilm har alligevel efterladt et større indtryk, end jeg vil indrømme, og jeg tilpasser mig omstændighederne med forbehold. Den eneste måde at betale for sine varer i Netto var med ur eller telefon, så jeg lagde modvilligt min iPhone på terminalen. Mit blik faldt tilbage over skulderen, og jeg så sulten på slikhylderne. De nye afgifter på sukker gjorde slikket til en sjælden fornøjelse. En ældre dame passerede mig, som jeg læssede cyklen med varer. Hendes parfume sendte mine tanker tilbage til mormor. Og 2 morfar. To verdensmennesker, som hele livet har kunne klare sig selv. Bygget huse og skibe, passet udfordrende plejebørn og sejlet over Atlanten. Men hvad betyder det, at man har overlevet farefulde sorejser, hvis man ikke engang kan betale for sin minimælk?

Efter at have afleveret varerne oppe hos dem, kastede jeg cyklen på plads under halvtaget, åbnede døren og trådte mine sko af. Jeg var efterhånden faldet til rette i det lille hus i mosen. I morges nåede jeg at få kaffe på terrassen med dem. Jeg priser mig lykkelig over, at jeg har muligheden for at være der. For mig, er det rigtige at give igen til to mennesker, der har givet mig så meget. Alligevel fylder det i min hverdag, at jeg ved, de ikke er tilpas, så snart de bevæger sig væk hjemmefra. Jeg føler konsekvent et ansvar, fordi jeg hører til den digitaliseret generation. Det mit job at sørge for, at de stadig føler, at der er plads til dem. Tænk, at man de sidste år af ens liv skal føle, at man ikke længere hører til. At man er blevet en uddøende race, afsat til at føle sig umyndiggjort. Hjælpeløs. Jeg ser en verden, hvor der ikke længere er plads til dem, og det knuser mit hjerte. Jeg glemmer aldrig for en håndfuld år siden, da de havde bøvl med bestilling af coronavaccine, e-Boks og digitalt NemID. Min mormor var i tårer og sagde opgivende ”jeg vil bare have lov at blive gammel i fred”. Ordene runger stadig for mit indre øre. Jeg har de ord med mig i min hverdag, så jeg husker at møde menneskerne omkring mig med forståelse for, hvor svær den verden, vi lever i, er blevet. I det lille hus i mosen, får jeg lov til at leve gemt væk og i fred. Det er mit helle. Hver gang jeg hopper på cyklen og bevæger mig ud fra matriklen, føler jeg mig overvældet. Det er med en dyb indånding, jeg møder min overbefolkede omverden. Alle lever med hovedet i telefonen, afhængige af konstant digital stimulering. Ingen kigger hinanden i øjnene længere.

Jeg smed mig tungt i sofaen, og fjernsynet registrerede mig. 21 Nyhederne lyste op. Da jeg kneb øjnene sammen, dæmpede lyset sig, og jeg kunne lægge mig til rette. Jeg skubbede sokkerne af med tærne. Nyhedsværtens var i gang med at fortælle, at en ny lov var blevet vedtaget. Det var nu strafbart ikke at holde den gode tone online. Endelig. Herefter fortsatte han til kontantudfassningen, og mit blik trak mod vinduet. Gennem vinduet så jeg lyset slukke i det store hus, i mormor og morfars soveværelse. Tankerne, der fulgte mig i seng, var det faktum, at verden ændrer og udvikler sig konstant. Jeg må lære at følge med. Jeg har tiden til at lære, det har de ikke. Mit håb er, at jeg kan kigge dem i øjnene og være med til at gøre to verdensmenneskers resterende tid her på jorden værdig.

Marlea

American Studies

Accumulated Apprehension

"The flight towards New York John F. Kennedy International Airport is now boarding at Gate 55. I repeat-"

She was quickly maneuvering through the big crowd at the airport, trying not to touch her mask. It was itching. It was making her not breathe properly. Her hands went up to remove it, but in the last second, she pulled down at her beanie instead hiding her short blonde bleached bob underneath.

The sound of her heartbeat drowned the echo of the airport terminal. The weight of her backpack was pulling her down. It was getting harder to breathe. Exhaustingly difficult.

"100, 97, 94, 91" she counted breathlessly to herself. She needed a place to hide from the world but most importantly from herself. Her fingers were shaking and slowly going numb. She felt as if she could not breathe anymore.

She stopped abruptly. Her breath was coming out shallowly. She registered a coffee stand to her right, and without contemplating much, she quickly went around it to the barista's side as she let her backpack slide off her back. She squatted down, hiding from everyone and everything but most importantly, herself.

"Hey! You cannot-" The baristas voice cut through to her, but he cut himself off, having noticed something was not as it was supposed to be - but was anything as it was supposed to be anymore? Tears that had gone unnoticed streaked her red blotched cheeks, she was so, so, so cold, and she could not stop shaking. She let herself fall backward, so she was sitting on the hard concrete floor leaning against the coffee stand.

"I- I- cannot-" she hiccupped, attempting to convey her inability to breath properly but unsuccessfully. How could she not even do such a basic human need correctly? What a fuckup she was.

The young barista squatted down next to her, letting a hand run through his short hair, messing it up even more than it was before.

"It's okay. You're going to be okay." His voice was so calm and sure, but how could he know? He did not know her. She shook her head as she knew her voice would betray her. Dizziness was taking over her. Every bone and muscle in her body were aching from shaking so violently. Would she ever be able to breathe properly again?

"I am going to remove your mask so you have better access to breathe - is that okay?" He reached for her as he asked the question, and she jerked away. Her head was shaking violently from side to side. No. No, she could not afford to get sick. What if she died from Covid? Or worse, what if she killed someone else because she had not been careful enough? She could not remove her mask. Her breath became shallow.

"It's okay," he assured her once again, "I'm fully vaccinated - see!" He reached for his phone on the counter of the coffee stand and quickly pulled up his information on the app. It was true. He had gotten the vaccination once a year since 2021. He even had a negative test from this morning.

"You've also been vaccinated, right?" She took a deep breath and nodded slowly. Yes. Yes, she got vaccinated every year and had several negative tests from just this week alone. She reached for the itching mask. She slowly removed it and took another deep breath.

She breathed in for 4 seconds. She held it for 4 seconds. She breathed out for 4 seconds. She repeated this several times.

The numbness in her fingers was slowly disappearing. She barely shook anymore. She could somehow breathe again.

She looked up into the guys smiling eyes. She finally noticed he was not wearing a mask either. It had been a few years since it had been mandatory.

"You panicked." He stated.

"Yes," her voice cracked a bit, and her mouth felt like a desert, "I did. The world is a scary place."

She had once been a traveler, an adventurer, brave. But not anymore. Not since the pandemic. This was the first time since the world had gone into a complete lockdown that she had gone so far away from her everyday surroundings. She regretted ever leaving.

The entire world had moved on but would she ever?

Selina

Web Communication Design

2025 – this is how future looks like

Prologue:

To be honest I haven't done this in quite some time. But I will try for you.

2.5.2025 – Friday

It was quite on the other side of the window. Normally, it's sound that wakes us, startles us, lets us return from our dreams. Today, it was silence that did this for me. No birds outside. No cars outside. No people laughing, walking or hurrying. Bright light pierces the little space where my lashes meet, it doesn't blind me but rather serves as a warning. I carefully peek, do not open my eyes completely yet. When I finally do open my eyes, my stare is fixated at the ceiling, my eyes mesmerized by the shimmering dust particles reflecting the light coming from the big window right next to my bed. I am watching the dance of dust for a while then I sigh, blowing some air from my puffed-up cheeks into the room. The dust started dancing again, faster now through my room. Still there was no other sound. I straighten up from my pillow, shoving my blanket carelessly from me and stretching my arms high up into the air. My shoulders make a small cracking sound as I flex from the right to the left, from the left to the right. My mouth opens and I am yawning. It's time to get up, I decide, and I swing my legs over the edge of my bed and get up.

My room was not very big, but it also didn't need to be. I had everything I needed. I put on some fresh clothes and walk around my room. 4 meters in one direction. Turning. 4 meters in the other direction, my toothbrush in my mouth, toothpaste slowly dripping on the floor. I notice and quickly wipe away the white spots on the floor with the fresh sock I just put on my right foot. My left foot is still without sock. While I am wiping, it's a little hard to balance, and I am thinking about whether I was considered right-footed or left-footed. Probably not left-footed, I thought as I returned to my sink, rinsing my mouth with water, putting my toothbrush back and finally putting my missing sock on my left foot. I am looking into my mirror, put my hair in a messy bun and decide that it is time to meet my friends.

"Hey Karla!" – "Hi!", I am smiling at Ben. He is a really nice guy, I thought while waving at him enthusiastically. "Long time no see", says a third voice. My other friend, Lou. "Yes, that's true. But it's Friday, on Friday I am always making sure to see you. You know that", I say after returning Lou's high-five. "Yes, I know you're doing your best", Lou is grinning at me and then greeting Ben with a swift hug. "It's nice to be here with you", I say and smile at both of them. "It also feels like forever", Ben groans. He sounds a little offended. "I know, I know. But hey it only has been a week

since last time we saw each other. I was quite busy at work”, I shrug my shoulders apologetically and Ben waves my apology away. “It’s fine”, he just says and then changes the subject.

“6 o’clock”, a voice drones in my ears. I sigh. Already 6. I wave Ben and Lou goodbye. I take off the VR-glasses that allow me to see them. I take off the headphones that allow me to hear them. I put off the gloves that allow me to feel them. I am sitting in my 4 x 4 room. Alone. Ben and Lou were right, it truly has been a long time since the last time the three of them really have been together, in one room. But what to do about it? I sigh again. Let my body slump back into my office chair. After 6 o’clock no more social meetings. Now it was time to work. Reluctantly I am putting my headphones in again, my VR-glasses on and at last I pull the gloves back on my fingers, one by one. I am in no hurry to get started.

Work is done. And so am I. After putting away the headphones, glasses and gloves I am pressing a button next to my window. “Pling”, the machine says. “Dinner’s ready”, I say. “Mahlzeit”, I mumble to myself sitting cross-legged on my bed, staring out of my big window. What I see is horizon. Nothing more. There was no distinction anymore between earth and sky. No separation. I finish my food, place the plate on my little windowsill and place my hand carefully on the glass. First only the top of the ball of my hand, stretching my fingers widely. Then my whole ball of hand, feeling the glass. Then I lower my fingers slowly until my fingertips feel the cold echo of the glass.

3 (breathing in)

2 (breathing out)

1 (breathing in)

I remove my hand, admiring the imprint of my hand on the cold window glass. Watching it slowly disappear. The white edges of the imprint vanishing into oblivion. Leaving nothing behind. Like it was never even there.

Christina

American Studies

Musk på Mars

Jeg er som sædvanlig sent på den, og må træde ekstra hårdt i pedalerne for at nå på arbejde. Det er heldigvis ingen sag med den el-cykel jeg har købt. Der gik lidt inflation i dem for nogen år siden,

og jeg sprang med på bølgen. Det er så dovent, men det er vidunderligt for folk der ikke gider bevæge sig, og det inkluderer mig.

Det er koldt i dag. Folk har deres halstørklæder op for munden, for at dække for den bidende vind. Jeg forbinder ikke ansigtstildækning med kulde længere. Jeg har faktisk også altid syntes, at det var ubehageligt at have noget for munden, men jeg har gjort det af to omgange. Først gjorde jeg det i trods om vinteren, som min egen stille protest mod straffelovens § 134 b, eller i populær tale ”maskeforbuddet”. I mit hoved var det altid en brik i et racistisk regerings udspil, bundet op på nogens frygt og andres magt. Efterfølgende, så blev det at dække sit ansigt til med ”mundbind” (som vi endelig ikke må kalde masker, fordi maskeforbud!), for at stoppe smittespredningen i forbindelse med COVID19 pandemien. Jeg tror helt ærlig ikke, at jeg gjorde mit dengang. Jeg købte sorte engangsmask... nej, mundbind, fordi jeg synes de var smartere end de blå. Jeg sås ikke med særlig mange, men skal jeg være helt ærlig, så tror jeg ikke engang der var 5 mennesker jeg gad at se på det tidspunkt. Jeg savnede at komme ud og drikke billige Classic og kæderyge på en snusket bodega med mine eneste to veninder, men det var sådan cirka det. Min årgang på universitetet drev mig til vanvid, og det passede mig ganske fint at være alene derhjemme på zoom. Min livslange depression var til at holde ud, når den ikke skulle forholde sig til andre. Jeg sagde det aldrig højt, men tænkte tit, at lockdown ville passe mig fint – for evigt.

For fem år siden, følteles hver eneste løftelse af en restriktion som at danse på roser, men at have torne i fødderne. For hver ny frihed, så følte jeg et pres. Nu kunne jeg igen følge med på Instagram og se, hvor meget folk nød at drikke øl, spise ude og feste. For hvert opslag, blev jeg mindet om, at det ikke er mig eller mit liv. Jeg var ikke hende, som tog ud og drak latte på en smart cafe, spiste østers på en nyåbnet restaurant, eller lejede en båd i havnen med alle mine venner. Min Instagram handlede mest om andre ting, der ikke var en del af det sociale spil vi alle er tvunget i større eller mindre grad til at spille.

Det var dengang. Før det skete, og det hele blevændret.

Det var revolutionerende. Ganske enkelt fantastisk, og noget jeg ikke havde troet ville komme i min livstid. Konspirationsteoretikerne gik totalt amok. ”Vi SAGDE det jo!” sagde de, og ja, det var næsten det de havde sagt. Jeg havde mine forbehold, men jeg var en af de første i Danmark der fik tilbuddet, og jeg takkede ja. Jeg var udmattet. Jeg var desperat. Jeg ville være som en af dem, jeg så vredt fulgte på Instagram og håndede, i ren og skær misundelse. Jeg ville jo gerne være glad og på cafe og på udflugter og på venindeture i Paris. Jeg ville bare gerne livet, men havde ikke energien til det.

Det var en eller anden kvinde der havde læst en masse artikler om, at lockdowns gjorde folk ensomme og deprimerede. At folk nærmest aldrig havde haft det værre end i 2020 og 2021. Men det var ikke bare COVID19 der bidrog til det. For hvert år der var gået, i den relative korte periode der

var blevet holdt styr på de her ting, var flere konstateret syge med angst, stress, depressioner og det som er værre. Det var bare især slemt under pandemien, fordi folk var tvunget til at forholde sig til dem selv. Hun ville gøre noget. Hun udviklede en lille mikrochip, som man kunne få opereret ind i hjernen, og den ville så kunne ændre de hormoner der får os til at være deprimerede, til endorfiner. Revolutionerende. Jeg kan ikke huske om det var Musk, Gates eller Bezos der købte retighederne til det, men det var en af de der svinerige mænd, der i forvejen havde kapitaliseret intenst på pandemien, som ikke kunne styre sig. Det er synd, at sådan en chip ikke kan købes igennem et mindre brand, så man ikke støtter d'herrer, men i kampen mod kapitalismen er alle tabere. Det bliver jeg i hvert fald nødt til at fortælle mig selv. Musk sidder alligevel på Mars nu, jeg tror ikke penge giver status blandt aliens alligevel.

I hvert fald, så var det jo, at hele mikrochipkonspirationsteorien blev til virkelighed, og det føles som om verden var delt op i to. Dem der var vågne og dem der sov. Hver side synes jo selv at de var vågne. Konspirationsteoretikerne følte jo, at deres "forudsigelse" var sandhed, og at den chip kunne tracke alle, og styre ens hjerne. Jeg fandt det altid ironisk, at de brokkede sig på sociale medier over at blive tracket. Jeg var i den anden grøft. Hvad havde jeg at miste. Da tilbuddet om at få chippen kom ind i min e-boks, sagde jeg ja. Jeg var "særlig udvalgt på baggrund af din historik med ustabilt mentalt helbred". Det stod der, og jeg tog det næsten lidt personligt, altså. Jeg kom til en forundersøgelse på Rigshospitalet, og fik den ind et par uger efter. Det er en syret procedure.

Fuld narkose, de skærer et lille hul i din hovedbund, borer i dit kranie, og sætter chippen ind. Det hele tager maksimalt en halv time. Jeg har kun været i fuld narkose et par gange i mit liv, og det tager mig altid flere dage at vågne ordentligt op igen. Det gjorde det også den her gang, men jeg vågnede op til noget andet end hvad jeg faldt i søvn til. Det føles som om, at en enhjørning havde brækket sig på hele verden. Solen skinnede på en anden måde. Følesen af depression var væk, for første gang siden mine teenageår. Det var fuldstændig absurd, men en lettelse jeg ikke troede jeg skulle opleve nogensinde. Det er snart to år siden. Mit liv dengang var som en anden verden

Ofte, så kommer der en forsker og skaber postyr over at chippen har som bivirkning at folk kan miste deres realitetssans, og jo flere der får den, des mere urealistisk bliver verden. Jeg er ligeglads. Før i tiden havde jeg signeret en underskriftsindsamling der protesterede at det kun er den vestlige verden der har adgang til chippen, men det kan ikke hidse mig op længere. Den økonomiske krise der kom efter COVID19 siger mig intet. Alt det der før betød så meget raseri i mit hoved, er væk. Det må dem uden chip tage sig af, jeg har ikke tid. Jeg skal nemlig på date i aften, i morgen skal jeg spise ude med min veninde og i weekenden skal jeg på forlænget weekend til Barcelona med to andre veninder

Boline

Public Health

Danmarks superhelte

Det er en helt almindelig dag for mig. Året er 2025, og vi har taget hul på foråret. Egentlig er altting, som vi hovedsageligt kender dem. Covid-19 er kommet under kontrol, og jeg sidder i S-toget i det indre København. I de varme solstråler kigger jeg ud af vinduet med det sædvanlige musik i ørene: Det musik som jeg også hørte for fem og ti år siden, så der er heller intet nyt dér. Det er også de samme og sædvanlige reklamer, der kommer op på skærmene inde i s-toget.. Og vi har fået en ny statsminister. Én mand fra blå blok, igen.

Ud af vinduet ser jeg de mange blandede etniciteter, socialklasser og aldersgrupper, som skynder sig afsted. Fra det ene transportmiddel til det andet. København ligner sig selv, og medierne er det samme. Det er de samme mennesker, som jeg oplever hver morgen. Men dagen i dag er lidt særlig. Jeg er nemlig blevet færdig med mit kandidatstudie, og jeg tager hatten af for mig selv, også selvom at jeg ikke er den første i min familie, men jeg er bestemt den første til at skrive en Ph D afhandling, og det er jeg altså møgstolt af.

Så nu har jeg taget s-toget ind til et møde i indre København, der er omhandlende de nye kommunale sundhedstiltag, iblandt fine folk, forskere og ministre.. Og der sidder jeg med hovedet fyldt med alverdens tanker, men jeg må se så oplyst og fornuftig ud udefra.

Men dagligdagen går sin gang, og kvinderne til mødet må på sædvanligvis spekulere over om de huskede at tørre deres keramiske, induktionskomfur af fra det spilde kogevand til kaffekoppen i morges.. og mændene må glæde sig over, at kunne følge med i det nyeste afsnit fra Netflix: En rigtig amerikaniseret science fiction serie, som i realiteten en dag kunne blive til virkelighed.

Dog tænker vi naturligvis stadigvæk på klimaet og miljøet samt hvilken verden, som vi i fremtiden sætter vores børn i. Men den globale opvarmning er aldrig blevet koldere på baggrund af nogle tilsendte gode tanker. Dog står der plantebaseret mælk på mødebordet, som kan kommes i Fairtrade kaffen. Tilstede er jo trods alt ordentlige mennesker, og jeg er på vejen til at blive en af dem. Men der er ingen kage. Jeg ved heller ikke hvad det ligner, at diskutere de nyeste sundheds tiltag med munden fyldt af brunsviger. Vi er jo trods alt ikke på Borgen. Men det er dejligt, at verden stadigvæk er fyldt med gode mennesker, som faktisk ville gøre en reel forskel for den almene befolkning, som jeg havde spejdet ud af vinduet i s-toget.

Regeringen ligner også sig selv, fordi der bliver pladret en del mere end der bliver forhandlet, og det er stadigvæk det samme politiske sludder, som vi hører i medierne. De sædvanlige public service kanaler bliver også stadigvæk sendt i de danske hjem, men seertallene er faldende. Særligt på Kanal Folketinget, men der var i forvejen ikke for mange seere. Den kanal bliver udelukkende brugt af politikerne selv, så de fortsat kan hænge hinanden ud på de sociale medier og på den måde score stemmetal.

Nej, det er bare pjattede tanker, der flyver igennem mit hoved til mødet. Jeg ved jo godt, at der er andre end politikerne selv, der ser Kanal Folketinget. Kanalen ruller fortsat over skærmen på Danmarks plejehjem, hvor politikerne pludrer fortsat om, at nu skal der altså også være bedre pension og levevilkår til den ældre befolkning. Men som mental rask borger i samfundet, så ved man jo godt at politikerne har taget fra statskassen for at levere en sludder-for-en-sladder og bestemt ikke for at udrette noget. Den havde selv Dansk Blindesamfund set komme. Endnu en glemt minoritet.

Nej, det er heller ikke pænt at være så kritisk, fordi i Danmark der har vi det godt. Det har vi nemlig fået fortalt. Men jeg glæder mig ikke til at blive gammel. I år 2080 der er jeg selv en gammel kone, og der er det min tur til at falde i søvn til Kanal Folketinget. Så kan jeg sidde der i min mormors aflagte stol, og være knastør og dehydreret foroven og sjaskvåd forneden. Med en endnu mere presset sundhedssektor, hvor det samme politiske sludder kører på skærmen, så kan jeg sidde der og hakket i en tør hovedret fra mandagen af.. Og så på en torsdag.

Men jeg tror på det gode i folk og en bedre verden, og til mødet vil jeg indsamle empiri til min PhD afhandling. Det er en superviden fra folk, som virkelig får udrettet noget for samfundet og gjort livet bedre for andre. Men alting tager tid og på kun fire år, der er dér altså ikke sket super meget. Kommunerne siger stadigvæk: "Vi mangler fortsat ressourcer til at kunne forbedre forholdene på daginstitutionerne og i sundhedssektoren!", og regeringen svarer mellem linjerne, at det kan der altså ikke findes ressourcer til, når Britta sidder på statskassen sammen med andre, som også stjæler derfra. Men Staten bryder sig absolut ikke om konkurrence, så derfor ryger der en del flere sorte penge under bordet i civilsamfundet end hvad der nogensinde er set før.

Det er tragisk, men det kan blive en nødvendighed for at bedre, at kunne værne om børn og de ældre. Samtidig er det også medvirkende til et endnu større skel i samfundet. Men det bør ikke være sådan her, og det ved vi godt. Uligheden bør ikke være så bred, og der er så mange ting, der er uretfærdige overfor de enkelte minoritetsgrupper. Men jeg vil indsamle empiri til mødet blandt fornuftige og gode mennesker, skrive min afhandling, forske og gøre en forskel. Det er slut med at diskutere miljø, teknologi og forbedret levevilkår i samfundet, hvis man ikke har tænkt sig at udrette en skid.

Men hvis hele samfundet var bygget op på de mange tanker fra mit hovede, så var jeg den nye statsminister og ikke ham den nye fra blå blok. Jeg ville vende Danmark på hovedet, og gøre landet til et bedre sted. Indføre flere elbiler og hybrid-transportmidler, flere grønne alternativer og gøre en forskel for sociale udsatte. Men jeg vil bestemt heller ikke glemme sundhedssektoren og plejehjemmene. Jeg vil virkelig lønne vaskeægte superheltpersonaler fra sundhedssektoren, og smide alle plejehjemsbeboere og andre sundheds-udsatte i Kachotten, som min gamle mormor stadigvæk kalder det. Så skulle hele Regeringen se en omvæltning, hvor ældre sjæle kunne få varm, frisk mad og gåture flere gange om dagen. Frisk luft og nyde naturen og det sociale samvær med andre ligesindede. De måtte da også godt få den nye Playstation 6 og alverdens TV-kanaler, fordi det er ikke pengene det skal handle om. Vi skal nyde livet og hjælpe vores nære: Børn og ældre. Vi andre skal nok klare os, og med dét vil jeg gøre en forskel. Jeg ville være en realitisk og vaskeægte sundhedsfagligsuperhelt: Ikke en superhelt fra dagsinstitutionerne, sundhedssektoren eller erhvervslivet, men en anden slags superhelt. Du ved, én af dem som har en kraftfuld stemme isamfundet, der holder med den trængte og gode side af befolkningen.

Mine tanker galoperer videre i ét væk. Jeg håber at de aldrig stopper, men jeg må vende tilbage til virkeligheden for nu.

Magnus

German studies

06.05.2025

Små svedperler piblede frem på min pande, da jeg i sidste øjeblik klemte mig ind mellem de hastigt lukkende døre i letbanevognen. Selvom det kun var begyndelsen af maj, var der allerede en ubehagelig varme udenfor, der omsluttede enhver, der vovede sig udenfor, med sin klæbrige, nærmest kvælende, fugtige ånde. Det var til trods for, at klokken kun var 11 om formiddagen. Det kunne godt tyde på, at det ville blive endnu en hed og tør sommer med afbrændingsforbud og hedeslag på striben, hvis meteorologernes prognoser ellers formåede at indfri deres løfter. Jeg maste mig frem til et tomt sæde bagerst i vognen. For bare få år siden ville de fleste odenseanere nok have grinet hånligt ved tanken om, at letbanen en dag skulle vise sig at blive færdig. Det var trods alt nemmere at forholde sig til det evige byggekaos, der altid virkede til at dominere byens gader end at forestille sig, at letbanen rent faktisk ville blive færdig en dag - og at den endda ville være med til fjerne en del af den heftige morgentrafik. Jeg satte mig til rette og slog fast, at jeg sad i det rigtige køretøj med retning mod SDU.

Mit blik fulgte de forbipasserende cyklister med deres blafrønne hår og bluser, der luftede i vinden. Deres stålsatte blik var et vidne om den kamp, der udspillede sig mellem de hurtige og langsomme cyklister ude på cykelstierne. Hvad der naturligvis gjorde deres cykeltur nemmere, var de færre biler, der mowede sig frem i gaderne på kryds og tværs mellem hinanden. Mine tanker blev ledt tilbage på de travlt pakkede gader med bilos og larm fra brummende motorer, der nu blot føltes som et forældet minde fra en svunden tid. Jovist, flere af de såkaldte grønne biler havde selvfølgelig mindsket både larmen og osen i gaderne, men kunne vores øgede fleksibilitet i hverdagen ligeledes være en del af forklaringen? At flere rent faktisk havde mulighed for at vælge at arbejde hjemmefra flere dage om ugen, i det omfang det kunne lade sig gøre? At mange nu valgte at lade supermarketet komme til deres dør i stedet for selv at bevæge sig derhen? At mange af de dagligdagsrutiner, der før var en indgroet del af en typisk hverdag, nu kunne klares ved hjælp af et par ubekymrede tryk på en skærm? Min tankestrøm blev afbrudt, da min studiekammerat pludselig dumpede ned på sædet overfor mig.

»Godmorgen«

»Godmorgen, Emilie«, jeg så væk fra vinduet og kiggede på min studiekammerat, hvis mund og næse blev dækket af et mundbind dekoreret med farverige gule og grønne pletter - solsikker.

»Er du syg?« Spurgte jeg og rettede mine øjne mod hendes mundbind. »En smule sløj, men ikke noget særligt. Men alligevel er der ingen grund til at smitte hele togvognen, vel?« Hun smilede og så i retning af et blåt og hvidt skilt med opfordringen ”Føler du dig syg? Så tag et mundbind på og spar dine medrejsende for en snottet næse!” trykt i store firkantede bogstaver. Jeg smilede tilbage. Det føltes som et levn fra covid19-pandemien for år tilbage, alligevel var det som om, der var sket et skifte i folks syn på sygdom og smittespredning. Håndspritten var blevet fast inventar i butikkerne, et mundbind sås stadig her og der i de offentlige transportmidler. Til trods for at vaccinationerne stadig formåede at holde den berygtede sygdom nede og lod en følelse af normalitet vende tilbage til dagligdagen. Ikke desto mindre så fænomenet, der selv før årene med den frygtelige pandemi var en kutyme i flere asiatiske lande, ud til at være blevet en del af hverdagen for mange.

»Hvad skal du så i sommerferien?« Spurgte Emilie med oprigtig interesse at spore i stemmen.

»Jeg regner med at blive hjemme i år. En tur til stranden måske, hvis ellers den her varme har tænkt sig at fortsætte på den her måde. Hvad med dig?«

»Jeg tager til Nice med min kæreste. Med toget. Direkte her fra Odense - vi står på om aftenen og vågner i Paris næste morgen. Med croissanter og morgenkaffe, og så går turen ellers videre sydpå.

Det kan kun blive godt!« Hun lød begejstret. Rejsen lød så spændende, at jeg selv fik lyst til at tage afsted. En tur på ferie med god samvittighed, nemt og bekvemt. Og både billigere og mere miljøvenligt end en typisk tur med charterfly. En udpræget tendens til at leve mere bæredygtigt og eftertænksomt - i flere dele af livet end blot den almindelige affaldssortering, den gængse cykeltur eller køb af lokalt producerede æbler fra en fynsk frugtplantage.

Den mekaniske stemme i letbanens højtalere gav os besked om, at den næste station var på SDU. Vi slyngede synkront vores tasker over skuldrene og begav os ned ad den tætpakkede gang mod udgangen.

»Nu skal vi bare lige klare os igennem resten af semesteret og eksaminerne, så kan vi måske begynde at ane sommerferien i horisonten. Der er lys for enden af tunnelen,« sagde Emilie med et stort smil på læben. Den varme luft kom os med det samme i møde, da letbanen slog sine døre op. Med sved på panden og optimisme i kroppen begav vi os mod hovedindgangen, klar til endnu en ny dag.

Elisabeth

English studies

When the Sun Comes Out

At some point everyone stopped breathing.

It seemed to take years, before anyone once again dared to take in a deep gulp of air, one of those that seems to almost leave you high, ready to flow away.

Their balcony was facing a park. On Sundays like this, there used to be children playing there.

Children screaming and laughing, parents seemingly more interested in their own conversations than upholding a somewhat tranquil atmosphere in the neighbourhood.

They used to hate it.

Now the park was empty. They had long stopped wondering where the children went.

Somewhere in the distance, a phone was ringing. Was it theirs? They didn't know. And it didn't matter. Today was a screen-free day, they had decided. Most of their time was spent in front of a screen. Work, lunch with colleagues, family dinner. All had been transformed from a previously primarily social setting, to happening exclusively on one of the countless communication apps currently trending. So far, they themselves had thirteen downloaded, ready on their desktop, serving as virtual doors into different parts of their world.

Yesterday they had had afternoon tea with their grandmother. Their mother, a few aunts, and uncles who could make it, had been there also, as well as one cousin who lived more than a day's plane ride away. They never used to see him, but now he was there whenever it was time for tea. He worked a lot, he said, and would much rather see his family in the breaks between meetings, than listen to the excessive whine of his colleagues.

It was nice.

Their grandmother used to call with questions about the tv. She was so sorry, she didn't mean to disturb, but how was it she changed the setting on the remote to show cable again? And how were they doing, were they eating enough? Were they seeing anybody? She would laugh whole heartedly at every story, thank them a million times for their time and tell them she loved them. She

was a grandmother through and through, and the week after she would call again with the same question, or maybe once more ask where the volume button was.

Now she was the host of all their virtual meetings. Always the first to log on and the last to leave, she would always text everyone the day before to make sure they knew they were invited, but of course not obligated to attend, if anyone happened to have other plans. Afterwards, she would send them each a message with lots of smiling faces and hearts and tell them it was so nice seeing them.

The phone had stopped ringing.

The sun had disappeared from the spot where they were sitting outside. The balcony was, when the sun was out, bathed in a morning light, leaving it darker and colder as the day went on. They got up to put on a jacket, but instead of turning back around, continued towards the front door. The entry table housed a large bowl, originally meant for keys, but had, as of the last few years, also become home to a plethora of different reusable face masks. Donning one and showing the largest pack of keys into their pocket, they walked out the door and closed it behind them.

The city had gotten brighter.

When the first quarantine hit, no one had had any idea how long it would last. Many complained, to everyone and no one, everyone agreed, no one could do anything. Some stayed optimistic until they no longer could. And some lost their mind. They had lost a friend that way. First mate on a large freighter, he had left before anyone knew the seriousness of the situation. After the outbreak, no government would allow the ship to dock, leaving the crew stranded at sea. It was nine months before the air had cleared enough, allowing them to finally drop anchor at the nearest harbour.

Nine months without any reliable news. They had talked to him a few times, on a barely stable internet connection, seeing him deteriorate slowly, through the pixelated screen in front of them.

After seven months he had thrown himself over the railing.

The city had gotten brighter.

People had been locked in their homes. Forbidden from any form of travel, international or otherwise, they had been forced to stare out the same windows, day in and day out. It took a few years, but at some point, most of them realised, they hated the grey concrete staring back at them.

So, they had planted flowers.

Flowers, bushes, fruit trees. Intricate greenery designs could be seen in the heart of the city, making what had previously been an often hastily walked route through a cold, cemented city-centre, seem like a leisurely stroll through the park. People had the time now.

At first, most had been restless. They had filled the part of their day normally reserved for traffic or getting drinks after work, with longing, wondering, making plans they then had to cancel. But after a while, the majority had adapted.

They hadn't minded at first. The isolation seemed to somewhat agree with them, they enjoyed the initial break from the anxiety, seemingly tied to interaction with other people. They had liked sleeping in a little bit, not having to brace the hustle and bustle of early morning rush hour.

After a year and a half, they had suddenly decided that they hated their bathroom. Unable to stand it for one second more, they had contacted four different renovation contractors. A week later, the old bathroom was nothing but rubble. When it was finished, they had called some friends to show them, giving them a virtual tour of the smallest room in their apartment.

Most of their friends had new bathrooms.

The flowers of the city had their head turned towards the afternoon sun. There was a remarkable silence, one that had taken them a long time getting used to. When they were a child, their mother had told them stories of how in the seventies, as a result of an oil crisis, the country had instituted

mandatory car-free Sundays. She had told them how she would bring her horse out into the middle of the road and race her brothers on their bikes. They had loved those stories with the innocence of a child, whose only concern is for more adventures.

Now, almost sixty years later, the law had been reinstated. Even after years of prohibition, some people would still travel, cram together, spread the disease. These car-free days made it harder for them.

They turned a corner and was met by the sight of people in the distance. Adults, standing reasonably far apart, talking to each other through colourful fabrics. Children playing, unfettered, on the road, chasing one another on old school roller skates and scooters. As the first generation born immune to the disease, they were allowed to run freely, safe in the earths air.

So that's where the children went.

Henrik

Media Science

Social Sprit

Jeg tager min håndsprit op af venstre lomme, spritter mine hænder og går ind i Føtex.

Det er lidt over en måned siden, at jeg sidst var ude af min lejlighed, og jeg er ved at løbe tør for toiletpapir og har brug for lidt mere mad, og jeg er allerede løbet tør for Marselis håndcreme.

Jeg går inde i butikken, tager en indkøbskurv, spritter mine hænder af og skuer lidt rundt.

Indretningen er blevet rykket rundt på, siden jeg sidst var her.

Jeg går over til der, hvor de plejer at have Marselis håndcreme, men det er blevet udskiftet med kontorting som printerblæk og A4-papir.

Skuffende.

Jeg går videre.

Der er mange mennesker i butikken.

Jeg kradser lidt på overfladen af min venstre hånd.

Døde hudceller falder af og daler forsigtigt ned på det ellers rene gulv.

Jeg går og skuer, indtil jeg får øje på madafdelingen.

Den er, hvor den plejer at være.

Jeg går over til kødet, åbner for lågen, lægger seks stykker hakket kød af 1000g i min kurv – to oksekød, to svinekød og to kyllingekød –, lukker lågen og spritter mine hænder af.

Derefter går jeg over til grønsagerne.

Her er der også ret mange mennesker.

Jeg ser poser med kartofler, lægger tre i kurven og spritter af.

Spidskål kunne være godt til hakket kød.

Jeg kan dog ikke se nogle.

Måske skal jeg spørge en medarbejder om hjælp.

Jeg får øje på to ekspedienter, en mand og kvinde i start 20'erne fra hvad jeg kan observere, som snakker med hinanden.

Jeg stirrer på dem og gnider i mine fingre. De føles som sandpapir. Flere hudceller falder til jorden.

Jeg kigger væk og går videre.

Det næste på listen er toiletpapir.

Jeg går hen til der, hvor toiletpapiret plejer at være, for at blive mødt af en kasse med strømper.
Det er blevet til en tøjafdeling.

Skuffende.

Jeg går rundt i butikken og skuer efter toiletpapir.

Jeg går og går.

Går og går.

Jeg tager min mobil op af højre lomme og tænder den.

Klokken er 14:23.

Jeg lægger min telefon i lommen, spritter mine hænder af og fortsætter med at gå rundt og lede efter toiletpapir.

Jeg går og går.

Klokken er 14:47.

Jeg går forbi en udstilling af en ny slags drikkedunk til 199 kr., hvor en skærm forklarer om dens gode kvalitet.

Klokken er 15:12.

Jeg går forbi slikafdelingen og ser en dreng som skriger af sin mor, imens hun prøver at trække ham væk.

Klokken er 15:54.

Jeg går forbi en udstilling med køkkenruller, som ikke helt er hvad jeg leder efter.

Klokken er 16:38.

Jeg ser en kasse med håndspritflasker, går hen til den, lægger fire flasker i min kurv og går videre.

Klokken er 17:09.

Jeg stopper op gnider i mine hænder. Håndfladerne føles meget rynkede og lidt hårde.

Jeg kunne måske spørge en medarbejder om, hvor jeg kan finde toiletpapir.

Jeg kradser lidt på venstre håndryg og lader hudcellerne dale.

Jeg stirrer rundt i butikken fra alle sider. Jeg ser mange mennesker men ingen toiletpapir.

Jeg tager min mobil op af lommen og tænder den.

Klokken er 17:57.

Jeg lægger min mobil i lommen, går tilbage til udstillingen med køkkenruller og tager en pakke i mine hænder. Indpakningen føles egentlig ret blød. Jeg lægger to pakker i min kurv og går.

Det eneste tilbage er nu håndcreme.

Jeg går rundt i butikken, skuer efter cremen og tager derefter min telefon op.

Klokken er 18:51. Jeg stopper op, lægger min telefon i lommen og spritter mine hænder af.

Jeg lægger min håndsprit i venstre lomme og bevæger fingrene lidt. De har svært ved at böje sig.

Jeg kigger rundt. Der er mange mennesker.

Måske burde jeg egentlig spørge en medarbejde, hvor de har deres håndcreme.

Jeg stiger ud i luften og kradser lidt på venstre håndryg. Jeg har fået død hud mellem neglene.

Burde jeg spørge en medarbejder?

Jeg tager min telefon op af højre lomme.

Klokken er 20:47. Butikken lukker snart.

Jeg lægger mobilen i højre lomme, tager håndspritten op af venstre lomme, spritter den af og lægger den i lommen igen.

Jeg går imod kassen og lægger de seks pakker af kød, tre poser kartofler, fire spritflasker og to pakker køkkenrulle på løbebåndet.

”Ellers andet?”, spørger kassedamen mig.

Jeg ryster på hovedet.

”371,25 kr.”

Jeg sætter mit kort i terminalen og indtaster pinkoden.

”Kvittering?”

Jeg ryster på hovedet, tager mit kort ud, tager en foldet pose ud af min højre lomme, folder den ud og lægger varerne i den.

Jeg skynder mig ud af butikken.

Skuffende.

Måske i næste måned vil jeg kunne finde håndcreme.

Jeg tager min håndsprit op af lommen og spritter af

Sandra

Product Design

The Perimeter

I'm privileged.

I know it, they know it.

There's a brief stab of pain in my heart whenever I drive by the outskirts. There, they live—well, they survive. They get by, make do. They live among trash, among metal scraps and chemical waste. Nomads, vagabonds, migrants.

Who could blame them for trying to escape the horrors of the global south?

It started more than twenty-five years ago—it was only in the past five years it got really bad. The heat waves killed a few hundred thousands for the first twenty years. It wasn't enough people for anyone to care back then, but then it all escalated. It got worse. As the temperatures rose, lakes started drying up, crops stopped growing properly and forests started burning.

It had been a sad day when they announced that two thirds of Amazonas was gone.

It had been an even sadder day when one third of the south became inhabitable.

Hoards of people, millions, fleeing for their lives. Most of them were barely able to save their valuables. I remember the images on the television. People, screaming and crying. Mothers clutching their children. People in hospitals, breathing through tubes due to smoke inhalation.

“I wish they'd just go back,” my sister says from the passenger seat. She's young and the kind of naive I never want to be.

“They don't have a choice,” I grit out between my teeth and clutch the steering wheel a little tighter.

I'm already annoyed by her ignorance. It's hard being the older sibling, being the sane one. “Well, they can't just come here and expect things for free!” She scoffs and purses her lips like our

mother used to do whenever she was displeased. Our mother, who's the daughter of immigrants which is a fact my sister conveniently seems to have forgotten.

"They work, you know," I sigh. "They pay taxes too, but they don't have nearly as many rights as we do." It's a bit difficult explaining it to her. She's ten years younger than me. She's privileged and I dare say more than me. She's been conditioned not to think much about the past.

Her age makes it difficult for her to grasp the situation. She doesn't understand what it was like before. She looks at the people near the perimeter and thinks they're here to take her spot. She thinks they want her life—her silly, uncaring ways. She thinks it's some plot to take our city. She doesn't seem to comprehend the severity—that several million human beings have nowhere to stay.

"Yeah, Sam," she rolls her eyes, "because they aren't legally here."

"They have work permits. Where else can they go?" I retort, almost spitting the words in anger. My fingers tap the steering wheel impatiently. Legal. What is legal even? I refrain from mentioning the decades of wars, slavery and colonisation. I don't bother explaining how the Western world—our world—has exploited the global south for centuries. How all of our riches, our privileges, stem from putting other countries, other people, in a worse situation. She wouldn't understand anyway.

"I don't know where they can go," she pauses and huffs stubbornly, "just not here. I'm sure there are other places." She looks down on her freshly-manicured nails. I wonder if she thinks about the underpaid women, the hard-working immigrants who perfect her dainty hands. She's wearing a tshirt that says feminist. How ironic.

Now I roll my eyes. Sometimes, I don't know how we're even related.

I turn the steering wheel, driving steadily into the checkpoint. It's a procedure, standard. I'm used to it now. "Get my passport, will you?" "Yeah yeah," my sister says, digging through the mess I call a glove compartment. She hands my passport and hers, just as a soldier comes up to my window.

"Passports, please." He holds out his right hand. His left stays put on the gun in his holster.

I really want to tell him to stop making such a fuss. We drive through several checkpoints every day. When you live in the nice part of town, it's harder to get in. It shouldn't take more than a minute and yet, he stares at my passport like there's something wrong with it.

A minute, perhaps two, pass. I'm about to anxiously shift in my seat when my sister's hand lands on mine, warm and comforting. I shift my gaze to her and she gives me a reassuring smile. Finally, my passport is handed back to me.

"Mx." The soldier nods at me, then to my sister. "Miss."

I hit the gas pedal the second the soldier motions for me to drive. Checkpoints make me uncomfortable. Soldiers make me want to gag— they’re cold and mechanical, weaponised and dangerous. I’ve seen them shoot people outside the perimeter. I’ve seen how they treat the newcomers.

My sister clears her throat and shoots me a glare, as if she knows what I’m thinking. I was never good at hiding my emotions; I’m most likely scowling. “They’re just doing their jobs.”

“I wish they’d do something else,” I mumble, just loud enough for her to hear. We’re still driving in the line of cars now exiting the checkpoint. You never know who might be listening in.

“You know as well as I do that they don’t have a choice either,” she says.

I don’t respond.

Stephanie

International Business Communication

Mit liv i 2025

Jeg spærre øjnene op og stirrer op på loftet. Det er morgen. En sprække af solskin strømmer igen-nem gardinerne og blænder mit blik. Jeg gnider mine øjne, stønner en smule og sætter mig op på albuerne. Jeg sukker irriteret for mig selv og mumler: ”shit, endnu en dag”. Jeg troede at når pandemien var ovre, ville alt blive godt igen. Man kan roligt sige at jeg tog fejl. Dovenskaben regerer og usikkerheden lurer i alle afkroge af verden. Jeg borer mine negle ind i sengelagnet. Bare det aldrig var sket.

Jeg ved ikke om det er pga. vreden eller om det er pga. at jeg er ved at miste forstanden. Dag ud, dag ind sidder jeg i denne indelukkede kasse kaldet mit hus. Mine drømme er pulveriseret, forvandlet til intet. Jeg drømte om at rejse jorden rundt, opleve andre kulturer, udvide min horisont. Det kan alt sammen glemmes nu. Jeg står op, børster tænder, tager tøj på, spiser morgenmad og bevæger mig ud ad døren; alt ligger øde hen. Ligesom jeg havde regnet med. Jeg savner tiden inden Corona. Jeg savner børnelatter, jeg savner en hyggesnak med naboen, jeg savner det ildelugtende, larmende menneskemylder nede i metrostationen. Men al dette er forbi nu. Efter pandemien endte, blev jeg forvisset om at tingene var ændret og aldrig ville blive det samme igen. Jeg havde dog ikke regnet med hvad de følger, denne ændring indebar.

Man skulle tro at, det at skulle sidde derhjemme hele dagen lang, uden at røre sig ville drive folk til vanvid. Men det har haft den modsatte effekt. Folk er nu komfortable med deres nye tilværelse. Deres nye livsstil. Zoom- møder bliver ikke længere set som en skolelektion eller arbejdssdag der skal overstås, men hellere en hurtigere måde at socialisere med andre på. Stifte bekendtskaber.

Jeg går ned ad vejen, og kikker ind i naboen's have. Jeg får øje på en krage, der flyver fra gren til gren oppe i et træ. Jeg stopper op og betragter den. Den er febrilsk og i vildrede, aner ikke hvad den skal gøre af sig selv. Den lander på en gren, basker med vingerne, flyver hen til en anden gren, flyver tilbage til den samme gren den landede på, basker med vingerne. Dens bryst hæver og sænker sig hurtigt. Med lynets hast. Dens blik er hektisk, den blinker hektisk. Den stirrer foran sig, men kan ikke se skovstien for enden af vejen. Den forsøger at nå et sted hen, men kan ikke finde den rigtige vej. Hvem minder det mig om?

Pandemiens følger har kostet mig mine venner og familie. Ingen vil mødes med mig medmindre det er online. Ingen venner, ingen familie. Zoom, Teams, Google Meet, Facebook. You name it. Man skal bare vælge en. Men man kan ikke vælge friheden. Man kan ikke vælge parken, da et vildt dyr kan springe ned fra et træ og muligvis give en rabies. Hvilket man for resten kan dø af. Det havde jeg faktisk ikke tænkt på inden Corona. Man kan ikke vælge biografen, fordi hvad er pointen i at betale 100 kr. for at se en film man kan downloade gratis på internettet, tre måneder efter den er udkommet; og hvad er pointen i at betale 60 kr. for popcorn, når du kan købe tre pakketer for 6. kr. i Fakta. Man kan ikke vælge stranden, da man kan blive angrebet af giftige gopler. Og dø af det. Man kan kun vælge dovenskab og paranoia. Min ensomhed er blevet for meget, jeg vil hjem igen.

Jeg vil snakke med mine venner og familiemedlemmer, jeg vil være i sikkerhed. Men jeg kan ikke klare indelukketheden, jeg kan ikke klare min ømme ryg, jeg kan ikke længere klarer min kedelige diæt af æg, tun og agurker. Jeg kan ikke klare min rutine længere. Men jeg vil heller ikke dø. Modstridende tanker flyver rundt inde i mit hoved. Mit hjerte er ved at hoppe ud af brystet på mig, er ved at springes. Det sortner for øjnene, mine ben føles som gele, det suser for mine ører, den tomme summen af intetheden bidrager til ødelæggelsen af mit mentale helbred.

Jeg falder ned på mine knæ. Tårerne strømmer ned ad mine kinder. Jeg snøfter, tørre snot af ansigtet og rejser mig op igen. Jeg troede at det ville lykkes. Jeg går ned ad den samme vej jeg kom fra, går ind i huset igen. Jeg tager mit overøj af og sætter mig ved køkkenbordet, hvor min computer står åben fra i går. Jeg logger ind på min Teams-konto og ser at min fætter er til stede. Jeg ringer til ham.

Larry

Product Design

That's Technology!

“Today is December 22, 2025, and it’s going to be a great Saturday morning with a temperature of 27 degree Celcius in Cebu City,” announces Alexa, my voice-controlled personal assistant speaker which I bought in Copenhagen Airport in Denmark while waiting for my flight bound to my home country, The Philippines. Technology has never failed to amaze me in so many ways. “*Amazing technology!*” I said to myself.

“Breakfast is ready!” My mom shouted in a cheerful loud voice that used to wake me up in the morning since I was a kid. “Uhmm..Filipino breakfast!” I mumbled to myself as my mouth began to water at the thought of it. I hurriedly put my robe on and ran down the stairs heading straight to the dining table.

“Good morning Mr. Sleepyhead,” they greeted me in chorus with a smile on their faces. “Oh sorry, I might have slept too much.” I replied.

“Yeah right, like you always did.” My brother replied, and gave me that evil laugh and so did everyone.

“Hahahahaha, Silly!” I replied as I grabbed my chair.

“Bhrp-UUURAAAAaaap~! Ohhh Thank God...I must've eaten a lot.” I said, as I gave my tummy a slight massage.

“Uhmm, it's not that obvious.” My dad replied in a sarcastic manner. My mom laughed as she poked my dad’s head and we started laughing until my smartwatch interrupted the momentum.

“You have a sightseeing schedule at 10:00 o’clock approximately three hours from now.”

“Wow, who was that?” My younger brother asked, feeling perplexed.

“Oh sorry, it’s my smartwatch, I have scheduled all my daily activities ahead before I fly here.”

“Cool” he replied, as he nodded his head.

“Well, *that’s technology.*” I replied.

After having our breakfast, I went to the kitchen to wash my hands (Filipinos love eating using their hands). I noticed the automatic, touchless soap dispenser that I sent to them seven years ago before the corona outbreak.

“Oh, I’m so glad that you guys used this thing here that I’ve sent to you.” I said, as I washed my hands.

“Oh yeah, that thing is really helpful especially during the pandemic, as we don't need to touch the dispenser when we wash our hands when we arrive home from the outside.” My sister replied.

“Great! Now that's technology!” I replied proudly and went straight to the bathroom for a quick shower.

“Beep beep!...beep beep!, hurry up before we get caught in a traffic jam.” My father shouted as he hit the car horn. “I'm coming” ... I shouted back while putting my shoes on and went inside the car.

“Ok everyone, are we all here?” I asked, as I fastened my seatbelt and felt excited.

Unfortunately, our car doesn't fit all of us, so I rented an electric car online 5 days prior to my arrival. It was delivered yesterday so I got a chance to familiarize with the Audi E-tron model before driving it. After doing the cockpit drill, I started the car's engine and set the destination's address. The voice began to prompt.

“Good day! The car is in extremely good condition and the current vehicle power is 95%. The best route to your destination has been set up according to current traffic conditions. Please Confirm.”

With no hesitation, I pressed the green button to confirm and start driving.

“Thank you for the confirmation, you may have a safe journey.” The voice prompt added.

“Wow, that's amazing!” they said in chorus as they left in awe of what they had just witnessed.
“Well, that's technology!” I proudly replied with a smile on my face.

While driving, I noticed that everything has changed a lot after seven years that I haven't visited my country. The buildings are filled with plants and the still billboards in the city that caused trouble during typhoons are now digitized. The open trash cans are now all closed and already voice activated, so they don't need to open the lid manually every time they throw something. The smoke belching cars before are now all electrics, and the dumpsites that once the breeding ground for flies and mosquitos are now a quintessential family park. I just couldn't believe what I saw and it seems so surreal.

“Deym, that's technology!” I whispered to myself.

After 2 hours of driving, we finally arrived at our destination — The Simala Shrine Castle Church—one of the most well known and most visited churches in Cebu. I was so amazed how things have changed here in Simala and how they finally embraced technology. The manual parking space before is now a smart parking technology that provides turn-by-turn guidance navigating them to the most convenient parking space. We went inside and lit a candle and had our individual time to reflect. We stayed and explored the Shrine for about an hour and decided to drive back to the city.

“I’m starving, can we go to my favorite restaurant close to the harbor?” I proposed. “That’s a great idea, I feel like eating seafood too.” My sister replied.

When we arrived at the restaurant, we sat close to the window to have a better view of the sea while eating. I waited for the waitress whom I used to know and greeted me with a smile on her face everytime I dine-in and was always so thankful for the extra tip that I used to give.

“I’m pretty sure she missed me a lot after seven years of not visiting the country.” I whispered to myself as I watched the magnificent view from my window. Few moments later, I heard a distinct unfamiliar voice.“Hi! Good evening. Please choose your order.” This time I am so uncertain whether I will be amazed or be disappointed by what I saw. It was a robot waitress with a touch screen on her chest, displaying the wide variety of food choices. After I made my order, I went to the cashier and asked the manager out of curiosity.

“Excuse me, Can I ask something?”

“Sure, Is there anything I can help?” He replied.

“What happened to Miss Jasmine? The old waitress who used to serve me every time I dined in. If you don’t mind asking.”

“Ah, Jasmine. I’m sorry but she’s not working here anymore. The owner fired 5 workers ever since she started running the restaurant with robots.” He replied with a little sadness on his face.

“Oh I see, Thank you so much for the info.” I replied.

I was so saddened by what I heard. The very accommodating, smiley waitress who used to greet me before was replaced by an apathetic robot. I went back to our table feeling downcast and my excitement suddenly vanished. My family can’t help but to notice my sudden change of mood.

After we ate, I went back to the cashier to pay the bills while my family waited for me outside, just 2 meters away from the main entrance of the restaurant. As I went out of the restaurant, they all looked at me with the corners of their mouth pulled downwards and said, “*That’s technology!*” They said in chorus.

Maja

Spanish Studies

Testen

"Biiip, biiip, biiip". Vækkeurets hylende bippen fortæller hende, at en ny dag har meldt sin ankomst. Sløvt rækker hun armen ud over sengekanten og slår uret fra. Hun har stadig hovedet begravet i puden, og bare tanken om at skulle slå øjnene op er anstrengende. Modvilligt og med et lettere, irriteret grynt drejer hun hovedet. Med trætte, halvåbne øjne ser hun ind i vækkeurets store, hvide tal, der føles blændende i det dunkle soveværelse. 07.06. Hun bør stå op, hvis hun ikke skal komme for sent. Hun sukker dybt, imens hun trækker dynen til side og langsomt lader fødderne glide ned på det kølige gulv. Det er hårdt at være voksen og fornuftig. Havde hun stadig været studerende, havde hun nok udsat vækkeuret en gang eller to. Dengang kunne man jo sagtens møde til undervisning i sengen i sit nattøj. Hun smiler ved tanken om de utallige onlineundervisningstimer, hun har modtaget under dynen i sin slidte Nuser-nattrøje og med håret samlet i en fuglerede på toppen af hovedet. Det er nu rart, at man i dag kan mødes fysisk, hvis man vil, tænker hun, idet hun finder et nystrøget sæt tøj frem.

Forårssolen strømmer allerede ind i stuen fra sprækkerne i lamellerne. Hun trækker dem fra og åbner vinduet. Den kølige morgenluft føles dejlig, da den med en lettere brise rammer hendes ansigt. Den klare blå himmel og de små, grønne skud på træerne får hende til at smile. Med sådan et smukt vejr kan det vel kun blive en god dag. Hun går ud i køkkenet, hvor den indbyggede skærm på endevæggen straks tænder for morgennyhederne, da den registrerer hendes ansigt. På displayet skriver den "Godmorgen. Jeg håber, De har sovet behageligt. Det er i dag fredag den 25. april. Morgen'en byder på frost og en anelse snedækkede veje, men solen er allerede på vej med en temperatur på op til 22 grader og et UV-indeks på 4, så husk handsker og solcreme". Hun smiler til skærmen. Det er det eneste AI-apparat, som hun har tilladt i sit hjem. Hun er ellers ikke begejstret for den øgede teknologiske automatik, som sniger sig ind i flere og flere husstande, men lige køkkenskærmen holder hun af. Den ved lige, hvad hun vil have blot ved at registrere hendes ansigt. Der er noget magisk over ikke at skulle tale med sin elektronik.

Da hun første gang så skærmen, var hun ellers – modsat sin lillebror – meget skeptisk. "Er det ikke bare en tablet?" havde hun spurgt ham. Han stirrede på hende, åbnede munden for at sige noget, men lukkede den straks igen, som om han lige skulle omformulere sætningen, så selv hun med sin forhistoriske tankegang kunne forstå, hvilket elektronisk vidunder hun havde erhvervet sig med køkkenet. "Det er så meget mere end en tablet. Du kan alt med denne skærm. ALT, siger jeg dig!". Han begyndte at opremse alle de utrolige funktioner, som glaspladen havde at byde på. "Det lyder som en tablet", sagde hun lettere irriteret med korslagte arme, "en strømkrævende tablet. Hvad er der så specielt ved den?". "Det er den tyndeste skærm på markedet, som samtidigt

indeholder et kamera med den mest avancerede ansigtsgenkendelsesteknologi”, udbrød han nærmest i forargelse over hendes ignorance. Med et lille klik fjernede han rammen, som holdt skærmen på plads, og frakoblede den helt uden besvær. Den papyrtynde plade lignede mest af alt et skrøbeligt stykke glas. Hun var ikke synderligt imponeret. Han så på hende og smilede så yderst tilfreds, idet han tilføjede: ”Og så får den strøm fra regnvejret”. Det fik straks hendes ansigt til at lyse op.

De varme solstråler prikker hende på kinderne, idet hun går igennem byen, hvor fodsporene fra de travle morgenmennesker næsten er forsvundet i den smelte sne. Synet af liv i gaderne og en spirende forårsglæde får hende næsten til at glemme, hvor hun er på vej hen. Det er dejligt at se de mange handlende mennesker, som har bevæget sig udenfor, selvom de sagtens kunne foretage de daglige indkøb online fra hjemmets trygge rammer. Hun husker, hvordan byen lignede kulisserne til en apokalyptisk sci-fi-film i månederne efter den svenske mutation. Fra den ene dag til den anden gik alt i stå, og ikke en sjæl vovede sig udenfor, medmindre det var absolut nødvendigt. Ikke fordi regeringen anbefalede folk at blive hjemme. De nye retningslinjer og foranstalninger, som fulgte den velforberedte pandemiberedskabsplan, sikrede en tryg færden i det offentlige rum. Men da nyheden om mutationens ankomst landede, spredtes rygterne om øget smittefare og voldsomme senfølger sig som en steppebrand. Narrativen om sygdommen fra den anden side af Øresund blev pustet op som en ballon fyldt med *fake news* og konspirationsteorier, og da den kort efter sprang, blev befolkningen ramt af panik og angst, som lagde gaderne øde hen i over en måned. Kaos og mistillid herskede i denne tid. Flere nægtede at modtage den nye danske vaccine, da den efter sigende skulle være delvist produceret i Sverige. Det førte til en faktisk øget smitte, og myndighederne og sygehusvæsnet var virkelig på overarbejde. Der gik lang tid før landet igen fandt tilbage til en tilstand, der mindede om den skønne sensommer for fire år siden. I dag føles det som en meget fjern fortid, tænker hun, da hun står af letbanen foran sygehuset.

Det tager et øjeblik at komme indenfor. I det seneste års tid har alle offentlige bygninger fået installeret en UV-indgang, der er en videreudvikling af den maskine, som supermarkederne anvender til at desinficere kundevogne og kurve med. Det tog dog et par år, før man havde udviklet et system, som kunne anvendes på mennesker, uden at strålingen var for skadelig. Selvom det til tider skaber lidt kø, er hun alligevel meget glad for denne form for desinficering. Så kan man slippe for den ildelugtende håndsprit, som ingen har formået at forbedre. Desinficeringen er dog ikke livsnødvendig længere. Det er en tryghedsgivende foranstaltung, som er blevet en del af hverdagen, men i dag foregår smitten ikke på samme måde, som under den første pandemi for fem år siden. På den anden side af indgangen standser hun ved det store kort over sygehuset. **Testcenter → Grøn fløj, stuen.** Hun går ned ad en gang til et venteværelse. På vejen ser hun flere smitteforebyggende kampagneplakater. ”Undgå kød”, ”Lev vegansk”, ”Husk kondomet”. For et års tid siden blev verdenen ramt en ny pandemi, som findes i blodet på både mennesker og dyr. Det satte rigtigt gang i veganerpartiet. Alle kan potentielt blive smittet – såvel gamle som unge – men det er heldigvis de færreste, der bliver det. Skulle uheldet dog være ude, så er man på den, for der findes

endnu ingen kur. Derfor skal man jævnligt testes gennem en blodprøve. Hun når knap nok at sætte sig i venteværelset, før hun bliver kaldt ind. Sygeplejeren går ud med prøven, men kommer hurtigt tilbage igen. "Positiv". Hun standser nedrulningen af sitærme. Hvad sagde han? Hun mærker blodet forsvinde fra sit ansigt, som ordene trænger igennem. Nej. Nej! Han må tage fejl. Det er en misforståelse. Kan det virkelig være rigtigt? Hun tør ikke tro det. Den har altid været negativ. "Testen var positiv". Han smiler til hende: "Tillykke! Du skal være forælder"

Josefine

English

The Post-Coronial Era

The sun, creeping in from under the curtain, woke me up earlier than usual, way too early. I felt tired, but I just could not sleep any longer. I had a busy day ahead of me, so I quickly got dressed and headed towards the bus station. Suddenly I had a feeling that I had forgotten something, so I checked all my pockets hoping it would be there. It was not, so I walked all the way home again. I had never really gotten used to bringing the passport everywhere with me. While I was walking towards the bus station again, I could feel a slight itch in my throat. The cold wind on my face made me shiver, but I had to keep walking. When I finally reached the bus station, my bus had already left. I managed to find a fairly clean bench and sat down to wait for the next bus. The smell of trash filled the air. I still felt the itch in my throat, and it was getting worse. I looked around me to see if anyone was nearby, but I was alone and so I let myself cough. I really do not like being sick, last time they came to my house and it was rather unpleasant. Finally, another bus came. The bus always gave me a weird feeling. I made sure to sit at the very back of the bus, away from everyone else. I hoped that no one would notice me quietly putting on a mask, but I was not so lucky. A few people close to me noticed and moved to different seats. People knew what a mask meant, and it almost felt discriminating. The seats on the bus were uncomfortable as always, but I tried my best to sit quietly throughout the rest of the bus ride. I could almost feel everyone's judging eyes staring at me. It was hard to stay still since something from the mask was tickling my nose. I simply could not hold it in any longer and eventually let out the loudest sneeze. Every single person on the bus turned around and stared at me, which made me so nervous that I started coughing as well. I could physically feel my stomach turn. I remember thinking that at least it could not get any worse at this point. I was wrong. Everyone started moving to the seats furthest away from me, while putting on their masks and passing around the hand sanitizer. Some even gave me a condescending stare. I had never felt so embarrassed before, so without even noticing where we were I pressed the stop button. This nightmare could not end soon enough, I had to get off this bus as quickly as possible. When the bus finally stopped, I walked out as fast as I could and

kept walking until I was sure that the bus was gone. Eventually I stopped walking to try and figure out where I was. I realized that we had not actually gone very far, so I decided to walk home. I did not want to explain to anyone why I was standing near a bus stop in the middle of nowhere. The sky had become grey and made me feel very anxious. I was a bit nervous about going home, what if someone on the bus knew me and had reported me. The walk was long, but luckily no one was waiting at my door when I finally made it home. I was overcome by tiredness and headed straight to the couch for a nap. When I woke up later, my apartment felt different. I could not describe exactly what felt different about it, but somehow it felt smaller. I tried my best to keep myself from coughing too loudly as I walked around tidying up. I wasn't exactly sure where the sensors were placed, but I knew they were there. I thought I was being quite careful, when suddenly someone rang the doorbell. The sound of the doorbell made me shiver. I went over to the window and slowly moved the curtain aside, hoping that one of my friends would be standing outside. I was not so lucky. It was them. I wanted to pretend that I wasn't home, but I had a feeling they already knew. They rang the doorbell again, followed by a hard knock on the door. They definitely knew I was home, so I went to open the door. Two men in hazmat-looking blue suits walked in and looked around my apartment. They made me very nervous, so I started coughing, badly. Then they turned towards me, looking me up and down. After I was done coughing, one of the men gestured towards the hand sanitizer on my desk. I felt slightly embarrassed as I reached for it and sanitized my hands. I had met them once before, not these exact men but other Men in Blue. They asked me to go and sit down while they checked the sensors. They did not like people knowing where the sensors were. They had already vanished into my bedroom as I sat down. I started wondered what they could possibly have found in my room since they were taking so long checking the sensors. I could feel the cold sweat running down my back and slowly soaking my shirt. Just as I was starting to panic, they reappeared in the living room and instructed me to turn the other way. After they had searched my whole apartment, they assured me that everything was fine and brought in their equipment. While they were unpacking the test, they started asking me about my whereabouts for the last few days. I could almost feel the atmosphere changing and it made me feel even more nervous. Hopefully this test would be less uncomfortable than the last one. It was not. One of the men then handed me a brochure and explained that I wasn't allowed outside of my apartment until I received my test results. I always wondered whether the people waiting for test results were being watched over or not, because how did they make sure no one left until after they had received their results. I certainly was not brave enough to find out, it seemed easier to just stay at home for a few days. I almost enjoyed the rest of the evening knowing I did not have to hide my coughing and sneezing anymore. At the same time, I felt quite uncomfortable, as always.

You could certainly feel that things had changed

Sandra

Product Design

Mutation

I never imagined my life would look like this.

I'm supposed to be young and carefree, but I don't feel particularly at ease. I'm anxious and exhausted simultaneously. I always thought I'd be having the time of my life in my mid-twenties.

Partying, making money and enjoying the freedom of having no real responsibilities.

It all came to an end shortly before my twenty-fifth birthday. It was something hot and poisonous that spread like wildfire. No one saw it coming; no one was prepared. I always considered myself organised and rehearsed, ready for whatever. I'd seen all the shows; The Walking Dead, Man vs. Wild, you name it. I had been so gullible, thinking I had it all figured out.

Everything changed. At first it was hard to adjust; not being able to go out, not being able to see whoever I wanted, not being able to meet new people. Then, there was a glimmer of hope, a flicker of light before it all went down the drain. Get vaccinated, they said.

It didn't mean much when the virus mutated - over and over, adapting to the vaccines, faster than lightning. People dropped like flies, first the elderly, then the weak, then the poor.

In five years, almost a hundred million people died.

The government tried to rectify it. They tried to justify it. Calling it "a new beginning" as if we were just supposed to forget what had happened. As if it didn't matter. As if spending money on space programmes and military equipment was supposed to somehow reassure us that life would be the same, like that would ever be a priority again.

It's not the same.

I haven't left my apartment in two months. I've lost contact with most of my friends. FaceTime doesn't help much when there's nothing to tell. "How was your day?" they'd ask. "Same as yours, I imagine," I'd say and sigh. We'd sit and eat together in silence over FaceTime barely acknowledging each other.

My father calls me every other day. Asks me if I'm eating, which I'm not, but I tell him I am.

I'm never hungry. I'm never thirsty. I'm never excited and I'm never anything, really. Neither happy nor sad—perhaps a little bitter, but everything is an endless state of numbness for me.

M I sit in the dark in my humid apartment with its creaking floorboards and run-down furniture. I can't be arsed to clean; there's a thick layer of dust on every surface. Had it been five years ago, I probably would have been horrified at living in my own filth.

Now as I stare at the tv, I feel a wave of exhaustion coming on. I'm tired of the government propaganda on every channel; the empty promises of better times with ridiculous slogans like

"United we stand" and "Unity means victory". They portray it as if there's something we're supposed to fight, something we're supposed to win.

We can't win. It's nature.

I look at my phone with desperation. I know there's not going to be anything new on it. Social media's sort of become a nostalgic photo album—the kind where you either cry yourself to sleep or laugh madly at particular memories. It's mostly sad memories of the days where everything was possible.

As I scroll through Facebook, several advertisements for online happenings pop up; concerts, cooking classes and museum tours. I tried an online cooking class a few years back. It had been fine. I had struggled a bit with keeping up, but then again, I never was very skilled in a kitchen. It wasn't really the same as actually cooking with my friends and family anyway. Back when I thought it'd just be temporary. Before the pandemic I had been blissfully unaware of the danger of being alone. I had thrived in my singularity—I loved being able to do what I wanted and not having to think about anyone else.

While half of my friends and old classmates had gone off and gotten married, had kids and whatnot, I'd revelled in being young, wild and free, so to speak.

This moment, however, surrounded by things, by materialistic happiness, I sort of regret my decisions. Not that I actively chose to be alone—I just wish I had put more effort into dating, into socialising. Every day is an uphill battle. I try to keep busy. I do my work, I talk to my dad and my friends and I read. I read like I've never read before. It helps that all libraries are now online; I've got all the classics to read freely from. Austen, Doyle, Wilde and Woolf keep me company.

Though nothing is ever quite enough. Nothing fills the void inside me. I long for meaningless smalltalk and boring conversations. I'm starved of the everyday pleasantries, the people bumping into me on the street; the sweet girl who works at the bakery two streets over. On second thought, she probably doesn't work there anymore.

There are barely any physical restaurants or shops left. Everything's online; a virtual, digital experience. There is no more bumping and grinding on the dance floor, soaked in sweat and with an overpriced drink in my hand. No more going to the cinema—there's barely anything new being produced. There are kids that have been born that know no other life.

It's a war zone, really, a constant battle. Not between countries or people, but in our minds. I won't become one of them, I tell myself every day. It becomes a mantra. There's been a lot of suicides lately. It's mostly young people my age.

It's tempting to give in. The void gets bigger everyday. Even with my father checking up on me, I'm left in an everlasting circle of loneliness, overthinking and paranoia. I read to stay sane, to escape the emptiness, but even when I'm knee-deep in books—lost in Victorian England, surrounded by

Lords and Ladies—I'm pulled into the black hole of reality. My loneliness mutates as the virus does; I get more distant, I lose my sense of what's real and what's not. When was the last time I smiled? I'm not sure. The day the girl at the bakery smiled at me seems like an eternity ago. I no longer feel young and carefree. I feel old. I feel worn.

Joel (& Maiken)

Biochemistry and Molecular Biology (2nd. year Ph.d.)

Det velkendte klik

Det velkendte klik *Dun-du-dun. Dun-du-dun.* Den velkendte opkaldstone satte en let hjertebanken i gang hos Malthe. Selvom han efterhånden havde været på mange dates, blev han aldrig helt afslappet i situationen. En blanding af nervøsitet og spænding afslørede sig i de røde plamager, der langsomt bredte sig på hans kinder, mens han smagte på ordene. *Hej Sofie, godt at... Sofie, du ser godt.. Ej. Hej, jeg har glædet mig t.., tankestrømmen blev pludselig afbrudt af et "Hej Malthe, så hyggeligt at se dig!".*

Resten af daten var forløbet forrygende. Sofie havde vist sig nem at snakke med, slet ikke bange for at gibe ordet, og umiddelbart havde de rigeligt til fælles. Det havde også været hans indtryk ud fra deres Seek-profiler, men det er jo aldrig til at vide, om forbindelsen også er der i virkeligheden. Facetime-daten havde bekræftet kemien, og nu så han blot frem til at møde hende fysisk.

Han så på sit ur. *Shit*, han var allerede lidt sent på den. Malthe kiggede en ekstra gang i spejlet og førte hånden gennem håret. Okay, tænkte han, mens han tog en rolig indånding. På vej ud af badeværelsesdøren greb han sin parfume og tabte den i sin fumlen, inden han nåede at få sprøjtet noget på sig. Den lille glasflaske gik i to store stykker på flisegulvet. Den intense væske samlede sig i fugerne og gled langsomt mod afløbet. *Fuck*. Malthes puls steg, han var stresset i forvejen og

den kraftige duft, der bredte sig i rummet, gav ham hovedpine. Han samlede stykkerne op fra gulvet, pakkede dem ind i toiletpapir og smed dem i affaldsspanden. Han rev mere papir af rullen og tørrede den værste væske op. *For helvede*, han vaskede sine fingre. *Nøgler, rygsæk, ud af døren!*

De automatiske døre til supermarketet åbnede sig. Vanen tro sprittede Malthe sine fingre af på vej ind ad døren. Han havde bestilt det han skulle bruge hjemmefra, men ville tage et hurtigt gennemsyn for at se, om han havde misset en nødvendig tilbudsvare. Jordbær 15 kr. Han tog en pakke op og smed ned i tasken, mens han tjekkede varen ind på sin telefon. Malthe var omhyggelig med ikke at røre ved varer, han ikke havde tænkt sig at købe. Butikken havde gjort det nemt ved at placere alle varerne overskueligt, så man kunne se, hvad man havde at vælge imellem. Han dobbeltjekkede på sin telefon, hvilke varer han havde bestilt hjemmefra. *Vin, oliven, servietter, bionedbrydeligt engangsservice*. Han var nået til hylden med chips og greb en pose. *Hvad hvis hun er til øl?* Malthe viftede sin hånd foran køleskabet ved siden selvtjeningskassen. Døren åbnede, og han tog en six-pack Odense classic. Han scannede sin telefon ved en af kasserne, lågen gik op og han greb i hast posen med bestilte varer og lagde ned i sin rygsæk. På vej ud ad døren sprittede han af igen og stak et par spritservietter i lommen.

Malthe indåndede den friske luft og så på sit ur. 10 minutter. *Fint, ro på Malthe*. Han havde tingene i sin rygsæk og var kun et par letbanestop væk fra eventyrhaven. Han pakkede en spritserviet ud og tørrede sin telefon af, mens han satte kursen mod letbanen. Malthe gik med ensretningen helt uden at ænse pilene på fliserne. Det var ren rutine at holde til højre, sådan kom han effektivt og hurtigt frem til banen uden nærkontakt med de andre fodgængere. 2 minutter til afgang. Malthe observerede den grundige rengøringsdame, der rumstede på perronen. Hun tørrede omhyggeligt gelænderet til trappen og diverse touch-skærme af. Da letbanen kom, var hun ved at rense ruden til venterummet.

Vognen gled lydløst hen over sporene. Malthe sad og kiggede på det forbipasserende landskab, inden han med blikket vendt mod skærmen begyndte at tælle hvor mange stop, der var tilbage. 3 stop. Nervositeten voksede som vanligt frem i røde plamager på hans hals og kinder, og han begyndte at rode i sin taske efter en flaske vand. En lyd fangede Malthes opmærksomhed. Han fik øjenkontakt med kvinden, der havde hostet. Hun havde mundbind på, *heldigvis*, tænkte han. Han skulle ikke nyde noget af endnu en sommerforkølelse, og det irriterede ham grænseløst, når folk ikke tog det hensyn at have mundbind på, hvis de havde symptomer. Han sendte kvinden et medlidende blik, inden højtaleren fangede hans opmærksomhed. En monoton kvindestemme mindede passagerne om ikke at bevæge sig ned gennem vognen. *Bliv venligst siddende på din plads og hold dine ejendele indenfor det markerede område.*

Malthe steg ud af vognen og gik målrettet efter perronens toilet. Han vinkede til døren og gik ind på toalettet. Døren lukkede efter ham, og han lavede en hurtig swipe-bevægelse foran låsesensoren med sin pegefinger. *Klik*. I samme øjeblik startede en mekanisk lyd bag ham. Malthe vendte

sig om og så på toilettet, der var ved at rengøre sig selv. Brættet drejede nøjsomt rundt, så spritkluden fik berøring med hele fladen. Der var pænt og rent, *thank god*, tænkte Malthe. Han brød sig ikke om offentlige toiletter, men de nye ved letbanen var klart at foretrække. Her var både døre, skyl og vandhaner automatiske. Banens rengøringspersonale tog sig også af dem to gange dagligt. Malthe vaskede sine fingre og tjekkede klokken på sin telefon. Det var nu, han skulle mødes med Sofie, *perfekt*. Han swipede sin pegefinger foran låsesensoren og ventede på det lille velkendte klik. Stilhed. Han swipede utålmodigt med pegefingeren igen. Stilhed. Irriteret trykkede han på sensoren med sin finger, derefter hele sin hånd. *Nej, nej, nej*. Han vinkede til døren, skubbede til døren, men den gav sig ikke. Malthe tog en dyb indånding og så på sin telefon igen. Ingen dækning. Han skimtede lokalet, indtil hans øjne fikserede sig på den røde nødknap.

“Vi beklager virkelig ulejligheden, det sker stadig en gang imellem med de nye låse, at der er et teknisk glitch”, forklarede sikkerhedspersonalen, en stor venligt udseende mand med fuldkæg. Malthe smilede opgivende til ham, tog fat i sin rygsæk og bevægede sig mod parken. Han havde været låst inde på toilettet i en hel time og var for udmattet til at være sur. Telefonen begyndte at vibrere i lommen. Tre beskeder og to mistede opkald, alle fra Sofie. “Hej, jeg er her nu!”. “Hvor er du, er du på vej?...”. “Jeg skrider Malthe, du kunne i det mindste have aflyst, hvis du ikke gider mødes alligevel”. Malthe sparkede til en skraldespand i frustration. “Har du affald til mig?” spurgte skraldespanden og åbnede sit låg. “Nej din lortespand!” sagde Malthe halvhøjt, inden han forlegent så sig omkring og hurtigt gik videre. Han tog sin telefon frem og ringede tøvende til Sofie. Intet svar. Han sendte en sms. *Det lyder som en pissedårlig undskyldning*, tænkte han og gik hjem.

Malthe kiggede en sidste gang i spejlet og førte hånden gennem sit hår. *DING-DONG!* Dørklokken gav ham et lille chok. Han smilede fjoget til sit spejlbillede og skyndte sig ud for at lukke op. Han tog en dyb indånding, inden han med hamrende hjerte åbnede døren. ”Hej Malthe!”, sagde Sofie smilende

Josefine

Market and Management Anthropology

Hvordan ser verden ud i 2025?

Jeg står midt på dansegulvet på Boogies med et plastikkrus fyldt med lunken fadøl i min hånd, og tænker tilbage på, hvordan det her slet ikke var muligt for bare tre år siden. Mine veninder danser omkring mig til ”Let It Happen” med Tame Impala, og jeg føler mig et øjeblik ret sentimental,

mens vi står her. Dansegulvet er klistret, belysningen er dæmpet og over for mig får jeg øjenkontakt med en fremmed, hvilket ikke har været muligt for bare tre år tilbage. Min veninde læner sig ind til mig og overdøver musikken ved højt at spørge, om jeg vil med ud i gården for at trække lidt luft.

Gården er fyldt med mennesker som sædvanligt. Det er sommeren 2025. Vi klemmer os ned på en bænk ude i siden blandt lyskæder, grene og røgringe. Ved siden af mig på bænken sidder personen fra dansegulvet, og vi falder i snak. Vi begynder at reflektere over årerne, der er gået.

Efter at Danmark solgte de resterende AstraZeneca-vacciner billigt til udviklingslande, blev der rusket op i debatten om, hvorvidt det er fair, at Vesten har adgang og endda overskud af vacciner, mens udviklingslande blot må nøjes med aflagte vacciner. Mens vi i den vestlige verden var færdigvaccinerede i midten af 2022, og i Danmark allerede i slutningen af 2021, så er der stadig udviklingslande, i særdeleshed i Afrika, der ikke er blevet vaccineret endnu, og måske aldrig bliver det. Patenter og alt for høje priser gør det umuligt for lande i Afrika at indkøbe vacciner som man kan i Vesten. Handels- og patentregler fra WTO gør det meget svært for udviklingslande at udvikle og sælge vacciner billigere. Men efter langvarig debat har WHO, sammen med en række NGO'er, endelig vundet kampen for at sætte en stopper for patenter på alle COVID19-vacciner. Vaccineopskrifter er blevet sat "fri". Det har været en stor sejr for NGO'er, og nyheden florerer overalt i DR nyheder på folks telefoner. Vi undrer os over, hvordan den danske fysiker H.C. Ørsted, ikke behøvede at tage patent på sine videnskabelige opdagelser i 1800-tallet, da han havde nok i anderhendelse og berømmelse, mens medicinalfirmaer i dag kan tage patent på hvad som helst og tjener styrtende på bekostning af folks sundhed.

COVID19 er ikke specielt tilstedeværende i folks bevidsthed længere. Det er faktisk noget, vi helst ikke vil snakke om. Men her, sent på aftenen på en bænk på Boogies med et par fadøl indenbords, snakker vi alligevel om det. COVID19 "sluttede" ikke rigtigt på noget tidspunkt. Pandemiens afslutning havde en glidende overgang; det var ikke ligesom når en krig slutter, som befrielsen i maj 1945, hvor folk strømmede ud i gaden og fejrede, at det var slut. Et bud på en afslutning kunne være, da diskoteker og dansebarer åbnede igen, og der ikke kom en ny nedlukning. Omend folk er blevet bevidste om, at en ny pandemi kan komme. Hygiejne er stadig i folks bevidsthed. Folk er blevet bedre til at vaske hænder og blive hjemme når de er syge. Det bliver ikke længere set ned på at blive hjemme fra arbejde, hvis man har en forkølelse. Ligeledes er det blevet normalt at have mundbind på i metroen samt i myldretiden i toget, hvis man føler sig en anelse forkølet - ligesom det har været det i mange år i mange lande i Østasien såsom Japan, Sydkorea og Taiwan.

Herudover reflekterer vi over, hvordan hjemmearbejde er kommet for at blive, og hvordan folk faktisk har fundet mere arbejdsglæde. Psykologer ser stadig en tendens til mindre stress. Folk flytter i højere grad ud af byerne, tæt på natur, hav og skov og arbejder hjemmefra, eller har kun 1-2 dage på kontoret. Desuden handler det ikke længere om, i samme grad som før nedlukningen,

hvor mange aftaler man kan presse ind i løbet af en uge, men nærmere om at prioriterer sig selv, tid, tid til refleksion og sit mentale helbred.

Ligeledes rejser vi mindre. Selvfølgelig er der stadig unge, der rejser den klassiske rute til Vietnam, Laos og Cambodia og underviser børn i engelsk. Men hvis man er ”woke” tager man til Europa. Det er blevet sjældent at tage til Kroatien og arbejde frivilligt på festivaller eller tage til Island og undersøge naturen end at tage til Sydøstasien. Interrail bliver stadig mere populært og flere lukkede togruter i Europa genåbner. Klimabevægelsen er stærkere end nogensinde. Efter at samfundet begyndte at åbne op igen opstod et mindre ungdomsoprør blandt unge, der efterlyste, at klimaet blev behandlet med samme handlekraft som COVID19. Videnskabsfolk har endelig fået igennem til verdens ledere, og Danmark er blevet førerne inden for den grønne omstilling sammen med en række andre lande. For første gang i mange år er jordens temperatur ikke steget, men blevet på samme niveau som året før.

Kina er stadig tættere end nogensinde på at blive en supermagt, og lige nu har vi nærmere to stormagter; Kina og USA frem for én supermagt. Joe Biden fik vendt skuden, men USA's stigende gæld har gjort Kina mere magtfuld. Især Kinas indkøb og investeringer i Afrika gør dem stadigt mere magtfulde.

Vi reflekterer også over fritid. Natur og kor er blevet meget populært. Der er kommet flere nye vandrurer til i Danmark, og flere er begyndt at gå til kor. Folk var blevet glade for at synge efter mindet om sang på italienske altaner og efter at have vænnet sig til fællessang foran fjernsynet - og det holder de fast i. Jeg mærker en kold væske ned af min kjole, og vi bliver afbrudt midt i vores refleksion på bænken, da min veninde svinger vildt med armen blandt lyskæderne, grenene og røgringene, og undskylder for at spilde sin øl ud over mig. ”Oh well”, smiler jeg, ”det skulle jo ske”

Sander

History

Evige Dage

At blive udspioneret af mit antivirusprogram eller web-browser er ikke det valg jeg selv træffer. Det er kun mit valg at tænde for computeren, som jeg gør hver morgen. mens det stadig er mørkt udenfor, så vågner jeg, og snart efter vågner min computer. Et sitrende elektrisk lys skærer mørket ud af det lille værelse, hvor jeg bor, og fylder det i stedet med et blåligt skær. Snart efter bliver det

fulgt i harmoni af lampen over mit komfur og elkedlen, der koger og fylder rummet med en boblende larm. Jeg lægger ikke mærke til de tidlige solstråler, der kryber frem bag sprækkerne i mine persiener, i stedet gør jeg mig klar til at arbejde vedcomputeren igen.

Der er intet fast tidspunkt, der fortæller mig, hvornår min dag begynder, der er intet fast tidspunkt, der fortæller mig, hvornår den slutter. Jeg sætter mig ved min computer, og ser tiden stadig ikke har nogen betydning. Computeren ved allerede, hvad jeg skal gøre, den har deadlines og aftaler klar og ordnet. Den fylder min kalender med datoer og tidspunkter, mens notifikationer og beskeder fortæller mig, hvad jeg skal gøre nu. Ordrer og opgaver dukker op og forsvinder derefter dybt nede i det virtuelle tomrum.

Jeg skriver og tænker, mens en syntetisk jazz melodi kører i baggrunden. Den bliver skiftet ud, når jeg ikke kan skrive mere, og så fortsætter arbejdet. Tempoet følger ingen rytme. Det stopper og starter som mit fokus svinder ind mellem de tusind forskellige programmer jeg monitorerer på min skærm. Mine øjne svier svagt, når de skimter hurtigt gennem de e-mails, der fylder min indbakke, og musikkens tempo eskalerersart til et klimaks, der fylder mit hoved med støj.

Når jeg endelig tager en pause, minimerer jeg mit arbejde. Det forsvinder ned i en fil, og jeg åbner for de sociale medier. Forskellige muligheder fortæller om de samme oplevelser, nu hvor anonymitet og identitet bliver udslettet i en langsom apatisk dans. En strøm af bevidstheder spyttet ud mellem ord og meninger, sløret og urørlige. Billeder af øde solrige strandkanter og grønne udstrakte skove dukker nogle gang op blandt alt den anden ubrugelige information, og de klare farver minder mig om et hotelværelse, hvor jeg

engang tilbragte en uge for mange år siden. Et indrammet billede hang over min seng dengang, et brunt efterårslandskab med falmede farver langs kanten. De mørke skygger, der gennemboede værelset, havde ellers sørget for at dække de fleste af billedets detaljer, men jeg kan stadig huske den fordærvede natur.

Tilsløret og begravet af støv.

Jeg kan ikke huske, hvor på kloden det var. Det kunne have været New York eller Marokko, Tokyo eller Berlin. Jeg kan kun huske støjen, der holdt mig oppe om natten. Byggepladser hvor konstruktion fortsatte så langt som natten kunne dække de usynlige hænder, der fortsat arbejdede på at færdiggøre deres idylliske projekt. Larmen, støjen og de andre tusinde lyde holdt mig oppe og tvang mig til at se op og studere det gamle forældede billede, der hang over min seng.

En reklame dukker op på min skærm, og mine tanker bliver instinktivt fokuseret på at fjerne den. Billedet af det famlede landskab forsvinder fra mine tanker, det forsvinder ned i den samme malstrøm af billeder og tanker, som stadig fylder min tidslinje. Det flyder over med flere reklamer, markante tilbud og fantastiske besparelser. Farvestrålende nyheder dækket af pink og violette tribuner.

Fabrikeret til at reflektere, reflektere det fabrikerede. De syntetiske farver, lyde, følelser, der fylder min hverdag. Det er ikke længere nødvendigt, at jeg kan forstå deres mening, deres ord er fremmede og jeg genkender intet. Jeg ser syntetiske farver, lyde, følelser. Reflekterer og tænker de tanker jeg har tilbage.

Flere beskeder og opgaver bliver ved med at dukke op. Jeg kigger ud på gaden og ser næsten ingen mennesker. Folk går forbi og forsvinder så videre. Buskene og træerne nede ved vejen er velholdte og nyklippede. Jeg nåede ikke at se, hvem der tog sig af dem, eller hvornår dette arbejde blev udført, men jeg kan let nyde kvaliteten af deres arbejde fra mit vindue.

Efter jeg har betragtet udsigten, kan jeg sagtens konstaterer tomheden af den verden, der ligger udenfor. Jeg vender mig bort, og går ud i køkkenet for at assistere mikroovnen med at lave min frokost. En færdiglavet delikatesse roterer rundt i et ensomt lys, mens jeg sidder ved mit køkkenbord og tæller sekunderne. Jeg har for mange tanker til at holde styr på detaljerne, de skrider ud over mine vante rammer. Alle de ideer der fortsætter, de virker uendelige. Hvis jeg ikke tæller, vil de fortsætte, fortsætte længere end det vil tage for min mad at blive klar.

Jeg holder styr på hvert sekund, så jeg kan holde styr på hver en tanke, der prøver at undslippe mig. De bryder løs, billedeerne fortsætter ned i deres malstrøm af uendelige tanker. De fortsætter ned til et sted, hvor jeg ikke behøver at tænke over dem. De fortsætter ned i det ukendte. Tallene fortsætter, så jeg ikke behøver at tænke på det, tænke på det igen.

Mikroovnen skriger pludseligt med et højt ”bip” og min mad er klar. Efter jeg har spist, sætter jeg mig tilbage foran computeren og fortsætter mit arbejde.

Flere og flere opgaver dukker op, og musikken, den syntetiske jazz, bliver højere og mere larmende. Jeg skriver mere og mere som tiden går. Ord, tal, formularer og numre fylder min skærm. Det fylder tiden, der går, de korte dage og de lange dage. Årene der forsvinder, månederne der bliver gemt og begravet i et hul af tomhed. Jeg kan ikke længere huske, om det, jeg gør, er vigtigt eller, hvorfor jeg gør det, så jeg fortsætter, fordi jeg ikke har andet, jeg kan dedikere mit liv til.

Jeg sover om dagen, jeg sover om natten. Jeg arbejder om dagen, jeg arbejder om natten. Jeg ved ikke, hvad jeg gør imellem disse tidspunkter, men jeg kan høre computerens elektriske mumlen i mine drømme. Jeg løser de opgaver, jeg bliver stillet, og jeg er en succes, det fortsætter, og jeg ved ikke om det nogensinde vil stoppe igen. Det fortsætter, og jeg følger tempoet sat af beskeerde i min indbakke.

Computeren sover aldrig, tusinde stemmer, der ligger bag den sitrende plastiksærm, sover aldrig. De fortsætter, nye beskeder dukker op, mens jeg sover. Nogle gange prøver jeg at sove, andre gange kigger jeg op i loftet og hører larmen udenfor. De usynlige hænder fortsætter med at bygge.

En dag vil jeg glemme dagen, en dag vil jeg glemme natten. En dag vil jeg glemme tiden, og en dag vil der kun være evigheden tilbage

Hossein

English Studies

Reveries

You ever go to sleep hoping you'd continue dreaming the dream you were dreaming, wishing to pick up right where you left things off? That's kind of what I felt like as I invited her in and watched her take her shoes off. It was the first time she and I were all alone, just the two of us, having the house completely to ourselves. My heart was beating like mad. I showed her around the house; she was particularly interested to see my room for the first time. I made some coffee and we sat on the couch in the living room. I mentally struggled a good 20 to 30 minutes before I finally mustered enough courage to put my arm around her. She gave me half-look with a sweet smile and she rested her head on my chest. Her hair smelled like rainbow. Long black hair, soft and scented. I gently ran my fingers through her hair as I breathed in as much fragrance as I could. It all felt so right, so familiar, like we had both been here before, in this exact place, in the same warm embrace.

We didn't talk. We let the silence do the talking for us. After a while she turned and we sat face to face. Gazing into each other's eyes. Her green yellow eyes reminded me of a sunny summer day. We held hands. I caressed her delicate skin with my thumb within that small room for motion it had like I was writing all the words I was too shy to say out loud. I love you. You look beautiful. I'm so glad you're here with me. You're the only one I've ever felt this way about. I really want to kiss you. I really want to kiss you... and I really wanted to kiss her. She noticed my occasional glances at her lips; my eyes gave away me away. Once again she sweetly smiled, and she gave me a nod. I took a deep breath and gently pulled her closer. The delightful moment of anticipation as I slowly bridged the gap between her lips and mine, closer and closer, right past the point of no return where you close your eyes

*Your free trial has now ended. We hope you enjoyed your time and experience with
MEMORIAM. Somebody will be with you shortly.*

That's always where it ends, the free trial I mean. Right when I close my eyes to kiss her. Now comes an employee to talk to me about my purchase options. I could have the entire system installed at home, or I could come into their centers and pay hourly for each session. Not that I could afford either. I go from center to center, getting free trials, reliving that memory. But how many centers there are left? Somebody will recognize me sooner or later, and then what? Then nothing. It'll just be me and me, and a whole lot of what it could be...

I exit the building after making the same old excuses. I start walking towards the single room I rent in the outskirts of the city. The city looks older than ever before. Uglier, almost as if it was purposefully defaced. I make a detour to the park; it's been a while since I hung out with Steven and Perry. I go past the tents and fragile shelters and see them two sitting around a fire with a few others. Their faces light up as they see me walk up to them. I sit with them for a while and we talk about the usual stuff. I tell them about barely scraping by being an online freelancer, and they excitedly tell me about the last time somebody was kind enough to buy them a warm meal. As it begins to get dark I stand up to leave. They tell me to pay them a visit again. Like always I promise that I would. A block away from the park I come to the giant billboard. I don't understand why billboards are still a thing. Everything's online. I guess I wouldn't care either if I crapped money:

Fly to Mars with SpaceX

Emma

English

Little windows

Walking down the street, each step a bit longer than the previous, Caroline finally made it to her doorstep. A narrow front door crammed in between two equally narrow buildings, she kept promising herself to move somewhere not as populated but had not gotten around to do it yet. She realized she had been staring at the door when she heard the subtle thump of steps being descended next door. Per habit, the keys were already in her hand, and within a moment she found herself inside her home. Through the small window in her door, she watched them leave, careful not to be seen herself. When they were gone, she untied her shoes, organizing the laces neatly, took off her jacket, brushing out creases, and finally went further into her home. Usually, she never noticed how her clothes looked. But on this particular day, a text she had received earlier had invoked a cloud of impending anxiety that hovered over her. Really, it was not a difficult job she had ahead of her. But she dreaded looking at the past, which had resulted in her postponing the task till this moment when she walked into her home after an unnecessary trip to buy oranges, which she had convinced herself was a necessity just an hour earlier.

Caroline's phone buzzed. She spent a moment tracing her fingers around the edges of the screen before turning it on. "Just reminding you to send the pictures ASAP! -M" the message said. The pictures were in a box, buried under her bed, and she had been aware of their location since she

had first been asked to provide them for an article that was to be written about the first year of the pandemic. But the article was only to attract views on the site without properly addressing it. The title was probably going to be “This is how the world used to be, you won’t believe this...” or some other ridiculous and superficial string of words without emotions. She looked at the green dot next to Mark’s name which confirmed his presence on the message board. These days, despite the shallowness of the site he represented, the slight connection between them as he texted elaborate demands and she replied in short answers was the biggest relation she had with anyone. Sometimes she stared at the dot imagining what meeting him must be like. Sometimes she imagined what meeting anybody must be like. Her old ways returned in these daydreams; she socialized without thinking about the consequences of striking up new friendships, always avoiding giving her imagined relations faces resembling those of her past. By the sound of the neighbors stirring, she would always return to her living room. She found herself wondering more Little Windows, about the neighbors for everyday she spent avoiding them. She had gone from fearing them to expecting the familiar daily symphony of their sounds. They had been away once, and to Caroline’s own surprise she felt that her walls had been removed and the world was let in. She had felt naked. Of course, the moment they returned home, she continued avoiding them on the doorstep.

Another buzz forced her back to reality.

She checked that the front door was locked.

She arranged the oranges neatly (and completely unnecessarily) in a bowl.

She organized the books on the shelf.

She checked the front door again.

Hours later, Caroline found herself in a tidy home, unable to further postpone the task, and she headed for her bedroom. The box was grey, with years of dust, on a clean floor. While opening it, she was transported to another busy day, years prior to this one, when she printed the photos. She had had a habit of making boxes for her memories of travels or memorable experiences, and they always included tickets, photographs of happy people, and receipts and sugar packages from local cafés she wanted to be transported back to at a later moment. This box was different. Almost two long and lifechanging years lay before her in the form of printed articles, photos, and text messages. No tickets. No travels. But still people.

Caroline pulled out a pile of images. They were printed screenshots of online video meetings she could not even remember. Six people, herself included, smiled from each their window. She recognized the moment as an online happy hour she had held with her childhood friends during the first lockdown. Lockdown was not fun, but they all knew the importance of it, and they felt proud taking part in something that was protecting other people. And they managed. Online meetings and game nights helped. They had been separated, but these virtual windows were pushed closely together. She realized that these were people she had not seen for years. Caroline looked

at another image in the box, a print of a correspondence between her and another friend exchanging hopes up for the upcoming summer when lockdown would certainly be lifted.

“Just imagine: Cinemas!” Her friend had started. Little Windows, 2021 Emma Freja B. Pedersen

“I can’t wait to NOT avoid everybody outside!” Caroline had responded.

“ACTUAL game nights!”

They kept going.

At the time, they obviously did not know that another lockdown would follow. But it did not matter. Their excitement was enough. She looked through more correspondences, simultaneously ashamed and impressed that she had kept and even printed them. Most of the prints were of the same friends. She wondered what they were doing now. Keeping in touch had been much harder than expected once their lives returned to normal. Had it not? Surely, getting out of touch with people was not anybody’s fault. Despite repeating this to herself, it became harder to believe the more she read.

“Sorry, I can’t today.” She had written.

She threw it away and looked at another picture.

“So sorry! I forgot”

“Tuesday’s no good, next week?”

The floor was carpeted with pictures when Caroline reached the bottom of the box. She felt numb, and for once she ignored the phone’s buzzing. The sound of steps on stairs was amplified and green dots flew around the room wherever she looked. Maintaining focus was impossible, and she found herself unable to stand up, burdened with new realizations and regret. Then, as if nothing had happened at all, the world stood still. The only sound to be heard was the slight hum from thefridge. Dust levitated in a thin strip of evening sun.

Eventually, Caroline opened her phone ready to reply to the messages. But her fingers lingered over the keyboard, dancing in the air, unable to settle on the first letter. The photo of her and her friends in the small windows caught her eye and she let the phone fall. In the moments of indecisiveness, she had paced around her home, and she found herself by the entrance. The stairs creaked next door, and she recognized the sounds of the neighbor leaving the house. Shooting a glance at the phone on the floor, she surprised herself as she turned away from it, relieved.

Caroline opened her front door and faced the neighbor (had they always had such kind eyes?), a greeting already escaping her lips

Bianca

English Studies

Isosanity

Nature is thriving. Population is under control. Pollution has decreased. We have eliminated almost every type of flu known to mankind. We are on a better track. We are better.

At least that was what they told us it would be like after things turned horrible. We will be better. We will survive this. But, we are barely surviving. Well, we are breathing – with the occasional help of an oxygen machine aiding our lungs pumping air in and out. I am a heart patient, and I am one of those bastards in the high-risk group who used to fuck up all your healthy people's lives. You see, when COVID-19 proved it was here to stay; when the disease screwed with the scientists and mutated rapidly desperate to survive mankind's attempt to kill it off; when the mass depression among society became overwhelming; the government decided to take a different approach. Most people could survive COVID-19. The problem was the smaller group of people who were likely to perish if they would catch it. So, after the failed attempt with keeping COVID-19 at a distance, they decided to keep the risk group at a distance from the rest of society. Six years ago, all eyes were angrily set on the Chinese population. However, after five years of waiting and fighting and surviving, people were tired. Exhausted. Thus, they found another scapegoat to focus their frustration upon. And here I am. In my home. A small airtight box made of hard steel and plexiglass. I have a sofa bed where I can raise my swollen feet and rest my heavy body. I have a new built in tv where I can somehow experience the world outside my little box. I have highspeed internet, which is my real connection to the rest of humanity while I am silently losing my own.

My little box has no functional windows, but the view is beautiful. At least if you look past the hundreds of other boxes completely identical to mine you will see the wind bouncing around in the gorgeous yellow rapeseed fields. How I long for feeling the golden petals between my fingers. I feel a sharp kick in my gut, and I touch the plexiglass imagining the sensation of the soft damp petals instead of this hard cold glass. We are in the middle of nowhere – more specifically, my place of birth. It is funny how life runs in circles. I grew up in the country on the flat landscape of Lolland where the smell of fertilizer and sugar beets fills your nostrils. I moved to the city to work and now I am back but not by my own choice. It is a result of what they call de-urbanization. They moved the vulnerable: the elders, the sick, the autoimmune, me to the country. Away from the city and away from people. To protect the city. To protect people. They claim their aim is to protect us: the vulnerable; but really it is about protecting the sanity of the strong and healthy. They seem to forget we have a mind as well. My next-door neighbor: an old man of seventy years whose family long has stopped visiting, begins his ritualic iterative headbanging on the wall which we share. As if to prove my point. We are all going insane. I call it isosanity. We go insane from being

isolated from the world, from people. We are not living. This is pure survival. Our lungs taking air in and pushing it out; our hearts pumping blood around to our organs. I caress my bulging belly protectively. “No worries, little one. You and I are together. You will never be alone.” As I say my promise out loud a calmness wash over me. I feel sorry for my next-door neighbor but at the same time I am happy I am not in his position. I have a life growing inside of me. I am not alone.

Though I am uncomfortable with my tightening skin across my swelling body, my palpitations, my lower back pain, my headache, and worst of all my insomnia, I am better. I can deal with physical pain, but I cannot deal with ending up like a walking barely talking vegetable like my next-door neighbor. Besides, I owe it to my unborn daughter to stay sane. For her. The only thing keeping me above water is the hope that I soon will walk along those rapeseed fields pushing her in her little stroller, telling her stories of my childhood, the hopes and dreams I have for her. I will not tell her about the feeling of loneliness and isolation I am feeling right now because I will never let her feel that. I will always be there for her and never let her be alone. I cannot wait to hold her in my arms.

Suddenly, I feel a startling sensation of wetness between my legs. I walk across my tiny box and feel the warmth of a watery fluid travel from my inner thigh down my leg. Holy shit, my water just broke. I feel my heart in my throat and a dozen of panic-stricken butterflies in my belly. She is coming now. I will no longer be alone. I run to my front door with a plexiglass window, which only can be opened from the outside and start pounding desperately. “Help me, please. Help!” I yell, frantic that something might go wrong. “Don’t worry, little one. I will make sure you are safe,” I tell my belly. Finally, I see the elderly nurse, Karen calmly walking towards my door. Her grey curly hair bounces with every step. When she stands in front of my door, she talks through the communication system on the door. “Oh, honey not again.” The lady tilts her head in a sympathetic manner. “You have urinated all over yourself.” I look down my legs and see the wet stain on the inside of my trouser leg and feel the warmth turning cold. Pee? No, it cannot be. My water broke. I need a doctor.

“You don’t understand,” I tell her. “I am going into labor. You must let me out to go to the hospital.”

Karen sighs deeply and bite her thin lower lip. “Darling, you gave birth to a beautiful baby girl six months ago. She is with your husband. They visited you last week, remember?” I frown. What is she talking about? I am pregnant and about to give birth. I protectively grab my stomach, but the feeling forces me to look down. My hands rest on my small almost flat belly. Where is my baby? “No, no, no, what did you do?” I scream at Karen. I cannot be alone. I need my baby here with me. I squint and dig my fingernails through my t-shirt into my lifeless loose skin. This I cannot survive. I need my baby. My belly swells between my fingers and when I look down my belly is back. I am no longer alone. “Don’t worry little one, you and I will always have each other,” I tell my baby, ignoring Karen trying to fill me with lies.

Sahar

Political Science

Mens havet stadig er der

Dengang var Svendborg en havneby. Ingen af beboerne var uden for rækkevidde af havet, lyden af de tunge bølger fra Ærøfærgen. Små børnenumser, der ufortrødent moonede af turisterne, som stod og vinkede. Jordbær der var smurt ind i sand fra stranden. Vægtløsheden, da man flød på det fløjls-bløde saltvand. Solen der omfavnede en, som en nyfødt baby, man har lyst til at kramme for hårdt, men nøjes med at give et blidt niv i kinden. Så ét år var der ikke mere hav at tage fra.

"Har du hørt, at hun fik trukket sin forskningsstøtte for nogle år tilbage af staten, en eller anden pulje, jeg kan ikke huske hvad den hed" spørger Carla, mens hun ser op på professoren, der er i gang med at installere sin PowerPoint på skærmen.

"Hvad, hvorfor?" spørger jeg, mens jeg snubler lidt over ordene, fordi jeg får noget sput galt i hal-sen. Carla hun er utroligt lækker, leverpostejsfarvet hår, klare grønne øjne. Tænk at være så smuk, at det nærmest er et problem. Jeg ved ikke hvordan jeg skal tale med hende, have en almindelig samtale. Jeg kan se at hun svarer mig, men det er som om at ordene flyver forbi, af ren overvældelse. Måske er det en af forbandelserne ved skønhed. Det er endnu værre, at hun også er vanvit-tigt intelligent. Skønhed og intelligens trives dårligt hos kvinder, ikke for dem selv, men for om-verden er det ofte vanskeligt at forestille sig at det kan sameksistere. Kvinder dæmper deres ydre, fordi det for nogen opfattes som støjende. Sætter deres hår op i en hestehale, undlader neglelak og tager jakkesæt på. Jeg synes det er pinligt, at jeg ikke kan føre en almindelig samtale med hende. Det er i øjeblikket lige så umuligt at gøre, som at forstå for store tal, for lange afstande mellem os og resten af universet. Jeg synes egentlig det er ret smukt, at et menneske kan være så fuldendt, at folk simpelthen ikke kan kapere det. Men det må også være ekstremt ensomt at være ufattelig. At blive set på halvt.

"Hallo, er du helt væk?" siger hun mens hun ryster let på hovedet.

"Undskyld jeg var virkelig sent op i går med Jakob, vi blev først færdige med opgaven sent. Jeg var så træt, at jeg lod ham sove hos mig. Jeg skal ikke lige se mere til ham nu her efter vi har afle-veret.

Ja, og så satte han også lige en tom karton mælk tilbage i køleskabet."

"Godmorgen og velkommen til forelæsning om videnskabsteori. I dag går vi i dybden med realis-men, for hvis videnskaben altid løber "bagefter" virkeligheden, hvordan kan vi så tale om udvikling og fremskridt?"

"Wow, du er godt nok crimerider, at du drikker mælk. Kender ikke andre der stadig drikker mælk." "Arh slap af, der går nok lidt flere år, men altså når vi får børn engang, så er det sikkert lige så slemt som"

"you wish"

"Nej, hvad hedder det, lige så slemt som..."

"mælk?"

"Nej, eller jo lidt, animalske produkter, altså det er sikkert lige så slemt, som når vi ser tilbage på gamle dage, hvor det var normalt at børn blev slået. Indtil da, vil jeg drikke mælk og spise bøf"
Er der noget vigtigt I kunne tænke jer at dele med resten af salen?

Carla rystede alvorligt med hovedet og hendes øjne spærrede lidt op.

Efter forelæsningen fulgtes vi ad. Jeg rodede i min lomme efter min blågrønne pakke KINGS.

"Jeg troede du var stoppet"

"Hvordan kan jeg stoppe, hvis jeg officielt aldrig helt er begyndt?" Carla så uimponeret på mig.

"Altså jeg har det lidt sådan, jeg ryger ikke rigtigt, før jeg ryger alene"

"Hvordan kan du klare at se hende i øjnene og stadig nyde din smøg?" sagde Carla og så på cigaretpakkens omslag med en indlagt patient, der stirrer på en med et insisterende blik; **Rygning er årsag til 9 ud af 10 tilfælde af lungekræft.**

"Det er skuda en mand"

"Kønsneutral nudging, egentlig meget smart lavet, man kan ikke helt se"

"Kønsneutral mig her og der"

"Du er sgu allerede en hvid mand på 50, urokkelig, støbt i beton"

"I så fald er du en betonfeminist, urokkelig, støbt i beton"

"Hvorfor sagde jeg egentlig ja, til at følges?"

"Ej hallo, ærligt så føler jeg, at jeg bliver lidt poetisk af at ryge"

"Poetisk ligefrem?"

"Vil du høre noget jeg skrev den anden dag?"

"Altså jeg vil helst være fri for din smøgpoesi"

"Kom nu"

"Fint, så kom med det"

Jeg tog min iPhone ud af lommen og gik ind på mine noter.

Det er de færreste der tænder på en tændstik men alligevel sigter de fleste efter at brænde sig selv af til fingerspidserne

”Tænder på en tændstik, det kan man da ikke”

”Okay, tak for lort, havde seriøst lige et moment”

”Måske du skal prøve at skrive uden smøgen, så kan det være det bliver lidt bedre”

”Nå nå, det er skuda ikke for nemt at imponere dig”

En mand smasker sin tunge op mod ganen, ingen klistrede lyde. Tørke. Han ser tørstigt på det, der engang var et hav. Jeg savner dig, siger han længselsfuldt. Dengang han var ung, kunne han nøgenbade i havet om vinteren. Han går hele vejen ud på det, der engang var en badebro.

”Hej skat. Skal du ikke i?” siger Carla, mens hun svømmer på ryggen.

”Er det koldt?”

”Nej, det er dejligt”

Manden afklæder sig sine blå shorts, hvide T-shirt og boxershorts og føler sig som en lille dreng igen, da han lukker sine øjne og hopper. Hans gamle knæ rammer jorden med et smerteligt stød, idet han sætter af på det tørre underlag.

”Se jeg kan stå på hænder” siger Carla, før hun laver et hop, mens hun suger luften ind og vender hovedet ned i vandet, som en delfin.

”Du lyver, der er jo ikke noget vand, Carla”

”Elsker du mig?”

”Ja, hvorfor spørger du om det?”

”Det ved jeg ikke, bare fordi det nogle gange føles som om du bedre kan lide mig på afstand.”

”Hvad mener du?”

”Daj jeg var ung og så ud på havet, mens det stadig fandtes, syntes jeg det var det mest perfekte, det var sådan jeg bedst kunne lide at tænke på det”

”Synes du ikke det mere?”

”Det var slet ikke perfekt, havet var utaknemmeligt, hvis du blev grebet i dets strøm, eller ædt op af et af dets mange farlige væsener. Men det vidste jeg ikke, fordi jeg undersøgte det aldrig. Jeg kunne godt lide at forelske mig i det, men lærte det aldrig rigtigt at kende, før det ikke var her mere.” ”Men jeg ved ikke hvordan jeg skal lære havet at kende, nu det ikke er her mere, Carla. Det er jo for sent”

”Hallo? Det er seriøst anden gang i dag, du forsvinder væk. Ville du med op og have en kop kaffe?” Spørger Carla mig.

”Undskyld, det gør jeg ikke igen. Jeg er sgu lidt væk i dag”

”Jaja, det er fint, kaffe?”

"Det lyder lækkert, så kan det være jeg kunne lære at holde bare en halv samtale"

"Der skal da være en første gang for alting"

Romina

Tourism and Leisure Management

Next to Normal

My Mom's voice rings in my ear. She is hysterical. "Really it is nowhere my Dear. I am sure we forgot it home. Please you need to go and bring it to us. They will not let us fly otherwise and I was so excited to see the Pyramids..." I look around the room. Some people watch at me with a funny face. It seems like my mom talks loud enough for the whole office to understand, despite my new headset. I sigh, grab my phone from its charging station and go outside. "Mom, calm down please. I can go and look. But I am in the office today. It will take me about one hour to go home and then to the airport." I hear some whispering on the other end, it must be my Dad. When my mom speaks again, she is much calmer. "Oh, I didn't know you are in the office today my dear. But please, just be so kind and drive now, ok? We will just sit down here and wait. Maybe call me when you found it. I love you". She hangs up.

I stare at the empty display for a minute, before I go back inside, pack my tablet and walk to the train station. As I fumble for my face mask, a green one with sunflowers today, I think about what my mom said. She was right, I work not often in the city. Most companies offer working from home now, at least for a few days during the week. Because of this, there is no longer need for corporate buildings, who would be half empty for most of the time. The big offices merged and provided space for everyone, mixing people from different organizations. They call it *Social Working*. Very few have their own desk. You go where you find space and discuss ideas with whoever is sitting next to you. They might be from a completely different background and think of something you have never heard of. Many great things came to life because of this concept. Yet sometimes it feels wrong to sit closely together with so many strangers. I catch myself avoiding handshakes and thinking about the person who used the Touchpad before me, asking myself where their hands have been.

Many things still feel wrong, even though it is now five years. Six years? I lost track of time. It is hard to admit, but when it all started it felt somehow exciting. I was still a student; I did not really lose anything. Instead, I felt proud of myself for helping and supporting my society by staying at home. I started to appreciate the nature that surrounded me directly, instead of flying to

exotic beaches. But then came the confusion and the anger. New rules every day. 10 people can meet, then five people. Then 10 again but only two households but don't forget to always wear a mask and wash your hands and never leave the house and better don't breathe at all.

I am sitting on the nearly empty train now. People prefer individual motorized transport and with the affordable e-cars there are not even concerns about the environment anymore. Travelling by train became a hassle. You need a seat reservation, wear a mask, sit alone, Always! But the train is a habit for me, something that did not really change, despite the new rules. Commuting is comfort. But today I do not take my regular train and a few rows in front of me are some teenagers, loudly discussing something, their masks carelessly on the table in front of them. They were still children when it all started, and I try to forgive them. They probably cannot remember the losses and have no fear of the air surrounding them, but I am annoyed now. Perhaps next time I will call a private driver instead.

I have no idea where my parents leave their spare key. Fortunately, most of the houses don't even need keys anymore. Too easy to lose them. The latest trend are fingerprint scanners, that allow everybody who is keyed in to enter the building. Even though I have them in my own apartment I am sceptical that this is going to last. Technology is changing faster than ever before. I used to feel capable of new inventions, but now the constant new technologies and improvements are overwhelming me. I only need a functioning Smartphone and I appreciate the automatic heating in my apartment, but that's sufficient.

It doesn't take me long to find what my Mom asked me for and when I arrive at the airport, I have no trouble finding her in the departure hall. She is wearing a bright red sunhat, reading a travel brochure on her tablet and only notices me as I am right in front of her. "My dear", she smiles, "you are finally here. Your dad is walking a little bit around. He is so nervous, you know?" I laugh quietly and grab in my pocket. My Mom's eyes light up. "Oh you really found it my dear. Thank you so much!". I hand her the yellow vaccination pass.

We get a vaccine every year now. Just like the face mask, which even became a fashion statement, we always carry our vaccination card with us. Many have the digital version on their phones, but quite a few still carry a physical copy. Is this the biggest change?

People say we are back to normal. We work again, go shopping and to the cinema. We hug and kiss and dance in crowded clubs. We travel again, explore a world with less and less borders, just like we did before. But we always have to prove that we are not a risk for others and participation can be refused. It is not only about Covid now, but all the diseases that spread so easily. My Mom would not have been allowed on the flight without the pass. There are still people who will not get a vaccine, for one reason or the other. Aren't they excluded from society? This is not normal.

But then I am asking myself, what *normal* even means. Our life today is a by-product of the circumstances. We adapted to the situation because that is what humans do. We have always done

that. Our behaviour was guided by the possibilities the world gave to us. But the freedom and carelessness were not normal because it was not always like that. And even though I feel free again, our life is still way too far away from where it was before. Perhaps the world is a little bit next to normal because we might be slightly off track, but we find our direction. We live, we remember, we learn.

I wait until my parents went through the security check. They look so happy to finally go on a holiday. I feel jealous for a moment before I remember that I will go home now, to my small but cosy apartment that I share with my fiancé. I will drink a cup of coffee, stream a movie, watch the sunset from my window. Today I have a good life. Tomorrow I am unafraid.

Sabine

American Studies

Do You Remember

Do you remember? The feeling of uncertainty. We didn't know what was coming. Everything felt so new, so scary. Walking past a stranger in the street required extra thought. Hell, even standing in front of a friend made you think twice about your actions. I was handed a glass of water by a friend – and I refused it.

The halls have a comforting familiarity about them. That long corridor at university that always seemed never-ending, but somehow, I always made it to the end. Notice boards to my left and right, full of information about exciting or important things. I never paid attention to them before, and honestly, I probably don't do it now either. What's changed, really?

Do you remember? The feeling of fear. We were told how it affected people; the news wouldn't shut up about it. Twelve-page obituaries instead of just one. Our breathing changed. Sometimes it stopped, really. You can't catch something if you don't breathe it in, right? Shopping for my elderly neighbors made me feel good.

They made changes to the long corridor. The tape that once belonged to the food trolleys and maintenance cars is gone. Replaced by bot-rails for Adam, a robot running up and down the halls spouting UV-lights all over. We are told not to look into the lights when it passes us. I looked once or twice, and nothing happened. Who knows if that stuff even works? Sometimes I look at my

hands as Adam passes, thinking it might expose anything I've missed after washing them. Apart from the purple glare it all looks the same. Adam might be useless and full of bullshit, but it's got that WALL-E kind of cuteness to it so I let it pass.

Do you remember? Losing your concentration, your focus. When your phone lit up you just had to see what it was. Maybe it was news breaking that seemed too important to miss. Sometimes it was a group chat asking if you wanted to come to a small get-together. Just four people gathered for dinner. I never went.

The halls smell different than they did before. A mix of sterility and staleness. Before it was really just the staleness, and I wonder if Adam did that. Not the staleness, of course. I end up behind a group of students. If we were supposed to learn anything from before, it certainly didn't help. No room to pass. I smell perfume. I slow down as I turn my head to the side.

Do you remember? Learning about the number of people who died from it. I remember 19. Nineteen people gone because of this. The number seemed unbelievable at the time. Years later and I am not sure what the toll is. But I know it's more than nineteen.

I wish I could get around them and move faster. This might make me late for class. I surrender to that fact. I am walking on the right-hand side of the hall, obeying the prescribed direction. The opposite side of Adam's rails is for on-coming traffic. I'll be walking them shortly. I look forward to seeing Adam going the other way when class is done. The timing usually fits. I do wonder, though, if anyone else smiles at Adam as he passes.

Do you remember? Summer came. The heat was nice. Beers in the sun. Nature walks. Getting annoyed at people who walked lined-up on the dirt path next to the river. You couldn't pass them. Runners in the opposite direction made that impossible. We all wondered when we could get back to normal. The philosophical ones contemplated what was even normal anymore. I thought about it all the time.

I finally reach the classroom. The big blue sign next to the door tells me I am in the right place. Every time I see it, I wonder why they call it 50A. There's no 50 or 50B. Were they planning for the future when they named it, thinking they might make a sister room? It might be more of a grandchild or distant nephew room if they ever got around to it. I breathe in as I enter, and the air is different. It's compact. Compressed. I miss Adam.

Do you remember? The summer went by so fast. I had plans for that summer, we all did. Mine were cut short by a back injury. That seemed to take up most of the time. It seemed that even short-term

plans couldn't hold up. Do you think it was like that for everyone? Or was it just me? That summer was cut short for me. It was the first time I had seen my mother that year.

I sit down at the end of a long row of tables. I'm close to the door. I look around at all the people in the room. Talking, laughing. The mixing of sounds is nice in my ear. The desk in front of me has seen better days, though. Scuffs and marks all over, coloration in the wood has changed in different places. I look at my hands again.

Do you remember? That New Years Eve. It was different, for sure. I wanted to celebrate like normal, but I knew I couldn't defend it. Small party, good food, good drinks. Watching 'Dinner for One'. That was a bit of normal, wasn't it? Playing drinking games when he tripped over the tiger's head? That part always made me laugh.

More people enter the room. A guy sits down at the table in front of me. A whiff hits my nostrils. That potent combination of young man, sweat and 'I-bet-your-mom-doesn't-wash-your-clothes-anymore'-scent. I never cared for the smell, and I care even less for it now. A familiar face walks in, smiles at me. Goes to sit down at my row of tables. Touches my shoulder as they push in behind me to get to their seat. My shoulder drops down and I glance sideways.

Do you remember? It was a new year. It felt like every broken promise your parents ever made fell into place right there. I understood it now. I'm relieved I didn't make a New Year's resolution.

Two minutes to class. The musky smell is still there, but I tell myself it's irrelevant. I'm fine. I've been careful. If not, Adam reminds me. The teacher is upfront. A familiar comfort descends when I see her lifting her head in anticipation of a quiet classroom. People calm down and look straight forward.

"Alright, it's a quarter past," she utters soothingly. "Let's begin."

Vinuja

Public Health

Smil med øjnene

Vækkeuret ringer, klokken er 7:30 og jeg skal op og på arbejde. Tænder for det varme vand inde på badeværelset. Der bliver fyldt med varm luft, vinduerne dugger til og jeg tegner to øjne og en streg på spejlet. Skyller kroppen og kan mærke de varme stråler rense kroppens affaldsstoffer væk. Det føles skønt, ekstraordinært og befride. Får viklet et håndklæde rundt om mig og skyn-der mig ud, kaffen kalder. Syv piller bliver skyllet ned med kaffen. En for humøret, en for selvtilli-den, en for skønheden, en for krøllerne, en for fedtforbrænding, en for alle de vigtige vitaminer og sidst men ikke mindst en for rynkerne omkring øjnene. Det er de sunde piller, som skal huskes dagligt, ellers kan jeg ikke fungere.

Klokken nærmer sig otte og jeg gør mig klar til at arbejde. Jeg har taget den nye t-shirt på fra Gassi, superfed med en glad sol på. Jeg går ind på kontoret og tænder for computeren og vælger mit perfekte filter, som passer til t-shirten. I dag er det blomster filteret, der kommer på. "Godmorgen" lyder det fra skærmen. "Du ser bare godt ud i dag", jeg svarer høfligt tilbage "tak i lige måde skat-ter". Alle er mødt ind på arbejdet og vi sidder bag skærmen koncentreret og arbejder. Jeg kan mærke den kolde luft kysse mine glatte bare ben, mens jeg sidder der dybt koncentreret. Pludselig kommer jeg i tanke om, at det er i dag jeg skal prøve at lave den nye opskrift fra Valdemarsuro. Den med salvieolien og avocadoerne med de ristede basilikumfrøer. Det skulle være godt for øjnene og rynkerne, som bare popper frem om mine øjne for tiden. Jeg laver hurtigt en indkøbsliste, mens jeg kan huske de forskellige ingredienser.

Jeg ser på uret og tiden er fløjet afsted. Klokken er fire og jeg skal ned og handle. Slukker for mit kamera, så filteret med blomsterne forsvinder og tjekker ud fra arbejdet. Mine ben er kolde og glatte. Jeg tager nogle joggingbukser på og kan mærke det økologiske bomuld gnide op ad mine kolde glatte ben. Det føles dejligt. Håret bliver sat op i en knold, mens jeg går ud til mit udvalg af mundbind. I dag skal jeg have mundbindet med blomstermønsteret på, det passer til min t-shirt. Et hurtigt stryg med den økologiske mascara fra mærket Den Røde Tud Care kommer på, så øjnene bare spiller. Jeg træder ud af døren med mit nye indkøbsnet fra Mads Trillegaard. Det er virkelig flot og passer til mine joggingbukser. "Hej", lyder det fra naboen, idet jeg træder ud ad døren. En masse tanker flyver igennem mig. Jeg magter ikke at snakke med hende. Håber bare jeg kan lade som om jeg har travlt, så hun ikke stopper mig op og snakker med mig. Et spilsekund kan jeg mærke min egen ånde mod min overlæbe, som bliver holdt inde af mit mundbind. Jeg føler jeg bliver kvalt. Jeg reagerer hurtigt med et smil med øjnene og kan mærke rynkerne viser sig. Jeg går væk fra døren i rask tempo og væk fra hende. Puha godt hun ikke stoppede mig op for en sluder, tænkte jeg straks, mens rynkerne stille bliver glattet ud af de paniske øjne.

Laila

Business, Language and Culture

Samtidens Futurum 2025

Det har været en lang dag. På trods af at jeg ikke har været ude i dag, så har dagen syntes lang, grå og kedelig. Det forekommer nærmest udfordrende at få tiden til at gå – dog har hjemmet aldrig været mere skinnende. Det er nok også det eneste, jeg har været i stand til at vedligeholde. Min familie og mine venner siger, at de savner mig. Jeg siger det tilbage. Nogle gange savner jeg nærkontakten, ellers er jeg ret god til at være alene. Men jeg savner min træning – det er bare ikke det samme at træne herhjemme. Mit hjem er et sted, hvor jeg skal kunne slappe af. Min træning hører til i fitnesscenteret, hvor alle redskaberne står og venter på at blive brugt. De høje råb og støn af menneskerne, der udnytter dem til deres egen masochistiske velvære, er blot fjerne skygger i en forsvundet tid. Jeg ville for længst være gået fra forstanden, hvis det ikke var fordi, at jeg stadig kan arbejde – et slags teknologisk gennembrud, vil jeg mene. Det kommer uden tvivl til at påvirke vores fremtid.

Mørket falder over landskabet. Urets uendelige nedtælling for dagen trænger sig på mine øjne endnu engang. Jeg aner kun slørede kontraster på væggen; Gadelysene, der trænger ind i stuen gennem vinduets lameller.

Alarmsklokken ringer, jeg vågner med et sæt. Jeg ser, at der står 05:30 på den transparente skikelse af en mobil, som lyser det mørke soveværelse halvt op med sit illuminerende hvide skær. Jeg er lykkelig over mig selv, at jeg besluttede mig for ikke at tilslutte mig trenden om at installere lyset på soveværelset til at tænde samtidig med alarmen. Jeg nyder den rolige opvågning om morgenens, hvor tankerne lige får lov til at samle sig, og hvor jeg kan ræsonnere over træningen for i dag.

Morgenkaffen står klar til mig som et ritual, idet jeg træder ind ad hoveddøren. Klokken viser 07:25 på displayet, og den udbryder et ”Godmorgen, var det en god træning?”. Jeg smiler, fordi Teslaen og Siemens kaffemaskinen hver morgen snakker sammen og tidsarrangerer, hvornår jeg skal have min kaffe, som om de kender mine tanker og mine lyster. Jeg griner højt, fordi jeg kom i tanker om, at de jo også planlægger min dag sammen med Cal, min kalender. Teknologien har gjort mit hjem aktivt hjælpende og nærmest til en levende partner i mit liv. Jeg føler mig nødigt alene.

Mens jeg står under det varme vand og dagdrømmer i dampen, popper der pludselig en besked frem foran mig. Jeg smiler igen. *Se, jeg er aldrig rigtig alene.* Det er min assistent. ”Klar til mødet

kl. 10?”. Jeg står ud af badet i højt humør. Af en eller anden grund kan jeg ikke lade være med smile dumt over det; Jeg kan stå fuldstændig nøgen i badet, hvor det ikke bliver mere intimt, og stadig ane tilværelsen af min assistent lige foran mig, som minder mig om at komme i gang med mandagen – uden overhovedet at være i nærheden.

Jeg er i højt humør. Musikken spiller over hele huset. Lyset oplyses i mine fodspor og dæmpes, idet min tilstedeværelse forsvinder. Der er 5 minutter til vores sædvanlige morgenmøde hver mandag, som tager plads dér, hvor en computerskærm engang plejede at stå på mit skrivebord. Gamle tider, gammelt hardware. Jeg er ikke helt sikker, hvorhenne de andre møder op til deres display af mødet. Alle i dag har deres eget kontor tæt på hjemmet. Firmaer har set en fordel i lejebesparelser osv., ved at det hele kan foregå online.

Idet jeg træder ind ad døren, udspringer lyset fra displayet sig på skrivebordet, men det er ikke fra arbejdet. Der står ”Mor” med hvid fed skrift i det blålige skær. En tidspresset tanke, om at det har jeg ikke tid til lige nu, prikker til min samvittighed. Hvorfor ringer hun nu, når hun ved, at jeg afholder mit møde på dette tidspunkt. Jeg beslutter mig for at tage opkaldet: ”Mor, jeg kan ikke lige nu, jeg skal til ...”, jeg når ikke meget længere, når jeg registrerer, at der er tårer i hendes øjne. ”Mor, hvad er der?”. Hun kigger sorgmodigt på mig. Læberne ligner, som var de klæstret sammen af hendes tårer, idet hun forsøger at ytre nogle ord. ”Skat, din onkel...”

Jeg vågner op med et sæt i sofaen. Kroppen føles underlig, nærmest vægtløs. Mit hjerte kender det, som har det taget et dyk ned til jordens indre kerne og kommet tilbage igen. Jeg venter lidt med at stå op.

Den næste dag kan jeg ikke lade være med at gå igennem drømmen natten før: jeg levede mit drømmeliv, indrettet omkring pandemiens omstændigheder. Og med sit skub på teknologiens udvikling siden lockdown, har brugen af den gjort ens hverdag meget mere fleksibel. Jeg burde føle mig inspireret og motiveret til at tage skridtet videre med min karriere. Men en febrilsk trang fører min fødder over til computeren og får mine fingre til at bestille flybilletter hjem til mor.

Anne

Screenplay Development

En anitheltindes bekendelser

Klokken fucking 9

Hvorfor skulle jeg sidde her, bare fordi jeg havde truet 7-Eleven-damen med et rundboldbat og taget seks halvliters Ben & Jerrys uden at betale? Jeg havde engang set en skaldet mand koge blå meth i en serie, men i stedet for at ende i fængsel, havde han lagt sig ned for at dø. Det skulle jeg også have gjort. Helst med en cookie dough i armene. Ikke at det her sted var et fængsel. Det var fucking værre.

Ud gennem sprækkerne i de små kældervinduer så jeg folks sko traske forbi på gaden. Hyttesko, laksko, flade sko, høje hæle. De idioter var frie. Lænken om mit håndled lignede et fake Seiko-ur og klemte al blod væk fra armen. En grim mand og en pjusket fyr, jeg kaldte Panda, var de eneste andre i rummet. Her sad vi, som var det et fucking AA-møde. I mellemtiden var skovene i Los Angeles brændt og pandaerne uddøde i Kina. Hvorfor gjorde vi ikke noget? Vi blev bare siddende her. I al den tid havde nogens gamle kat tygget sig igennem ti kilo tørkost og et geni forhåbentlig opfundet kuren mod ekstraordinær idioti. Ikke mig. Jeg havde engang en smartphone, et tv, en computer og en iPad. Nogen havde taget det hele fra mig.

"Zebra, fortæl os, hvad du føler," hørte jeg den grimme mand sige. Zebra var mit seje kodenavn. Han gloede på mig med sine runde briller, hvidlige skæg og buttede hamsterkinder. Jeg kaldte ham Dødens Pølse. Nu skulle jeg fortælle Dødens Pølse, hvad jeg følte.

"Jeg kan ikke huske, hvilken dag det er."

"Det er meget normalt, når man lider af SBD."

Fucking SBD! Siden 2020 havde det været den mest udbredte lidelse i verden. What the fuck was new?

"Det er onsdag," sagde han roligt.

"Onsdag er et koncept, nogen har fundet på!" råbte jeg." Onsdag er en menneskeskabt konstellation, magtudøvere har opfundet for at udnytte borgere som myrer i en myretue."

"Det kunne klæde dig at være lidt mere samarbejdsvillig, Zebra."

"Hvis man ser verden oppefra, er vi bare marionetter i et dukkehushus."

"Vi skal arbejde lidt på dine sociale kompetencer," sukkede Pølsen.

Panda, der også var fanget her i Mordor, sendte mig et skævt blik og stak mig i al hemmelighed en seddel.

Klokken lorte-12

Jeg sad i min celle, som jeg havde døbt Nordic Noir. Panda havde døbt sin Dogmedag. Han havde skrevet ”vi flygter i aften” på sedlen. Jeg vidste ikke, om jeg gad. Jeg sad med hyggesokker på fodderne og hue på hovedet og gnaskede popcorn, mens jeg lukkede øjnene og forestillede mig handlingen i We’re Doomed, sæson 3, afsnit 1. Rummet var strippet for elektriske apparater. Dødens Pølse havde fortalt mig, at den slags ville sende stød på 150 volt gennem min håndlænke og ind i min krop, selv hvis jeg så meget som sniffede til Netflix, HBO, Amazon, Apple TV eller de nye SeeYou, Cinefix, FixMe, MovieCut, og ikke mindst Binge, der havde premiere på nye serier hver halve time.

En gammeldags telefon med drejeskive ringede i min celle. Måske var det ukendt nummer. Når nogen ringede fra ukendt nummer i en serie, var det altid efterretningstjenesten, der skulle bruge hjælp. Jeg tog telefonen i spænding.

”Hallo?”

”Det er fra arbejdsløshedscenteret. Du skal i aktivering”

Mine hjerneceller døde som slatne ansjoser. Der var en skinger lakaj for myndighederne i røret.

”Vi skal tale lidt om dine interesser. Hvað drømmer du om at blive?

”Spion,” gnaskede jeg højlydt.

Der var stille i den anden ende af røret. ”Hvordan skulle det være muligt?” Jeg prøvede igen.

”Hvað med lejemorder?” Hun holdt en lang pause.

”Du bliver nødt til at tage det her alvorligt.”

”Okay... key account manager?”

Hun drog et lettelsens suk. Ligesom i Jeopardy havde jeg givet det rigtige svar. Alle burde være key account managers.

”Super. Inden for hvad?” ”Lejemord,” smilede jeg.

Damen sukkede i den anden ende. Hun var åbenlyst træt efter en plotløs dag på et glansløst kontor med udsigt til indrammede billeder af snottede unger.

”Det handler om at få dig ud i verden, så nogen ser dig,” sukkede hun.

Hvorfor det? Jeg var ikke særligt interessant at se på. Jeg havde bollehåndtag og kommunefarvet hår. Inden for de sidste fem år var jeg ligefrem blevet flæsket. Desuden var andre mennesker overvurderede. Jeg hørte Panda banke mod min væg. Var det mon noget om Pølsen?

Klokken 16-eller-whatever

Og så var jeg tilbage i det klamme rum med Dødens Pølse og en key account manager, der hed Lars. Jeg skovlede højlydt peanutbutter ind i munden for at gøre opmærksom på mig selv, som sagsbehandleren havde anbefalet.

"Jeg hører, at du vil være key account manager. Lars er her for at hjælpe." Damn it! Manden var nu min Yoda, og jeg var hans Minion.

"Damen ville ikke lade mig være spion," protesterede jeg.

"Nu er virkeligheden jo ikke en tv-serie, Zebra," smiskede Dødens Pølse.

Jeg rynkede brynen. Fandtes der ingen kvindelige spioner i virkeligheden? Pølsen bad mig overveje, hvad jeg egentlig ville signalere til omverdenen. Det var ærligt talt pissesvært et sted uden signal.

"En dag skal du ud og have dig et rigtigt liv, Zebra"

Hvem var alle de mennesker, der vidste, hvad et rigtigt liv var? Et hus i forstaden med staudebede, halvfjérds procent sandsynlighed for skilsmisse, et komma fire børn per hustand, ni til fem-arbejde i et hamsterhjul, indtil man blev firs, og halvlunkne frikadeller, der druknede i poolen på all inclusive-ferier på Lanzarote? Ikke en skid havde forandret sig. Det var stadig min generation, der skulle redde klimaet. Det betød én ting: Vi var screwed.

"Du kan være venner med Lars," sagde Dødens Pølse. Det var et antiklimaks. Jeg blev nødt til at flygte.

Klokken 22 og tid til at fucke af

"De flygter," skreg vagterne Dracula og Frankenstein og kastede sig som flyveegern over mig og Panda, der i kapgang løb mod udgangen til lyden af Chariots of Fire for vores indre øre. Shit. Én af dem landede ovenpå mig og pressede mit hoved mod gulvet. Hvor nederen. Dette skulle have været mit gloriøse point of no return. Nu sad der en blæverfed mand på min numse.

"Hvad er der galt med dem?" råbte den nye vagt, som hørte mig protestere under hans klamme hånd.

"De lider af Serious Binging Disorder," svarede den anden.

Jeg så neonskiltet for Center for Streamingafhængighed blinke dovent nede ad gangen. Vagten sendte stød gennem min länke med et sort apparat. Jeg hylede.

"Så ondt gør det, når slatne stueplanter fucker med systemet," skreg han.

De flædede os op, så Panda og jeg stod ansigt til ansigt. Der var abstinensdryppende svedperler på hans pande. Jeg fik en åbenbaring. Måske var det hele en rom-com.

"Hey, når vi kommer ud fra det her hul og er blevet clean og alt det shit..." Jeg bed mig i læben for at tage mig sammen. "Vil du så se sæson 3 af We're Doomed sammen med mig?"

Var det et lille smil på hans læber? Han nikkede. En varme bredte sig i mine fingerspidser, indtil Dracula og Frankenstein smed os tilbage i omverdenens opfattelse af dogmer og Nordic Noir.

Eva

International Business Communication

Det er i menneskets natur at tro, at enhver ændring i livets gang er permanent, selvom livet igen og igen modbeviser det.

Her fem år efter, at vi første gang hørte om en ny virus, som ingen af os havde kunnet forudse ødelæggelserne af, hvad er så anderledes? Meget lidt. For ændringer i livets gang er ikke permanente og vi mennesker lærer sjældent særlig meget.

Året for det nye årti blev ikke som nogen havde kunnet forestille sig det. Verden lukkede ned, menneskeliv gik tabt, nye sociale normer blev skabt med en fart, vi sjældent før havde set og verden, som vi kendte den, syntes at være gået tabt. I starten kunne jeg ikke lade være med at føle mig spændt over at leve i en tid, hvor vi oplevede noget, som ingen nulevende generationer havde oplevet, men over tid forsvandt spændingen og sygdommen, der spredte sig som løbeild, blev en konstant kilde til afsavn og problemer. Da min farmor døde lige efter, at landet lukkede ned første gang, måtte jeg affinde mig med, at vi ikke kunne holde en begravelse, vi kunne ikke sige farvel og jeg kunne ikke engang tage hjem til min familie af frygt for at smitte dem med en virus, vi endnu ikke kendte særlig meget til. Det er fem år siden nu og hvordan ser verden så ud? Jeg blev færdig med min bachelor i 2022 og selv to-til-halvt år efter Covid-19 lagde verden ned, var det stadig under visse restriktioner, at jeg endelig fik mit diplom. På det tidspunkt gjorde jeg status. Hvad havde Covid-19 ændret i mit liv? Var jeg gået glip af nogle store chancer? Jeg vidste godt med mig selv, at det ikke var tilfældet. Jeg havde haft et godt studiejob. Jeg havde min tætte omgangskreds, som jeg så med jævne mellemrum. Jeg gennemførte mit studie uden problemer, men selvom jeg havde alle muligheder, var det en tid, hvor jeg manglede noget i mit liv. Jeg manglede alle de spontane interaktioner – på studiet, på arbejde, til fester og alle de arrangementer, der aldrig blev til noget. Selv min tredive års fødselsdag kom og gik, uden det brag af en fest, jeg havde håbet. Jeg havde med andre ord manglet alle de ting, der gør hverdagen sjov. Det havde ikke betydet, at jeg ikke blev irriteret på naboen, når jeg uge efter uge kunne høre vilde fester hos ham. Selvom

jeg jo egentlig godt kunne forstå, at han også havde brug for at have det sjovt, var det svært for mig at se andet end det faktum, at han var med til at gøre, at jeg skulle passe på i endnu længere tid. Være ansvarlig i endnu længere tid. Og på den måde blev jeg selv en del af problemet. Jeg brugte en masse krudt på at holde øje med hvad andre gjorde, i stedet for at få mest muligt ud af min egen situation, men jeg tror nu, at det er ret normalt i perioder, hvor vi har meget lidt kontrol over vores eget liv. Men så igen, har vi nogensinde så meget kontrol, som vi bider os ind, at vi har?

Jeg fortsatte til min kandidat og endelig begyndte livet at blive nemmere, lysere, gladere. Restriktionerne blev løftet. Socialdemokraterne blev valgt igen og fik chancen for at tale om andet end Corona. Jeg kunne selvsikkert give min nuværende chef hånden, da jeg var til jobsamtale – en praksis jeg havde savnet i Corona-årene. Jeg mener, hvem fandt på at erstatte håndtrykket, som lader mennesker lave en kort, professionel forbindelse til hinanden, med et ritual, hvor man forsøger at spidde hinanden med sine albuer, på en måde, der på ingen måde tillader én at skabe kontakt med det menneske, der står overfor? I starten nød jeg hver eneste dag uden restriktioner med en iver, som om det var min sidste dag på jorden, men efterhånden blev det normalt at kunne gøre, hvad jeg ville og jeg faldt tilbage i alle min gamle vaner. Lidt for fortravlet, bestemt ikke altid til stede i suet. Alle de ting som de fleste af os, er skyld i.

Den uprovokerede vold mod kinesere eller folk med anden asiatisk baggrund fortsatte i USA længe efter jeg var begyndt på min kandidat, og historierne om familier, der mistede deres kære, fordi de var blevet væltet omkuld, så de slog hovedet ned i kantstenen eller simpelthen bare blev tævet ihjel, fyldte mig stadig med en vrede, der fik tårerne til at trille ned ad kinderne på mig.

Zoom så længe ud som om det var kommet for at blive. Talløse møder, hvor det var upraktisk at mødes i virkeligheden, blev afholdt over zoom. Undervisning køre online sideløbende med den traditionelle undervisning. Og jeg ved godt, at vores fremtid sikkert vil være lige dele online og i den virkelige verden, men hvis der er noget jeg har lært, så er det, at der er meget, der går tabt, når vi ikke ser hinanden i øjnene. Det bliver sværere at lave aftaler, vi bliver om end mere forfængelige af at vide, at andre hele tiden kan se os og ved at hele tiden have mulighed for at se, hvordan vi ser ud. De uformelle snakke ved kaffemaskinen forsvinder. Og jeg skal være den første til at indrømme, at de snakke enten trækker ud, når man taler med én man kender eller trækker tænder ud, når man pligt skyldigt taler med én man ikke kender og ikke har noget at sige til. Det er også en uovertruffen mulighed for at lære en kollega eller en medstuderende at kende og uden den mulighed for at tale uformelt sammen, bliver samarbejder stive og formelle.

Så nu her fem år senere, hvad er så anderledes? Meget lidt. For ændringer i livets gang er ikke permanente og vi mennesker lærer sjældent særlig meget. Jeg lovede mig selv, at når Covid-19 ikke længere begrænsede min hverdag, ville jeg beholde alle de gode vaner, jeg havde opbygget og skippe alle de dårlige, jeg havde tilegnet mig. Og hvad skete der? Jeg droppede alle de gode vaner og beholdt de dårlige. Jeg lovede mig selv, at jeg ville nyde hver dag mere end den forrige og holdt mit løfte i tre uger. Vi lærte at holde afstand, spritte af, bruge ny teknologi, handle online,

gå flere ture, men så snart livet vendte tilbage til normalen glemte vi lynhurtigt alt, hvad vi havde lært. Men jeg er nu personligt glad for, at mange af de ting vi lærte, gled i glemmebogen. Jeg ønsker ikke at spritte mine hænder af tyve gange om dagen og jeg drømmer bestemt ikke om at holde afstand til mine medmennesker. Jeg vil til hver en tid gerne risikere at blive syg lidt oftere, fordi jeg krammer mine venner, for det holder mig sund i sindet at holde mindre end to meters afstand til dem, jeg deler min verden med.

Caroline

Product Design

A sweet smell of freshly made coffee meets my nose as a walk down the stairs. He is chopping up a banana for his porridge while wearing a headset, listening to music and does not seem to have noticed that I am up. *I do not know why he still bothers eating them.* I carefully place a hand on his hip as I navigate around him. He smiles and gives me a kiss on the cheek. I reach for my daily supplements; I pull out the small envelope and briefly skim through the label: “*Complete Multivitamin Complex. 30 Active Ingredients + Lactobacillus Acidophilus & COQ10 + Lycopene & Quercetin... Additional Vitamin D added*”. *Huh, that is new.* I lightly squeeze the small envelope noticing two additional pills through the wrapper, adding to a total of five pills.

I recall a conversation with my mom a while back. She was complaining about the absurd number of pills she was taking now, unsure whether they were doing her more harm than good. This was an outcome of a more-responsive government and sociopolitical system, promoting businesses to value serving the greater good above the typical goals of market capitalism. As part of the universal health care people’s well-being prevailed over profit and a universal nutritional program was launched to ensure the better prevention of future diseases. She had heard on the news how the increasing smog was reducing our intake of vitamin D, and supplements were now recommended throughout the year, not just for the winter months. I did not give it much thought as I swallowed the pills dry. I lightly shake my head. *We nearly made it, didn’t we?* It is an overcast day, but I can sense the sun behind the clouds and a few gaps can be spotted on the horizon. The visibility is not great, it has been a while since it has been.

I shake the container noticing it is empty. It does not alarm me. The refill packages must be coming later today. I gesture to the supplements, and he frowns and gestures back that he will not be taking them today pointing to his bowl of porridge. He is trying out this new thing he explained. I shrug my shoulders. Fresh food has gotten a lot more expensive the past years despite the decreasing loss of nutrients. The taste is the same, but it does not appeal to me anymore as it used to.

“Are you free for lunch?” he asks. I open the fridge and examine its content. “We are nearly out of the savory Soylent, but we have one package of instant stir-fry left, plus a bell pepper... Quick throw-together stir-fry?” I ask. He nods. “Sweet. I’ll be in the office.” he smiles, walking away in a light blue buttoned-up shirt, perfectly done up tie and boxer-briefs, closing the door behind him.

My meeting does not start until 09:15 leaving me with some spare time to enjoy my coffee on the balcony soaking up whatever rays manage to find their way through the thickening smog. It was never this bad five years ago. *We nearly made it, remember?* Everyone was convinced that we had found the solution after seeing the dramatic diminishing of air pollution, improvements in water quality, and how the snow again was becoming more reflective due to less dust and soot. I guess we forgot about all our hard work once we returned to our usual behavior. The water quality was the first to reverse itself and shortly after many of the other environmental improvements were long gone.

Everything superficially looks quite a lot like the way it used to be, but at this point I just cannot seem to tell anymore. A lot of things were and still has been put on hold as if the world stopped spinning. People stopped being risk-taskers displaying less interest in looking forward to the future. *Who knows when it will happen again?* To be honest, I am exhausted by having to cut through the noise, but I only see it getting noisier.

The doorbell rings and as expected a new batch of refills has arrived. I carry the boxes inside and slowly start unpacking them; a new batch of nutritional Soylent, refills of various groceries and daily supplements. Now all containing vitamin D.

Mohammed

Danish studies

Et godt sted at bo

Går gennem byen. Gennem gaderne. Jeg ser mig omkring og betragter folk. Hvordan de bevæger sig. Hvordan de gebærder sig. Jeg ser, hvordan de bruger tid med hinanden. En nøje planlagt aftale. De går en tur sammen i parken. Den selvsamme park, som de har gået i hundredevis af gange. Men selvom de er sammen, er de ikke sammen. De har ansigtet i telefonerne, mens det fysiske ansigt sløres i baggrunden. De plejer relationerne virtuelt, mens den fysiske relation plejes minimalt. Går forbi. Ingen af dem letter blikket fra skærmen. Det forvirrede – og underbetalte – cykelbud løfter blikket fra skærmen, når han ikke ved, hvilken dør han skal gå indad, for at levere den hurtige mad, der ikke er så hurtig, hvis han ikke snart finder vejen ind.

Jeg går ned mod hovedbanegården, nавigerer rundt mellem letbanen og de moderne boligbyggerier, og begiver mig ind i nærmeste supermarket for at købe en pakke cigaretter. Bliver betjent af selvbetjeningskassen, så den manglende service står for egen regning – ligesom så meget andet. Jeg savner menneskelig kontakt. Går udenfor og går forbi de sædvanlige hjemløse, der ikke venter på noget. De virker til at have det varmt i kulden. De har hinanden. Jeg stiller mig op ad en mur og kysser alle forbipasserende i mit stille sind. Jeg kan ikke kysse dem i virkeligheden. De fleste af dem har mundbind på – mod bakterier eller genkendelse. Måske begge.

Alle skynder sig. Den ene har mere travlt end den anden. Det er som at løbe et maraton med et hav af overkvalificerede mennesker, der er ude på at slå mig. De er vant til dette tempo og jeg er forpustet af at betragte dem. Stiller mig demonstrerende midt på strøget. Overvældet af al dette mylder. Jeg råber, men ingen lyd kommer ud. Ingen reagerer i hvert fald. De er vant til larmen.

Begiver mig ned mod Munkemose for at lytte til vandet. Finder en bænk under et kirsebærtræ, placeret lige ved vandet. Det her er et perfekt sted at lytte til vandet. Jeg sætter mig. Gæs og ænder svømmer harmløst rundt, mens jeg kan høre blæsten i træerne og vandet, der skvulper op af den lille, ødelagte badebro. En eksplosion af støjforurening rammer mine trommehinder og forbitrer tilværelsen. En SOUNDBOKS. Følelsen af at være på festival. En flok unge drenge, der spiller ølbowling, drikker ølbong og inhalerer vodka direkte fra flasken. Et af de få præmisser, vi har for socialt samvær. Drik hjernen ud eller bliv væk. Jeg må gå videre for at få noget sindsro. Væk fra osende biler, larmende højtalere, travle mennesker og manglende selvbevidsthed. Alt er flygtigt i byen. Et godt sted at bo.

Nico

Product Design

2025

The sun shines through my window. Was I asleep? I can't really remember falling asleep yesterday. My room looks just like I remember. Small but cozy. My home office working station is ready. My laptop next to my second screen, which I purchased with the alibi of making me more productive and definitely not for a better gaming experience. Same with my new gaming chair, that has these amazing features of back and neck support to spent hours and hours in it gaming ... I mean working. Talking about work, I get a glimpse of another thought or rather a duty I have to fulfill. What was that again? I don't quite remember.

Standing in the kitchen waiting for the bread to pop out the toaster, crunchy brown, ready to be covered in butter, I check my phone for the latest news. Germany vaccinated 1 million people yesterday, yet every German news channel reports about riots and protests against their new curfew regulations. The numbers of infected people around the world are still growing and some countries are running out of oxygen supplies for COVID patients. Suddenly I see myself rushing to university. Did I remember to take my mask and when did I get tested lately? I can't really remember. Checking my jumper's pouch, the place I always keep my mask, so I never forget it, was empty. Goddammit, did I really forget it? While turning around, I realize I was wearing the mask already.

Why am I so confused and why is the city so crowded? On a closer look I realize that no one is wearing masks and that everyone is standing really close to each other. Here and there I get a weird look but nothing too disturbing. I check if I am wearing something weird or if I put on some dirty clothes by accident, but it seems alright. I try to avoid the crowd and keep a safe distance to the others.

Why am I going to university again? What was it I wanted to do there? Being caught up in thinking, I did not realize that I was already standing in front of the uni. Wait, what is going on here? The university is full of people, no one is wearing a mask and even the cafeteria is open again. Did I miss something? What happened here?

The reflection of the sun in the university's windows touch my retina and I have to blink. I take a moment outside the university in front of the entrance door, which I now realize, changed back to normal as well. No more card checking to get into the building. I turn around and to my surprise I see groups of students hanging out together.

They have to live together, or they got tested lately. They have to. Everything else seems too dangerous.

Taking another look inside of the university I try to make sense of it all. The closer I look, the more I recognize: No more “Did you remember to get tested?” or “Please wear a face mask” signs. Did they get rid of all these last night? I try to remember when I last saw them, but I can’t make up my mind.

Strolling back through the city, trying to make sense of all of this I pass my favorite pub. Good old memories come up. I will never forget the Monday night pubquizes or the amazing summer evenings we spent here with a lovely pint of gold fresh tabbed beer. But this time is yet to come again, I think. I almost passed the pub’s last window, when a glint of a reflection hits my eye again and makes me take another look inside.

Dear god, it is full of people. I stand there in front of the window covered in a face mask, while everyone in there is having a great time with their friends. Sharing stories and drinking beer, some even seem to play some drinking games. I close my eyes for a second. This can’t be real. It cannot be. Opening my eyes again I can see one of my friends looking at me from the inside. He recognizes me and walks towards me. I am speechless as he arrives in front of me. How can he be this tan and why does he look so different?

“Hey man, haven’t seen you in a while”, says my friend in the most casual way possible. “Hey, what’s...ehm...what is going on...why are you in a pub?” is my stuttered response. “Oh man did you not get my message? Dammit, it had to be the other sim card I got in Thailand. But, yeah, I am back. Six months are over already. The time flew by man. Why don’t you come inside and we have a talk? The others are here as well.” Thailand?, what is he talking about. I don’t think we are allowed to travel already and even if, it is way too risky at the moment... I am curious if traveling will ever be a thing again.

Caught up in my mind, he gives me a soft punch on the shoulder saying “...Anyways I have to head back. See you inside then. And why are you still wearing a mask? Where did you find one anyway?” he giggles and walks back inside.

I am so confused. He was traveling for six months, but what about university, how did he handle all the stress. Oh my god, now it all comes back. My thesis! I have to finish my thesis! Completely out of breath I arrive home again, opening my computer to continue writing my thesis. It does not react though. I try everything to make it work. But it just keeps beeping all the time. Now the screen shines bright and blinds my eyes. The beeping gets more and more annoying and it seems like the light is shining straight into my eyes.

Beep, beep, beep, beep, beep, beep. The frequency rises and I can’t open my eyes anymore. I am not in front of my computer. Where am I? Everything around me is covered in a warm red. I know this color and this warm feeling. Finally being able to open my eyes again, I look straight into the sun, shining through my window, but the beeping continues. I figure out that it is my phone in front of me. I am in my bed.

Looking on my phone I realize it was all just a dream. It is Saturday the 30th of April 2025. The pandemic is long gone and life back to normal. Happy as I am, I look at my phone again, realizing it is already 08:45 AM and remembering that my flight to Thailand goes in two hours. Dammit! Grabbing my backpack and running down to the train station I think out loud: "It's over!"

Anja

Data Science

Onsdag d. 21. maj 2025

Det mørke rum begynder at lysne. Solen er på vej op, men mørklægningsgardinerne holder alle stråler ude. Mit vækkeur sørger for at skabe naturligt lys i rummet. Efter en halv time er der næsten helt lyst, og radioen går i gang. Jeg har ligget vågen i lidt tid, men udnytter alligevel tiden til at blive i sengen så længe som muligt. Radioen spiller videre, mens jeg får tøj på og lavet morgenmad. Radioavisen fortæller mig, at en ny app er klar på markedet, der lader én betale direkte med Bitcoin i butikker og på nettet. Det minder mig om, at jeg skal sige til min chef, at jeg gerne vil hæve raten for min lønudbetaling fra 41 % i bitcoin til 47 %. Da jeg blev ansat i 2022, grinede de over, at jeg gerne ville have noget af lønnen ud i bitcoin, men siden er da er de fleste arbejdspladser begyndt at tilbyde én valget.

Jeg spiser min matcha-skyr, og drikker min kaffe så langsomt som muligt. Det har taget mig lidt tid at vennen mig til skandinavisk kaffe, da kaffebønnerne bare ikke helt har den samme smag som de sydamerikanske bønner, men da det er bedre for klimaet, så fortsætter jeg. Det har også kun været muligt at dyrke i drivhus de seneste par år, så mon ikke smagen bliver bedre med tiden. Jeg får ryddet min kop og tallerken væk. "Alexa - Læs dagens kalender op,". Jeg får givet ordren før, at jeg kommer i tanke om, jeg ikke længere har Alexa. Min trofaste ven. Jeg må finde min mobil på opladerbriksen i stuen, og selv gå ind og tjekke. Det skal jeg lige vennen mig til igen, men efter skandalen for et par måneder siden, hvor det kom frem, at Amazon har videresolgt alt ens data til ukendte bagmænd, så turde jeg ikke længere tage chancen. Godt nok er jeg som individ sikkert ikke interessant, men med alle de muligheder for mikromålrettet marketing, så tager jeg mine forholdsregler.

Mine bilnøgler ligger i den lille lerskål, som min niece har lavet til mig i julegave. Den er væsentlig pænere end dem, jeg lavede i den alder, men nu designet de dem selvfolgelig først på en tablet. Jeg får låst af, og smutter ud til min Opel Corsa Sport. Jeg har haft den siden 2019, og holder

den så lang tid som muligt. Når den ikke kan mere, så køber jeg en af de lidt ældre Tesla-versioner. Tesla satte bitcoin-bølgen i gang i 2021, da man kunne få lov til at købe bilerne med Bitcoins, og det er også min plan, når den tid kommer. Men for nu, så er der noget rart og nostalgisk ved en god Opel, der har fulgt mig siden universitetstiden.

Mit arbejde ligger i udkanten af byen, og er en del af et større kontorfællesskab. De valgte at nedskalere antallet af fysiske arbejdspladser, da hjemmearbejdet fik lov til at fyldes mere. Det sjove er bare, at selvom nogle er hjemme og nogle er fysisk på arbejdspladsen, så skal vi alle bruge Google Videowork til møderne. Godt nok sidder vi mødelokale på arbejdspladsen, men alle hjemmefra skal have muligheden for at være med, og med Google Videowork er vores møder, materialer, dokumenter osv. Samlet i én tilgængelig platform.

Min arbejdsplads ligner enhver anden bygning. Fornyeligt kom der ansigtsgenkendelse på indgangsdøren fremfor adgangskort, men udstyret ser malplaceret ud i den gamle murstensbygning. Som en ren refleks, når jeg kommer ind ad døren, sætter jeg hånden under spritdispenseren, vel vidende, at den nok igen vil være tom. Det kommer an på, hvilket rengøringspersonale, der har været på arbejde, og for tiden er der ikke nogen, der husker at fyldes den op. Den får bare lov til at stå og pynte.

Elkedlen i kantinen er næsten helt færdig med at koge vand til min te. Efter morgens kaffe har jeg brug for noget, der stadig er importeret. ”Godmorgen! Klar til ”*Sådan bliver du mere mindful og magtfuld*”?”, griner Christian, mens han sætter sin kaffekop ind i maskinen. ”Jaja, den er god med dig! Jeg tror godt, du kunne bruge lidt mere mindfulness i dit liv,” giver jeg igen. Det var mit forslag, at vi skulle have fokus på, hvordan vi bedst kan koble hjernen fra, når vi sidder ved skærmen hele dagen. At chefen så i stedet vælger at hyre en ekstern konsulent, der skal fortælle os noget om: ’*Efficient mindfulness - sådan slapper du af, og hurtig bliver klar igen*’ var ikke lige planen. Men måske kan det overraske.

Vi mødes inde i det ”store” mødelokale, hvor vi kan være omkring 8 mennesker. Kurset bliver givet til min ”arbejdsfamilie” i dag, og i morgen bytter vi med en af de andre arbejdsfamilier, der i dag sidder hjemme. Et kursus giver bare bedst mening, når man kan snakke med sine medkursister om indholdet. ”Velkommen. Mit navn er Storm, og jeg skal være jeres guide her i dag. Først - luk øjnene, og tag en dyb indånding.”. Jeg gør som han siger, mens jeg ved indåndingen tænker ”Giv ham”, og ved udåndingen: ”En chance”.

Min aftensmad består af to styk ”*Chickish*”, som blev lanceret forrige år. Smagen og konsistensen er ret tæt på rigtige kyllingefileter, og går fint til en gang blomkålsris og nogle ovngrillede auberginer. Mens jeg spiser, får jeg downloadet appen ”*Lovetistic*”. Der blev ved med at komme reklamer for den på Instagram, og jeg havde hørt flere og flere snakke om, at det skulle være det nye

Tinder. Men fremfor at swipe på ægte personer, så swiper man kunstig genereret profiler, som man kan rate, hvor optimale, de er. Tanken bag er, at man ud fra en masse forskellige kunstige profiler bliver matchet med nogle ægte profiler, som kommer tæt på ens præferencer. Ved de falske profiler skal man også vælge, hvad der tæller op og ned i score efter, at man har ratet den. Når man bliver matchet med et ægte menneske, så må man ikke se den andens profil før, at man har skrevet sammen i 24 timer. På den måde er man allerede lidt involveret i det andet menneske, og derfor skulle man ikke være lige så tilbøjelig til bare at ghoste. Men nu må vi se. Jeg synes, jeg har prøvet nok forskellige apps.

Mens jeg swiper skriver jeg med min veninde Stine. Hun kender også et par stykker, der er på "Loveuristic", og har hørt godt om det fra dem. Jeg spørger ind til, hvordan det går på hendes nye arbejde, og hun fortæller om en sød kollega, som hun tror, vil være noget for mig. Han er dog ikke på nogle sociale medier, så jeg kan ikke finde så meget om ham. Hun foreslår at sætte os op på en blind date i weekenden. Min kalender fortæller mig, at det eneste jeg skal i weekenden, er at passe den vasketid, jeg har på søndag. Så måske vil en date ikke være en dårlig idé. Hvor *old fashioned* med en blind date. Men hvis det er helt galt, så kan jeg altid swipe lidt under bordet.

Amalie

Danish Studies

29. april 2025, Odense havneområde; helt eksakt ved H.C. Andersens statuering smidt i vandet.

Klokken er ikke mere end 8.49. Det er blevet normalt for en som mig at stå op klokken 6.00, og senere gå en tur ned til havnen med en kop kaffe fra eget køkken. De andres ensomme frustration var min helligdag, om og om og om igen. Stilheden gav mig hørelsen tilbage. Den lettilgængelige take-away blev min vej tilbage til en vegansk livsstil. En kærestes sande ansigt blev min vej hjem. Ægte.

For 4 år siden gik jeg denne tur for første gang; jeg havde det godt, og det undrede mig. Der er sket så meget. Nu er altting blevet endnu mere mobilt, inklusiv mig selv. Jeg kan rejse frit, for nu ved de andre hvordan det er at være mig - bare en smule; isoleret og kold, ensom og energiforladt, og fuld af farlige forestillinger. *Er du bange for at dø?* De så mig, og de begyndte at kalde mig ved navn.

Det samfund som før var for mig at se, er her ikke længere. Vi har set os selv stå sammen i vores fælles sårbarhed, så vågn dog op, ENDELIG, og glem aldrig hvad du har lært!

Vi er ikke så forskellige som du tror.

De projekter som igangsattes er nu etablerede.

De som søgte nye veje, fandt dem.

De som søgte sig selv, fandt hjem. Det er min påstand.

Andersen skrev noget om noget. Noget meget interessant: om en afhængighed af kærlighed og det gode i folk. Jeg forstår hvorfor denne er umulig at fralægge sig. Men jeg forstår også hvordan jeg bliver gammel og slidt før tid, hvis jeg ikke blot benytter det kategoriske imperativ: *vær den forskel du søger i verden*. Det er den eneste vej et bedre sted hen. Så jeg viste dem hvordan man er med sig selv, selv det dystopiske. Jeg tillod angstens at komme, jeg tillod den pædofile mand at tale til mig igen, så jeg nu 20 år ældre kunne afvise ham. Jeg tillod dem at se på mig, mens jeg alene gik igennem det mørke som altid havde været der, men aldrig var blevet utsat for lys. Jeg fortalte dem om den (lyse) død jeg havde oplevet, og det helvede jeg havde levet i forinden dén død. Den ene kausalitet tog den anden og til sidst bekendte endnu et offer kulør, hende den stumme.

Stilhed fuld af ekko.

Lyt.

Niclas

Psychology

Kontaktløs

Det var det efterår, hvor politikerne erkendte hvad eksperterne havde sagt længe: der var ikke længere tale om pandemier, undtagelsestilstanden var ikke længere en undtagelse. Virussen var blevet endemisk, var muteret, var blevet mere dødelig. Man tog de forholdsregler man kunne, men alle levede med bevidstheden om at en fremmeds åndedræt kunne slå dem ihjel. Betaudgaven af en *social distancing* app blev lanceret. Ideen var et rationeringskort for ture man måtte tage ud i det offentlige rum: når man skulle ind i en park eller indkøbscenter eller en bar, scannede man en QR-kode inden korsbommene eller dørene kunne åbnes. En parallel økonomi var opstået, hvor fattige og introverte solgte deres klip på det sociale rationeringskort til de rige og socialt promiskuøse.

Det ændrede meget lidt for mig; de fleste psykologer var gået over til teleterapi. Jeg gik fra at besvare opkald på kriselinjen på et kommunalt center til at gøre det samme derhjemme. Telefonen ringede kun sjældent. Det meste af tiden sad jeg på nyhedssider og læste og trykkede CTRL + R og læste og trykkede CTRL + R. Håndtrykket blev afskaffet ved statsborgerskabsceremonien, læste jeg. CTRL + R. En mand i Vollsmose sigtes for drabsforsøg efter at have spyttet på betjent. CTRL + R. Jeg kiggede ud på gaden. Folk der nærmede sig hinanden tog dybe indåndinger, som om de dykkede, og gav først slip på åndedrættet når de havde passeret hinanden. En kursiveret efterårsregn faldt. Telefonen ringede.

Først var der stille i røret. Jeg sagde mit navn, at alt hvad han sagde var fortroligt, at jeg var her for at hjælpe. Der var hurtigt og skarpt åndedrag, og så sagde han sit navn. Jeg stillede ham de spørgsmål der stod i vores manuskript om alder, køn og selvmordstanker. Mand, 57 år og 'ja' var svarene. Jeg spurgt ind til selvmordstankerne, havde han planlagt det, hvordan ville han gøre det. Han sagde at han godt vidste at jeg havde et manus jeg skulle holde mig til, at jeg skulle vurdere hans selvmordsideation. Jeg studerede over at han brugte ordet selvmordsideation; han sagde han havde ringet før. Flere gange. Jeg spurgt ham hvornår tankerne var begyndt; han fortalte det var startet med en kat.

- Efter skilsmissen fik jeg katten. Det var det sidste vi mødtes for at ordne, min eks og jeg. Vi indløste hver to af vores sociale rationeringskort for at mødes på denne her vinbar i centrum for lige-som, som vi sagde, at snakke de sidste ting igennem. Vi endte med ikke at sige særlig meget. Det var ikke fordi vi ikke havde noget at sige; vi havde bare mere at tie stille om. I stedet stirrede vi bare på interiøret i vinbaren, Cezanne-reproduktionerne og plakaterne med imperative opfordringer til at drikke og danse som om ingen kiggede. Vi havde ikke engang drukket et glas af den

flaske sure riesling vi havde bestilt før vi gik hver til sit. Inden hun gik, gav hun mig buret med katten, en orange tabby. Cat Stevens havde vi kaldt ham, det syntes vi var morsomt dengang. Det var så det. Vi havde delt møblerne, sommerhuset var solgt. Der var ikke længere noget der forbandt os.

Beskederne jeg fik afspejlede det samme. Det var fra arbejdet om at kontoret lukkede permanent, fra banken om at mit nye kontaktløse kort var kommet med posten, den slags. Første gang jeg tænkte på selvmord var efter en opringning fra en telefonsælger. Hun havde prøvet at sælge mig et abonnement på Årstidernes måltidskasse, jeg prøvede at starte en samtale. Efter et kvarter sagde hun at hun hellere måtte lægge på. Hun ville jo ikke forstyrre mig. Jeg bad hende om at vente; jeg skulle nok købe sådan en Måltidskasse. Da jeg havde givet hende mine oplysninger og hun havde lagt på, faldt tanken mig ind. Jeg burde lå lå mig selv ihjel. Det dukkede op på samme måde som en tanke som *jeg burde købe mere letmælk*. En simpel, deklarativ sætning.

Jeg gik til det som en ligning. Det måtte være med piller; jeg kunne ikke tåle synet af blod. Så var der de praktiske hensyn. Der ville gå en tid før mit lig blev opdaget. Måske først når måltidskassen fra Årstiderne var begyndt at rådne i opgangen ville man kontakte nogen. Jeg så på Cat Stevens der lå i en stribte solskin i vindueskarmen og spandt. Jeg måtte også tænke på ham. Åbenbart er det værst med katteejere der dør alene: hunde venter flere dage, til de er næsten sindssyge af sult, før de æder deres afdøde ejere. Katte derimod - katte venter ikke mere end et par timer, de er ådselædere og de æder øjnene og ansigtet først. Jeg ringede til dyrlægen for at aftale en tid; jeg kunne få ham aflatet samme eftermiddag, sagde hun. Jeg takkede ja. Jeg fandt katteburet frem og nærmede mig Cat Stevens med små tungeklikkende lyde. Så sprang han ud ad vinduet.

Og jeg indløste et klip på et af mine sociale rationeringskort, og løb ud efter ham, Cat Stevens, ud på fællesområdet. Og så stod jeg der med buret i hånden og skiftevis lavede kliklyde med tungen og råbte Cat Stevens med lange vokaler. Jeg må jo have lignet en idiot. Det var sådan jeg mødte Yolanda. Hun kom op til - den her lille og ret mørklødede kvinde - og spurgte mig om jeg havde brug for hjælp. Det var på dansk, men hun havde en accent jeg ikke helt kunne placere. Jeg sagde ja. Det var min kat, Cat Stevens, han var blevet væk og jeg skulle have ham med til dyrlægen.

Vi gik sammen rundt på fællesarealet og ledte og kaldte og snakkede. Hun spurgte om han var syg, og jeg spurgte hvad hun hed. Yolanda, svarede hun. Jeg fortalte hende mit navn. Til sidst fandt vi ham i et poppeltræ. Han var kravlet derop og kunne ikke komme ned. Yolanda spurgte om jeg kunne give hende en hestesko, så det gjorde jeg. Jeg kunne knapt nok trække vejret; det var første gang i flere måneder jeg havde rørt ved et andet menneske. Hun løftede ham ned og satte ham ind i buret.

Da jeg kom hjem, så aflyste jeg tiden ved dyrlægen. I stedet begyndte jeg at indløse mine klip på rationeringskortet for at komme ud på fællesarealet en halv time hver eftermiddag. Hver eftermiddag mødtes jeg med Yolanda ved bænken der ved poppeltræet. Det blev sådan i hele august, indtil den dag jeg tjekkede min konto. Hver dag var der trukket nogle hundrede kroner fra mit kort, som jeg ikke kunne huske at have brugt; det var lige under grænsen for hvad man skulle indtaste sin PIN-kode for. Jeg ringede til banken: de beklagede det meget. Det havde været et omsiggrindende problem med den nye generation af kontaktløse dankort. Tricktyve var begyndt at sy små dankortterminaler ind i tøjet, og smyge sig tæt op af folk, så de kunne lænse ens kort og konti. De lovede at dække mine tab, og ønskede mig en god dag. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre, så jeg gjorde som jeg plejede. Jeg indløste ét klip, og gik ud på fællesområdet. Yolanda sad på bænken og ventede; jeg satte mig ved siden af hende.

Misheck

Middle East Studies

The World and the Doom

“Vaccine?”

“Vaccine?”

“Vaccine?”

“Soon.”

“Will scientists come up with the right Vaccine? Will it happen before 2025, how will be life, will it better? What will be the new normal?

The states keep peering at each other's vaccine advancements, they are pressed. It has been spreading like wildfire for almost two years.

The dooms proliferation is slow but increasing at a fast rate. The earths population as usual goes on with business, not realizing they have a looming doom that is so dreadful and changes our everyday lifestyles.

It is not coming to an end, thousands of lives across the global have and are being crushed by this doom. This is the life everyone must endure and continue guarding against to survive on planet earth.

“it’s stopping, it’s stopping”

“No, No!”

The doom keeps on devouring the population. While maybe we can redefine how we do things, realizes the states and its citizens. These ideologies are implanted in the population, the citizenry now live-in dread and that is the life by 2025.

The looming doom of the earth by 2025 is going to bring major changes, on how Health systems are organized in state governments. Many states pace to ensure that the looming doom is stopped or vanishes away from global. Since, they are living in fear and are using face coverings as the new normal, and the coverings are not reusable, the doom continues and mother earth continues to cry, as more and more pain is inflicted on the earth through more CO₂ sent into the skies. This is during the production of more coverings and more deforestation for production of face coverings.

“it’s stopping”

“it’s stopping”

“No, No!”

As you gaze into 2025 what can you see? While I see increased pollution due to human activities during the production of face coverings, and the earth continues to cry as its adult babies are cut down for paper.

“it’s stopping”

“it’s stopping”

“No, No”

If I were to gaze further, the year 2025 cries for it must take care of more residual, water bodies will be having more environment problems as the doom continues. The doom continues, the earth has now to take care of the face coverings thrown within the environment. This is because humans have not taken responsibility to throw the coverings in the bins, causing an environment hazard on various natural animals on the sea and land.

While listen attentively, due to the looming doom I see stress levels among the inhabitants going further up in 2025. people who are always worried of been together, this is because of the information that is has been spread concerning the doom is scary. People will engage less, and I can see families who are not able to even hug, is this how scary the looming doom is, various studies show that the more people hug, the less stressful they become, but you know what seems we shall

see less hugs by 2025. Hence, with such restrictions more people will have to deal with stress in the Danish society.

The doom has brought turmoil within the confides of the earth, by 2025 there may be development of skin rash on various citizens. This is due to constant washing of hands or use of hand spirits or sanitizers. Oh yes am happy you to agree! as you know, washing hands all the time is not good for the hands as people will end up having bruises.

Also, constant washing and using hand sanitizers for fear of the looming doom. This causes the immune system not to be active or less against other diseases. Hence, in 2025 a huge change on Human immune system could be seen. Also, when there are other flues, this can easily affect the Human anti bodies, as the anti-bodies are less active, and humans Will tend to have a weakened immune system.

“it’s stopping”

“it’s stopping”

“yes, yes”

Although, the doom on the earth has devoured many lives. Hope is there, I gaze at a life based on vaccines. However, the lifestyle is highly impacted with its bad history in the previous years. Humans are still cautious.

Socially, the doom will steer many people into Psychological torture due to various adverts where people are scared to be together, many people are even scared to walk towards a strange in Streets for fear of contracting covid the doom and this will cause more depression by 2025. This Will also increase anxiety levels on the population.

Come along! let us look further, in 2025 I see a society that has depressed family bread winners, for instance many businesspeople may be depressed due to less profits and of course the government may help to some extent. Hence, more visits to psychologists will be seen in 2025.

The doom has left an impact on the global, its remains will still be with us.

However, due to the doom, some people may begin to appreciate more the system of Denmark. This is due, to how we depend much on each other. Hence, due to the doom people may appreciate more of the system that works after comparing how other countries have been affected. Also, due to the doom by 2025, people will work extra hard to take care of themselves, as this helps the other person in society. Hence, more trust among people Will be increased.

Technologically, the doom allows state governments to bring about various rules going forward into 2025. The doom brings about, the dooms visa pass, or important gatherings pass such in restaurants, one needs to show a negative pass of the doom. While, in terms of education, the looming doom has shown that online education is possible when Universities utilize well, and by 2025 I foresee more education programs provided online.

The doom by 2025 will bring about same negative pass requirements in the aviation industry, work, leisure and even trips to the local supermarket, some reforms might be eased up by state governments, but still the dreadful nature of humans shall continue. Life will be changed from the way we used to lead our lives, due to the doom if we are to gaze at 2025.

Progressive state governments may see the doom, as a call to reposition their research centers to meet the international level. This allows them not to buy vaccines in future from other states, but manufacture the vaccines locally, by building an advanced medical laboratory and research system and funding mechanisms for Science, Technology, Engineering and Maths.

While I know I have told you a lot, but additionally in terms of technological advancements, I foresee more robots been manufactured and used in various settings such as cleaning floors in schools and for sanitizing. Also, by 2025 I foresee people not fully inclined in religion referring to science as the solution to the looming doom. Also, theories on science against religion may start coming up in academia, for during the looming doom science proved to be the solution in controlling the doom. Oh no! time is not with us, that is my glimpse, on how I imagine societal in 2025. But you might also share next time when we meet.

Cecilia

American Studies

NEGATIVE

“Flight 7377 for Atlanta, Georgia will depart from gate 16 in 20 minutes. The last remaining passengers must come to the gate as soon as possible.” The speakers said so the information echoed through the halls of O’Hare International Airport. Cecil stood in line and waited for her turn to show her ID to continue her steps towards the security checkpoint. “Next please!” a guard said. Cecil took off her headset and walked towards them. “ID’s please?” the guard said, “Yes, here you go,” she answered. The guard looked through her papers as Cecil took off her mask and looked at them to make sure they could identify her. “You’re missing a couple of shots; may I ask why?” “I am traveling abroad to get them and update my paperwork.” As she put her mask back on her face “Understood, but I will have to ask you to come with me for a moment.” Cecil nodded and followed the guard towards another checkpoint. A testing-area. “What are your pronouns?” “She/Her, thank you for asking.”

Both of them entered a closed-off area where a couple of swappers tested a few. “We got another one. She’s missing a flu shot, the um-” the guard checks Cecil’s ID once more “Yes, the FluLaval.” “Okay, thank you, Alex. I’ll take it from here.” A swapper said. “Come with me, miss.” And she

gestured to Cecil to come with them. “My name is Cassie, and my pronouns are she/they. Nice to meet you!” the swapper said and gestured with a wave. Cecil waved back. “You’re missing the FluLaval?” “Yes, that is correct.” “Have you experienced any of the following symptoms-” and Cassie named the symptoms one by one, and Cecil answered one by one that she had not experienced any of them. “Great, now have you tried this new swapping method?” as Cassie gathered their tools to do a quick test “A couple of times, yes.” “Good, I will ask you to lean your head backward and 3, 2, 1” and the swap went into Cecil’s nose. She remembered her first experience with this kind of testing back in Denmark in 2021. As Cassie swapped Cecil’s other nostril, she thought to herself; she does not have to pick her nose for the next month or two. “Great! Now I will have to ask for you to wait here for 15-30 minutes, and if it’s negative, you’re free to go. Please make yourself comfortable in this stall.” And Cassie guided Cecil to a closed-off stall made of glass, where a chair, a bottle of water, and some biscuits were arranged. She went in, sat down, and waited. “Miss?” another swapper called as they knocked on the glassdoor. “Yes?” “Negative, you’re free to go.” Cecil gets her ID and paperwork, where a mark has been stamped with a red circle that said in the middle “**negative**”.

“Welcome aboard to Scandinavian Airlines. May I see your paperwork?” a cabin crew member asked Cecil. Cecil nodded, handed over her paperwork, and scanned her passport. “Excellent, Miss! Your seat will be D32. Enjoy your flight!” “Thank you very much!” Cecil answered and off she went to her flight that was about to depart towards Copenhagen Airport. As she made herself comfortable in her seat, the gentleman in F32 made her aware that he needed to get up in a couple of hours during their flight to Copenhagen. “May I ask what for?” Cecil asked politely as both of them got their meals served by another cabin crew member. “I need to get my testosterone shot done.” The gentleman answered. “Oh, I didn’t think they still made those.” “They still do, but it will be a while before I can get the new pump they’ve introduced. It is really expensive.” “I get it, I hope you get the pump one day!” “Thank you! Now that you’ve mentioned it, I need to get up now.” And Cecil made way for the gentleman, so he could get up and go to the bathroom for his shot. The pump they talked about was a new technological pump you got injected in your arm, and it pumped testosterone in your blood naturally. It was like the etonogestrel contraceptive implant for cis-gendered women. The gentleman came back, and, in a minute, both of them were enjoying the rest of their individual dinners.

As the aircraft was about to land Cecil noticed a child that looked like they were around the age of 9. She knew they were at least under the age of 12 as all aircraft passengers under the age of 12 obligatorily wore masks. This temporary rule on all aircraft travel was introduced at the end of last year in 2024 when the COVID-19 pandemic was determined officially over. So why did Cecil wear her mask? Because another rule stated you should wear an obligatory mask when you travel abroad or missed a vaccine. It was implemented to keep everyone safe. “Welcome to Copenhagen Airport the time is currently 09:00 hours, and as you can see the weather shows signs of rain and

a temperature of 5 degrees Celsius.” The captain said over speakers. As Cecil walked off the aircraft and shows her ID once more, the guards inform her where to go to write up for another test and a possible vaccine shot since she was still a citizen. She thanked them and walked towards the baggage claim. She headed towards a stall by the exit. Here she showed her ID and the paperwork to the secretary that said she was tested “**negative**”. The secretary showed her where to take a picture for security purposes, where to write on the forms where she came from, staying with whom, and where she would be taking her next quick-test and first vaccine shot. As Cecil headed out, she saw her sister, Carrie, waiting for her in the arrival hall. They greeted one another with a hug and off they went to Carrie’s car. They agreed to quarantine together with Carrie’s husband, as both of them missed the flu shot too. They met at the family beach house where groceries have been delivered from an online delivery service. They have arranged to stay at the beach house for a week, where they will at the end of the week get tested, hopefully **negative**, once more and get the first shots of their remaining vaccine.

Sine

Psychology

TRANSKRIBERING AF VIDEOMATERIALE. BEVISMATERIALE 24B.

KØN (BIO.): F

KØN (SOC.): KVINDE

ALDER: 31

GENOTYPE: IKKE OPGRADERET

KLASSIFICERING: NEJ

CIVILSTATUS: ENKE

BØRN: 1

KVINDE:

(Rummet er mørkt. Et slags lagerrum Bag kvinden kan der svagt anes andre mennesker, sovende på gulvet. Kameraet er håndholdt og optagelsen ryster meget.)

Klokken er 04.45. Den 21. april 2026. Vi ankom til organisationen i går. (Kameraet slukker og tænder igen.) Vi ankom til organisationen i går. (kigger sig over skulderen.)

De andre sover. Det er svært at sige vores præcise lokation, jeg vil tro vi er et sted på Nørrebro, men det er virkelig ikke til at sige. Det er meningen at vi skal flytte os hele tiden. (lang pause. Hun flytter på sig.)

Der kom en anden mor med et barn sammen med os. Barnet er yngre end Salem, de kommer fra et af beboelsesområderne jeg (kigger sig over skulderen.)

Salem rørte ved deres pige i bilen på vej herhen og hun begyndte at skrige. Johan. (lang pause).

Moren sagde at restriktionerne er blevet skærpet så voldsomt nu, at det kun er den ene af de biologiske forældre der må have kropskontakt med barnet. Da hun sagde det, rykkede hun sit ansigt helt tæt på mig, og, det det det er nok bare noget jeg finder på, men det var som om at hendes ånde lugtede af håndsprit. Hendes stemme var også mærkelig. Monoton på en måde. Men ikke rigtig. Jeg ved ikke (kameraet skratter) hvordan jeg skal forklare det. Sådan som de snakkede den gang i det der program. Go' morgen Danmark.

Det er sådan hun lyder, som om hendes egen stemme er blevet opereret ud og hun har fået indsat et nyt stemmehoved som lyder sådan der. Tror du at jeg er ved at blive skør? Jeg ved ikke om jeg er ved at blive skør. (Kvinden sænker kameraet).

Hvis det her ikke lykkedes Johan. Jeg ved godt at jeg ikke må sige det her. Men hvis det her ikke lykkedes. Salem skal ikke/

Vi skal ikke/

Hvor er du? (Kvinden lukker øjnene et øjeblik før hun fortsætter)

Jeg har læst dit brev op for ham flere gange nu. Det er blevet en form for godnathistorie. Jeg springer den del over med/ Jeg springer direkte hen til der hvor du fortæller om øen. Han spørger om du vil være der når vi ankommer. Jeg har sagt at jeg ikke ved det. Jeg har sagt at det ikke er sikkert. Jeg siger bare, far sørger for de ikke finder os. Når han er sikker på de ikke finder os, så kommer han og er sammen med os. Så springer jeg ned til den del hvor du skriver/

Jeg har fortalt ham at hans kusine er der og at de har samme alder. Han spurgte om hun var en af dem man ikke må røre ved. Det sagde han. Johan. Jeg sagde at han godt må røre ved hende. Selvfølgelig må han det.

Vi læser i lang tid om det du skriver om stjernerne. Jeg behøvede ikke engang at forklare ham det, han vidste selv det med at stjernerne i byen gemmer sig for det kunstige lys. Himlen kommer til at være fuld af stjerner på øen. Det taler han meget om. Vi leger at det er ligesom en guldskat. Og at vi er pirater. Vi skal finde skatten.

Jeg har sagt til ham at der ikke er nogle restriktioner på øen og at der er en rigtig skole. (videoen skratter)

At han skal bevæge sin krop og at vi skal træne og blive stærke. Vi bliver nødt til at gøre mange ting selv nu, fordi Samfundet ikke længere passer på os. Jeg ved ikke om han forstår det. Den eneste regel er at vi skal være den bedste mod os selv og den bedste mod de andre på samme tid. Og det er svært at balancere, men det må vi lære. Det sagde jeg til ham. Jeg prøver også at mærke hvad der er det/

Bedste

Johan hvornår tror du at det er muligt i kan komme derned. Jeg har ikke lyst til at være der alene. Jeg kender ikke nogen jeg/

Er træt af ikke at kende nogen jeg er så træt/

(kvinden tager hænderne til ansigtet. Hun trækker vejret dybt og lader hænderne glide fra øjnene hen til tindingerne for så at sænke dem igen)

Salem kan sove hvor som helst. (smiler). Han sover i mine arme selvom han er for stor, hovedet hængende ned over min skulder på, hansov i varevognen, vi sov på hovedbanegården/

De har lukket den nu. Hovedbanegården.

I andre menneskers arme. Han er så god til/

Han tænker ikke noget ondt om andre mennesker. Han kan stole på alt og alle. Jeg ved ikke om det er en god ting. Nogle gange føler jeg at det er en god ting men jeg bliver også bange for når når verden er sådan her. (pause)

De andre vågner snart.

Vi skal videre i dag en af dem sagde vi skulle prøve at nå havnen allerede i aften. Det føles så tæt på nu. Vær sød at kontakt os så snart du/

Johan

Jeg prøver at få sendt det her. En af kvinderne sagde at de måske havde adgang til en slags internet, men hun kaldte det noget andet. Det var hende der sagde jeg skulle lave en video. Hun sagde det var (Noget bevæger sig i baggrunden) At det var godt at tale. Jeg bliver nødt til at (et barn taler udenfor kameraet).

Godmorgen skat. Har du (kameraet slukker).

Julie

Classical Studies

Mit vækkeur ringer og jeg slår øjnene op. Jeg rækker ud efter min mobil for at slå alarmen fra, men vælter noget på vejen. Jeg får sat mig op på sengekanten, ser min læbepomade ligge på gulvet og jeg sukker. Jeg rejser mig, samler den op og går i gang med min dag. Jeg tjekker nyhederne mens jeg spiser min morgenmad, det er mærkeligt med en hverdag hvor dagen ikke starter med en nyhed og smittetal. Jeg spiser færdig og gør mig klar til at tage tøj på. Ubevidst rækker jeg ud og halvvejs gennem bevægelsen stopper jeg. Nej. Jeg skal ikke have fat i mine joggingbukser, dette er ikke en dag, der forgår hjemmefra. Jeg finder noget anstændigt tøj, gør mig færdig og går ud ad døren.

Busturen er den sædvanlige, folk sidder spredt rundt i bussen og sender øjne af hinanden, eller i hvert fald dem der ikke har mundbind på. Efter lovkravet blev hævet er der en del der har valgt at beholde dem på. Folk er stadig skeptiske også selvom vi ikke lever i en pandemi fyldt verden mere, det er et overstået kapitel. Men efterfølgerne af den sidder stadig i os alle og det har forandret vores samfund og hverdag.

Jeg skal af her, trykker på stopknapper, med min hånd jeg ubevidst har dækket med min jakke. Gåturen til arbejdet er ikke lang og jeg nyder den friske luft. Jeg ankommer og venter på at døren åbner. Jeg kan ikke huske hvornår jeg sidst har åbnet en dør der ikke var min egen. En af de foranstaltninger vi tog til os, var de automatiske døre. De skulle hjælpe med at smitten ikke spredte sig og samfundet igen kunne åbne mere op. Døren åbner endelig og jeg går ind, jeg sender de høflige hilsner til mine kollegaer og finder så min plads. Jeg kan huske den første dag tilbage, hvor akavet alle interaktioner var. Alle virkede rustne, som om vi ikke havde set hinanden i mange år. Hvilket var underligt for vi havde jo set hinanden, bare på en anden måde, online.

Jeg sætter min ned, spritter mine hænder og går i gang. Tænker for mig selv at det er rart igen at have en normal hverdag, men alligevel kan den normale hverdag alligevel føles som den unormale. Normen de sidste par år var hjemmearbejdspladsen og for mig er det nu en hverdag, der er svær at lægge fra mig, men også en hverdag som jeg ikke vil tilbage til. Det er endelig tid til frokost og jeg går ned i kantinen med de andre og der er startet en ny kollega. Jeg tager mig selv sammen og går hen og præsenterer mig selv, selv om det kræver mere mod end jeg vil indrømme. Jeg nærmer mig og den manglende hilsen presser sig på. Håndtrykket har ikke været set i mange år og

albue hilsen forsvandt hurtigt, men intet nyt er kommet på, så i stedet for er der bare et akavet smil indtil man føler at den kulturelle hilsen er givet.

"Hej og velkommen til" siger jeg, og smiler så godt som jeg kan.

"Hej, mange tak, jeg er glad for at være her" bliver der svaret tilbage. Jeg kan mærke den akavet stilhed sænke sig over samtalen, men den bliver brudt da jeg bliver spurgt:

"Når... Moderna eller Pfizer?" det er et meget normalt spørgsmål og få, men jeg frygter det hver gang.

"AstraZeneca faktisk" svarer jeg og som forventet kan jeg se det overraskede udtryk i ansigtet. Som sædvanlig opbygger det faktisk bare mere akavet stemning end der egentligt var i forvejen. Så jeg smiler og mit smil bliver gengældt, men man kan se tvangen bag det, det er ikke naturligt. Da nyheden om AstraZeneca spredte sig, var jeg nervøs, men der er gået så lang tid nu at det ikke påvirker mig mere og jeg har aldrig lagt mere i det.

Jeg får spist min frokost færdig og går tilbage og færdiggør mit arbejde, lidt mere tungsindigt end før. Dagen er endelig slut, jeg pakker mig sammen og finder min vej hjem igen. Det første jeg gør da jeg træder ind ad døren, er at smide mig i sofaen. Mit sociale barometer tog et ordentligt salg under pandemien og jeg kan mærke at det bliver en lang kamp for at træne det op til, hvad det plejede at være. Ikke at jeg ikke vil, jeg vil faktisk gerne, men det er bare ikke normen i den hverdag jeg har levet de sidste mange år. Jeg har dog lavet planer for i aften og jeg kan mærke at jeg gerne vil se mine venner, men jeg er nødt til at overtale mig selv først. Jeg sukkes og sætter mig op i sofaen. Planen for i aften er en tur i biografen. Efter de åbnede op igen, er de næsten altid booket og man skal være heldig for at få biletter. Det er sjovt hvordan man kan savne de meste trivielle ting, som man normalt ikke ville have ænset før.

Det er endelig blevet tid og jeg begynder faktisk at glæde mig og det gør mig glad. Det sociale liv man havde før, bestod af zoom møder og de mennesker som var i sin boble. Ikke at jeg ville have undværet det for noget, men det var ikke nok, ikke tilstrækkeligt. Mennesket er et socialt væsen og det har vi været gennem hele vores eksistens. Det er ikke den første pandemi vi har oplevet og det bliver desværre nok ikke den sidste. Hele eksistens spørgsmålet har tit plejet mig igennem de sidste par år og man skulle tro jeg var kommet på noget klogt, men det er jeg ikke. Mennesket er foranderligt og denne pandemi har forandret det samfund og den kultur vi har været vant til og nu tilpasser vi os til et samfund der har haft en sygdom og vi gør vores bedste for at genopbygge det.

Matilde

Journalism

Hvad der syner af hundredevis af farvefrie regndråber, glider lydløst ned af ruden, mens jeg knapt så elegant synker ned i min tildelte hospitalsseng. Jeg er i gang med at færdiggøre en artikel, der diskuterer om livsforlængende piller er umoralske eller helt geniale. Jeg hælder til det sidste. En journalist har vidst aldrig helt fri.

I min nyopståede skriveblokade, kan jeg ikke dy mig for at fundere over den verden, vi kyssede i for blot fire år siden. Og ak, hvor jeg savner en god rød bøf med bernaisesauce. I dag hører det sjældenhederne til, at jeg kan indtage sådan én. Men med vores stigende viden om, hvor skadeligt det er for vores jord, kan jeg nu godt undvære den igen en dag. Den koster trods alt i omegnen af 500 kr., så jeg venter til, at jeg fylder år.

Den massive prisstigning, der er kommet på b.la. kød, har dog sikret os mange flere år til ikke blot os selv, men især vores fremtidige generationer. Og så er det altså helt okay at klemme en ekstra kikærtefrikadelle ned (igen) i dag. Bernaisen kan jeg trods alt stadig lave. Og kørerne synes formenligt også, at det er en meget nice beslutning.

Det er også for fire år siden, at klimaangsten og de grønne partier overtog, og siden de sejrede regeringsposten, må man erkende, at de har gjort det godt.

Vejene er dækket af el-biler, og de sidste benzinbiler er fortid. De fleste mad- og mejeriprodukter er efterhånden plantebaserede, men man kan heldigvis stadigvæk få en shawarma, hvis man bestiller den i god tid.

Det er tre år siden, at corona endelig forduftede til det, vi håber, er uendeligheden. I takt med at restriktionerne blev færre, svindende pandemien stille hen. Vaccinerne havde nok en betydelig del med den udvikling at gøre, trods alt.

Den tid savner jeg ikke. Men jeg lærte, at jeg ikke var urørlig. Og at menneskeheden heller ikke var det.

Jeg tror ikke, at jeg var den eneste, der lærte noget.

For præcis to år siden, rejste jeg til Syrien for at tale med børnene, der efterhånden var teenagere. De drømmer stadigvæk om at komme hjem.

Og sidste år viste statistikken, at der var flere veganere end kødspisere - årsagen bag skal formentlig findes i, at det genmodificerede kød alligevel smager lidt af blomkål.

Og i dag er det fireogtyve timer siden, at jeg blev mor for første gang.

Jeg spritter konstant mine hænder af, og nænner nærmest ikke at røre hendes silkebløde kinde, uden at vaske mine hænder først - det må være et levn fra fortiden.

Men jeg har bragt hende til verden med god samvittighed. For vi er kun blevet klogere. Somrene er varme, og vintrene kolde. CO₂-udslippet er på sit laveste i mange år, og en socialdemokrat, der misbrugte sit erhverv, blev fyret i sommers.

Jeg savner ikke vores verden, som den var før. Jeg glæder mig over, at den kan ånde lettet ud, og at vores børn og deres børnebørn kan vokse op uden frygten for, at græsset smuldrer under deres små, fine tærer.

Men jeg savner dog stadigvæk en god rød bøf.
Og lugten af benzin.

Ayse

Biomedicine

5 = 7

Jeg vil gerne adlyde,
Jeg vil gerne stole.
Men efter dit sidste stunt,
Kan jeg ikke længere sove.

Midlertidige begrænsninger,
kortvarige nedlukninger.
Frihed var det eneste jeg havde,
den har du også taget fra mig.

Jeg betaler stadig af,
på min restgæld 12 Pro.
Du skulle have min bag,
sætte dig ind i mine sko.

Du sagde du lyttede,
du sagde du forstod.
Hvor bliver mit net af?
Du lod mig falde i ro.

Nu sidder jeg tilbage,
med drømme og med håb.
For med alle de tests
Har du patent på min krop.

Min krop kan du beholde,
bruge den som du vil.
Men min sjæl får du ikke,
for den har jeg taget med.

Der er nu gået syv år,
siden du sagde fem.
Hvor mange masker har du,
Mette Frederiksen?

Paula

Economics and Business Administration

A typical day- Conversation between friends.

One Saturday as we sit down with my friend Violet (not her real name), I remember us having a conversation about the way a lot has changed for Kenya. There has been evolution of new ideas and trends which never existed before and it amazes us on how fast people transitioned from the old ways of carrying out activities into the new ways. As we sat down that evening near a fireplace in the house with warm robes because it was raining outside, we listened to the sound of every drop from the rain with a cup of hot coffee in our hands. The conversation built to a crescendo, an undying orchestra of ideas and philosophy as follows:

Violet sipped her coffee and began. “Nowadays life is less stressful for parents who drop kids at schools since they no longer report to school every day, after the introduction of online classes various institutions have adapted to this new normal necessitated by covid-19 pandemic and only strictly make student be at school when it’s necessary. This has led to saving of fuel or transport money for those who used to take bus to school. Parents on the other hand have not only saved up the cost of dropping kids to schools but also cost of going to work. Organizations have comfortably adopted the working from home policy and only allow employees to meet in cases of serious issues or office parties. A lot of offices have reduced the working space leveraging the burden of paying a lot on rents when the work can be delivered at the comfort of their homes. Meetings have continued to take place through the online platforms, which has reduced cost on business trips.”

Yeah this year we will also see a lot of platforms coming up apart from the common zooms and teams. I added.

Have you seen the current state of health sector? I asked. I can't believe how it has been gradually developing. The government has expanded the hospitals by building more blocks, making the holding capacity of patients to increase. Nowadays we don't have to listen to the old sickening news about congestion in the hospitals as each patient has their own room. What I like most about the change is the introduction of robots in the industry. This has solved the issue of patients waiting for long before being attended to and eliminates premature deaths, as these robots now help the nurses and doctors to perform routine duties while they concentrate more on treating the patients. The use of robotic technology is really new in Africa and is helping the world to see how close we are on achieving the SDG goals.

"Yes I agree, investing in the health sector is a good move by our current government, Violet remarked.

"I am thinking of how the transport industry has also evolved. With the emergence of new technoeconomic paradigm the old system has not only been replaced but new solutions have been developed. For instance, the electric trains have really assisted with the time management, a place we would take one hour to reach in the past now we only take 20minutes. Tesla cars have also flooded the market. This have had a positive effect on the environment being that we are embracing clean energy, doing away with the emission of dangerous gases in the air which led to air pollution due to emissions of hazardous gases affecting health and climate. With the reduction of these lethal gases emissions, the air we breathe is healthier and the ozone layer is protected."

I must point out that with the electric cars and electric trains we have really boosted the economy's GDP because of the positive effects its having on both large and small scale businesses. I added.

I like the growth in the hospitality industry. The introduction of robots to serve as waiters is one thing I admire on the progress as a country. These has reduced the time you take waiting on your order to be taken and for you to get served. The robots also do the room services, which has improved the quality of service hotels renders. Another thing I like about it is how we have adapted to the use of drones to deliver take-away services. This has been faster form of delivering food at one's door step. The other time I saw lots of drones up in the air and was wondering if they can confuse the streets. The technology is really changing service industries.

"There is a plan to introduce smart rooms in the five star hotels this year, guests will be able to do everything without moving an inch, this will attract more tourists, adds Violet.

"With the adoption of the 5G network in the mobile industry greater speed in the transmissions has been experienced in the country. I don't remember the last time I waited for hours to download something on my phone. 5G network has led to most of these smart homes that people are nowadays building as it allows greater number of connected devices. There were several challenges when the government introduced online studies at the beginning because most of the

parts in the country did not have good network or none at all. This made online studies difficult but am glad the network issuers did not only enable full distribution of network within the country but also upgraded it to 5G."

I believe internet has drastically improved in the whole of Africa and am glad it continues to evolve. I responded.

It's been a win for the environment lately, I paused. Look in the past we used to cut trees because we needed to make the exam papers, books, cook in the villages etc. but this has changed now. Schools have adopted to e-learning, exams are nowadays done online and revisions online too. Offices have reduced the paperwork's as most of the activities are done digitally, no more photocopies or printing. Banks have created more awareness to the public on the benefits of online banking, which have made a stop to the issue of customers visiting the branches to sign up papers to open accounts or transact huge amounts of money as they can do it from the comfort of their homes. The go green policies which has done away with polythene bags production to more biodegradable bags have also proven to be ecofriendly.

Yeah additionally people nowadays are opting to use solar panels, which is saving the energy consumption, adds Violet.

We finish our coffee and asks Alexa to play 'Eastside by Halsey and Benny Blanco. VA such as Alexa have also become a common thing by now, it's something I never thought would reach Kenya but here it is making our lives easier says Violet.

In conclusion, Kenya has come far with its recent developments this has had positive reflection to the economy . Apart from adapting to new technology it is imperative that we as a nation invest in research and development in order to stay ahead of the curve and ensure that our proposition to citizens is responsive to current and emerging needs.

Johanne

Media Science

Pakken

Det er nærmest en vant lyd at vågne til nu. Lyden af måger i færd med at fortære indholdet af en hjælpeløs container i gården. Jeg åbner søvnigt det ene øje. *Fucking måger.* Lyset fra vinduet trænger igennem mine hvide gardiner og bader rummet i kolde toner. Nu med begge øjne halvt åbne rækker jeg ud efter min telefon på natbordet. 07.24. Jeg sukkes dybt. *Alt for tidligt på min fridag.* Jeg lukker øjnene og ruller om på ryggen i et halvhjertet forsøg på at falde i søvn igen. Fridage er ikke noget, der hænger på træerne for tiden. Ledelsen har ikke haft råd til at ansætte flere folk de sidste fem år, og vi andre har ikke haft råd til at sige op. Så vi arbejder 49 timer om ugen for at kompensere for den manglende arbejdskraft, men i det mindste er vi alle ulykkelige sammen. Man skal i virkeligheden være glad for overhovedet at have et arbejde i dag.

Jeg sætter mig op i sengen med dynen viklet omkring min krop som en blomstret IKEA-puppe. Udenfor skriger mågerne stadig, som var der ingen dag i morgen. Jeg sidder et øjeblik og genovervejer beslutningen om at stå ud af sengen, inden jeg indser, at jeg nok alligevel ikke forvandler mig til en sommerfugl inden for nærmeste fremtid. *Det kunne ellers være belejligt.*

Den kolde mandeldrik rammer overfladen af den varme te, og dampen fra kruset breder sig forskrækket i alle retninger. Den hvide drik snor sig i vandet som et maleri indtil jeg hvirvler den rundt med en ske. Mit trætte blik følger en kat på fortovet udenfor, mens jeg uengageret rører i teen, der allerede har samlet sig til en sart lysebrun drik.

Jeg har vænnet mig til smagen af mandeldrik og er egentlig også begyndt at holde af den. Hvis man vil have rigtige mejeriprodukter i dag, så skal man virkelig vide, hvor man skal lede. Og man skal desuden være villig til at tage i en fysisk forretning. Pandemien for fem år siden affodte en række åbenbaringer om internettets muligheder, hvilket i øvrigt medførte nye niveauer af dovenskab. Dagligvareindkøb er sidenhen også blevet genstand for fornævnte åbenbaringer og er nu mere eller mindre omlagt til nethandel, hvilket også har resulteret i et markant lavere antal af fysiske forretninger. Og et markant lavere antal af folk, der er villige til at tage i fysiske forretninger.

Min lange kjole flagrer energisk om mine ben, hver gang jeg tager et skridt. Jeg har besluttet at gå den lange vej i dag. Træerne klamrer sig til deres sidste grønne blade, inden efteråret snart gør krav på dem, og jeg tager en dyb vejentrækning gennem næsen og fylder lungerne med den milde sensommerluft. Foran mig går en ung pige med blikket begravet i det sidste nye skrig inden for telefoner. Hvis man overhovedet kan kalde dem telefoner længere. Hendes sneakers-klædte fødder bevæger sig målrettet og hendes gang virker fuldstændigt upåvirket af, at skærmen har alt

hendes opmærksomhed. Det er ikke til at tage fejl af — en ægte Gen Alpha. Det er ellers sjældent, at man ser sådan én med kun en enkelt skærm til rådighed. De færdes som regel i flok og ses oftest med flere elektroniske apparater inden for rækkevidde. *Det må være en nødsituation.*

Min sorte cardigan sluger solens stråler og breder dem over min ryg som et varmt tæppe. På en lygtepæl på modsatte side af stien hænger en forfalden valgplakat, der efter alt at dømme nok har hængt der siden 2023.

Man har nok tænkt det samme som folk, der stadig har julepynt hængende i september måned; nu kan den lige så godt blive hængende til næste valg. Den farverige plakat opfordrer til, at man stemmer på Linea fra Det Grønne Alternativ. Det har tydeligvis virket, for Linea er statsminister nu.

Der er kommet mange såkaldte “grønne partier” til i løbet af de seneste år, og flere af dem udgør nu en del af regeringen til stor utilfredshed for især den mere konservative del af befolkningen. Umiddelbart samme del af befolkningen, der også for et par år tilbage forgæves demonstrerede mod lovforslaget om udfasning af kødprodukter i supermarkeder.

Længere fremme er pige stoppet op. Hun har mødt en hun kender og de har nu påbegyndt dét, jeg kalder er-vi-på-albue-hilsen-eller-kan-vi-godt-kramme?-ritualet. En udbredt folkedans ikke kun i Gen Alpha-kredse, men i hele verden. Jeg kan ikke lade være at smile lidt af de lettere akavede bevægelser, idet jeg passerer dem, selvom det i grunden er ret tragisk. Berøringsangsten har virkelig sat sine spor i et engang så kærligt folkefærd.

Jeg drejer ned ad en lille vej, der leder ud til et villakvarter. Jeg plejede at gå den her tur ofte, men det er længe siden. Jeg stopper op og løfter min hånd for at skygge for solen og jeg spotter et lille hul i hækken, som jeg straks sætter kurs mod. Med lidt besvær får jeg kæmpet mig gennem hækken og ud på en lille grusvej. For en kort stund står jeg stille for at fordøje synet, der møder mig. *Vindmøller.* Gruset knaser under mine sko, mens jeg bevæger mig langs den rute, jeg plejede at holde så meget af. En stor åben eng med et vandløb og marker og træer så langt øjet rækker. Her ser anderledes ud nu. De førhen græssende køer er erstattet af metervis af hvide, roterende kæmper og den salige ro, der engang fandtes her, er byttet ud med lyden af bæredygtig energi.

Jeg er nået ud til den store vej, og et stykke fra mig får jeg øje på en bandende og svovlende ældre mand, der højlydt kæmper med teknikken i sin parkerede bil. Jeg får næsten helt ondt af hans Google Assist. *Måske var en stemmestyret bil ikke det bedste valg, når man dårligt nok kan håndtere en smartphone.* Ikke langt fra ham har en lille flok unge mennesker slået sig ned på græsset. De

ligger alle i stilhed med deres telefoner og jeg opdager, at pige fra før er iblandt. Gen Alpha'er i deres naturlige habitat. De ville sikkert kunne løse mandens teknikproblemer lige så hurtigt, som han ville kunne kommentere på deres påklædning. Jeg morer mig en smule over ironien, inden jeg krydser vejen for at komme over til dét, der engang var en tankstation. Det er vel for så vidt stadig en slags tankstation, men nu er benzinpumperne skiftet ud med ladestationer til de mange el-biler. Et stykke fra indgangen til kiosken står en midaldrende kvinde og spritter hænderne ivrigt. Jeg roder i min taske efter min telefon, mens jeg bevæger mig mod døren.

Kioskerne er sjældent bemandede længere. Efter den voldsomme stigning i internethandlen er mange af dem blevet omdannet til pakkeshops på fuld tid og bemandingen er sparet væk de fleste steder.

Stadig med hænderne gennemblødte af sprit trasker jeg hen over det hårde gulv i det lille rum og scanner koden på min telefon. Det udløser en godkendende lyd efterfulgt af en maskinel rumsternen, og kort efter kommer en brun papkasse til syne bag plexiglasset. Den bliver fragtet på et lille transportbånd, næsten som bagage i en lufthavn.

Udenfor er skyer trukket ind over stedet. Med min pakke under armen skråner jeg tværs over parkeringspladsen og begiver mig tilbage mod stien. *Jeg glæder mig til at komme hjem.*

Nikolaj

Medicine

Et skridt

Et skridt. Ikke mere end ét skridt, skal der til, for at forandre verden som vi ser den. Der skulle et skridt til at vi begyndte at gå, et skridt til at vi påbegyndte vores evolutionære rejse og et skridt til at vi fik et menneske på månen. Mange berømte skridt går over i historien, men oftest glemmer man alle de skridt der ligger forud for dette. Havde det for eksempel ikke været for Margaret Hamilton, så kunne månelandingen have været en drøm i 1970 og ikke allerede realiseret.

Vi lever igen i en tid hvori samfundssind er et ord der er gemt langt væk i ordbogen, og hvor bylivet sprudler med liv. Et liv man fem år forinden kunne se langt efter.

For de fleste personer er denne tid en periode, man helst vil glemme og begrave i fortiden, men for andre har pandemien betydet forskellen på liv og død. Det var en periode vi helst havde været foruden, men den var ikke uundgåelig, hvis man spørger eksperterne. De så krisen nærme sig.

At anerkende den krise man står i, er oftest det første skridt mod løsningen. Oftest er denne anerkendelse med til at formindske skaden og dens omfang, hvori benægtelse kan betyde forskellen på liv og død.

Man skal turde se sine kriser og problemer dybt i øjnene, og det er også denne mentalitet der er grunden til, at samfundet ser ud som det gør i dag.

Forskere turde dengang tage tyren ved hornene og var med til at finde løsningen på datidens problemer. Et vigtigt skridt, der senere viste sig at være det første af mange.

Her fem år senere sidder jeg i lufthavnen og venter på, at den knapt forståelige højtalerstemme kalder mig til gaten. De sidste skridt skal tages før en ny retning kan tages.

Inden jeg officielt starter mit nye liv som læge, vil jeg tilbage til der hvor det hele begyndte – Zanzibar, Tanzania.

Som ung nyklækket student havde jeg ingen ide om, hvad der 7 måneder senere ville ramme verden. Alt jeg havde i hovedet på daværende tidspunkt var, at jeg skulle igennem den jungle, der hedder uddannelsesvalg og hjælpe til, hvor jeg nu end kunne. Denne søgen endte med at drive mig ud af Danmark, faktisk helt ud af Europa.

En dag hvor jeg var alene hjemme besluttede jeg mig for at tage til Afrika, for at opleve hvad det ville sige at være læge. Kort efter denne beslutning var rejsen bestilt og forberedelserne begyndte med pillekure, vaccinationer og bekymrede blikke fra mine forældre. Det var en meget anderledes tid i forhold til den, jeg sidder i i dag.

Her fem år senere har forberedelserne til denne rejse aldrig været lettere. Mine kontakter fra den første rejse sikrede mig spændende hospitalsophold, fantastiske boligforhold og godt selskab.

Det krævede ikke mere end at finde en billet, lave et telefonopkald og så tage af sted. Vaccinationerne havde jeg jo allerede men en ting var anderledes. Malaria piller.

Malaria har igennem årene taget mange liv. Ser jeg tilbage på min første rejse var det nok også den statistik, mine forældre var bange for, at jeg ville blive en del af, men dengang var løsningen malaria piller. Ligesom Covid-19 er malaria piller, i dag, en del af datidens levn og kan findes i kampen mod Corona. Gang på gang kunne man læse, at vacciner ville være vores "saving grace" og vores billet ud af hjemmets fire murer. I starten virkede det mere som ønsketænkning end noget andet, men i dag står jeg tilbage med en dyb taknemmelighed for de skridt, der blev taget her. Vacciner bestilte vi, og vacciner fik vi.

Som alt andet i denne verden mødte vi også her en del bump på vejen. Blodpropper, skepsis og en frygt for Bill Gates var alle faktorer, der fungerede som fart bump – men havde vi ikke overlevet disse, havde vi aldrig stået, hvor vi gør i dag. Mange dårlige ting kom ud af Corona pandemien – liv gik tabt, svage sundhedssystemer blev blotlagt og stædige ledere stod fast, men at sige at alle produkter af denne periode var negative, er forkert.

Var der aldrig blevet færdigudviklet mRNA-vacciner, havde jeg ikke kunne sidde, hvor jeg sidder i dag. Jeg havde nok siddet i min sofa derhjemme, men det havde ikke været det samme. Den revolutionerede måde hvorpå vi så vacciner blive udviklet og distribueret af sundhedsvæsenet har gjort, at de skridt forskerne nu kan tage, er gigantiske.

Jeg sidder i dag, ventende på at tage et fly til et kontinent, der førhen var ramt af Malaria, uden en eneste bekymring om at få det, da sygdommen praktisk talt er udryddet. Det samme er gældende for Ebola, der tidligere spredte frygt og ramaskrig over hele vesten. Ikke nok med, at dette har betydet en del for den generelle folkesundhed verden over, dette har også betydet en kæmpe del for et helt kontinents samlede økonomiske udvikling. Vi er ikke langt endnu, men antallet af reklamer for nødhjælp i Afrika er faldet og hvis det ikke er et positivt tegn, så ved jeg ikke hvad er, men det har i hvert fald gjort lørdag aften på sofaen lettere at gennemleve.

Taknemmelig sidder jeg her tilbage på de hårde sæder i lufthavnen, med drømme om at jeg forhåbentligt kan gå i disse forskeres fodspor. Forskere der turde tage tyrene ved hornene. Forskere der gjorde hvad der før var tænkt utænkeligt. Skridt er blevet taget men vi har stadig en lang vej endnu.

Marta

Political Science and Public Management (Ph.d)

A strange encounter

I blink my eyes twice. I am not sure if I am alarmed or amazed by the stranger, who, so unexpectedly, comes near me. He leans in and repeats his question:

“Sorry, would you mind taking a picture of me?”

This is the first time I sit down in a public park since the beginning of the new year. It is still rather cold, but the sun is finally shining through the clouds. There is a familiar scent of wildflowers blooming after the rain and the nostalgic melody of birds and children's laughter wafts through the soft breeze. It is a beautiful day. I spent the whole morning staring at my computer screen, mutely participating in zoom meetings that get longer and longer everyday. By noon, I realized that I had lost any interest in the endless virtual conversations and all of my attention had shifted towards the rays of sunshine streaming through my window. Therefore I decided to take the rest of the afternoon off, which is a privilege of the new decade, to be able to work whenever and wherever I please.

I walked to the nearest park, and sat down at the center of one of the carefully carved squares in the grass. They did a good job in Munkemose. In most public spaces, the municipality used tape or spray paint to delineate the required social distance. In this park, however, my bubble of private space has been carefully designed with small bushes and flowers. The designers made it look like the shallow earthen reliefs had always been part of the fairytale landscape almost invisible to the eye, almost imperceptible, yet still fulfilling its role of ordering social relationships. While I was contemplating the enlarged butterflies hovering over the lake, a stranger stepped over the almost-invisible fence that separates my space from the public realm. How can he so blatantly disregard such *basic* etiquette?

He takes his phone out of his pocket and holds it out in my direction.

"I forgot my selfie stick", he explains, not showing any sign of concern or discomfort.

Does he actually expect me to touch that?

I try to remember the last time I met a stranger. In fact, I do meet strangers all of the time...in online meetings and social apps, some of whom I end up meeting face to face. However, there is always an element of planning and selection involved. As the years passed, I got used to controlling all of the variables and forgot how to navigate spontaneous interactions with strangers in parks.

The last time I randomly met a stranger was four Summers ago (what a beautiful Summer that was!). Every youth in Denmark was yearning for a new adventure, craving for the thrill of new connections. After months of restricted freedom and limited socialising, we took to the streets and sought to rediscover the scent of the past. It wasn't safe yet (it would never be, but it had never been) so as the numbers started to rise again we found new ways of connecting, stubbornly refusing to let go of our customs. Bars drew multiple circles on the dance floor and, when guards weren't looking and the cameras weren't surveilling, strangers would surreptitiously slide into others' circles. We'd dance back to back, holding our selfie sticks high enough so that we could stare into the strangers' mischievous eyes and guess the contour of their smiles under the masks. That was the last time we strived to hold on to the illusion of the past. When autumn dawned,

damp and cold, we were told to heed the precautions of the previous one year and a half. We soon realized that we were accustomed to this reality and the past became something we would refer to in nostalgic conversations, but not a comfort we yearned for anymore. Our cities continued to grow and we continued to colonize what was never meant to belong to men, so, naturally and as expected, new pandemics solidified our social behaviors and rules.

When I think back to the anguish of 2020, the frustration I felt everytime I forgot my mask on the way to the supermarket... Supermarkets! I laugh as I remember them, but the stranger that stands in front of me doesn't seem to notice. I finally decide to take his phone and he moves a few meters away from me, positioning himself in front of the lake in Munkemose. I take several pictures of him from different angles, while my mind is occupied sorting out the long-lost memories I seldom engage with.

In 2023, all shops and stores closed and were transformed into private apartments for the growing number of refugees, who fled their countries in the aftermath of the extreme weather events of the previous year. I do not miss the face-to-face shopping nor the time queueing with strangers in unsanitary aisles. Nowadays, all my needs are immediately satisfied, and everything I might long for is just a click away. After the first metro stations in Copenhagen were flooded in 2024, the government shut down the remaining platforms, as they were a health hazard and no one was using them anymore. It has been a long time since I weaved and dodged through a collision course of passengers I do not know...

That was the end of rubbing shoulders with strangers. No more "excuse me, are you in the queue?", "You have dropped your gloves", "Can you hold the door please?", "Vil du have en kvittering med?". Sentimentalists attribute all of these changes to the consecutive pandemics, but, the truth is, we had started paving this road a long time ago. Just as our grandparents forgot about the short conversations with bank tellers, so did we forget about the *meaningless* conversations with cashiers, ticket inspectors, beggars in train stations, elders in busses...

The stranger comes back to pick up his phone and as he reaches his mahogany arm towards me, it strikes me that I haven't met anyone of a different race since 2022. When the world of strangers ended, so did the world of difference. The new faces I meet through social and dating apps are replicas of myself. Sophisticated machines and algorithms make sure I meet people who affirm my own worldviews, share my interests and look like me. Politicians and activists like to blame the pandemics, but, the truth is, we were living side by side, but not together, from the very start.

I give him back his phone and he mutters "thank you, that was kind of you".

I smile and as I reply "you are welcome", he turns around and walks away. It takes me only a few minutes to return to the world that I now know and prefer. I gaze at the young mother cheerfully pushing a stroller around the lake, at the group of teenagers crammed in one of the largest squares of grass and at the giggling children jumping around in the playground, their masks

slowly sliding down their faces. Life changed in the smallest ways; everything is almost the same. But in that almost, so much was lost.

Agnethe

Health Science

Slid med vid, ting tar tid, hvilket jeg anskuer som værende definitivt for vores væren i verden. Covid-19 pandemien pauserede fortællingen, fremdriften og fremtiden. Vi blev juridisk forpligtede til at stoppe op, hvor vi forblev med strik, surdej og samtid. Som et globaliseret og omstillingssparat menneske forsvandt vi i skabelsen af et kollektiv med struktur, stabilitet og forudsigelighed. For hvordan kan vi navigere i strukturelle ændringer, tiltagende såvel som aftagende over tid? Hvilken betydning har navigationsstrategien for eksistentialismen? Hvad med ideologien såvel som idéen om retsstilling, ligestilling og valgfrihed? Fænomener, forhold og diskurser som cirkulært brydes, forenes og skabes under en krise, som den, vores første pandemi medførte og medfødte.... her er min fortælling - min fremdrift om vores fremtid.

At sidde at fundere over tilværelsen, for dig, for mig selv og for vores næste. Solens sene lysglimt har ramt min søgrønne stuevæg. På væggen hang engang to ure. Nu er der alene et. Det andet blev fjernet i 2021, for hvad skal vi med tiden i Afrika? Er vi som nation ikke indbefattet og impliceret i afrikansk tid anyway, og mere essentielt; hvad er Afrika i dag set i lyset af deres velstand, tilstand og standen af selve dets eksistens som nation?

Mit tankemylder forstyrres af kaffebønner som kværnes. En duft spredes. Rund, mild og toneangivende for tidsrummet vi passerer og tiden som indskrænkes og skærmes. Jeg nyder momentet, meningen og det visuelle som males for mit vindue af en delikat cappuccino. Brygget af en forhenværende barista, prisnedsat vel og mærke, for hvem vil betale 54.- for en cappuccino, når du kan få den for 4,74.- økologisk og bæredygtig. Det ville den tidligere stereotype Københavner under forglemmelsen af det, som er meningsskabende som ladende. Det er historie og vi er tilbage i momentet, hvor Jazz ruller på lpen, stille, harmonisk og i takt med at dagens turbulens sækkes som synkes.

De nære relationer. Min søster J træder med spæde skridt ind i stuen og sætter en kop ved min plads i bibliotekshjørnet. Vi smiler, små grin passerer vores læber og vi er indforstået. Vi er i samtiden. Ja, det er hvad vi har forankret og foreviget. Bevidste om at den tid vi har er enestående og essentiel for vores indbyrdes gebærden og færden. J sætter sig i sofaen og spreder strikketøjet ud. Hun er startet på SimplyStriks nyeste model.

"WHAT?... er det himmelgrå silkmohair sammen med Alpaca edition 101!?". Min søster vender blikket i takt med at en ny accord påbegyndes på lpen. *"Prøv at forestille dig, hvis du ikke strikkede, hvad havde du så brugt tiden på.... Jeg mener, hvem havde forestillet sig at strik, kaffe og lp fortsat eksisterede i 2025, som er finurlig hjemmeaktivitet fremfor et velment cafebesøg som i de tidligere 10ere?"*

Der var en gang, nemlig dengang jeg var på din alder – godt de 25 år. Dengang ville jeg være i færd med at pakke kufferten. En ny uge, en ny destination. Udlands som indlands, vestlands som østlands. Vi havde et mål, et bytte og det var oplevelseserfaringen i de glade 20ere. Jeg kunne bestille en weekendtur, en getaway, afbudsrejse - *you name it*, uden det tidsomkostningsrige postyr... Uden nærmere spekulationer... Dengang...

Det var dengang vi havde et pas. Jeg kunne rejse om torsdagen såvel som drage afsted på færd fredag morgen, ville være hjemme søndag aften lige lidt søvn og så ellers på farten med studie mandag morgen. Dengang vi alene var globaliserede, individualiserede og omstillingsparate. Vi drømte, oplevede og var båret af vores nysgerrighed som vilje og vej frem mod det eventyr som var forude. Livet! Der var engang...

I dag er forbeholdene repræsentative for tilværelsen. Som det akademiske *vi*, skal vi skal fundere over, hvem vi omgås med før, under og efter en eksplorativ kulturel rejse. Vi skal i og medtænke årstiden, hvor vi vil forlade vores forfaldne velfærdsstat såvel som hvordan vi praktisk kan organisere og fornye coronatests, samt hvad de gældende retningslinjer og krav omhandler for den gældende rejseperiode. Puh, tanken om alt det postyr tager, godt fem år efter den første pandemis udbrud, fortsat pusten fra mig. Pandemien som forudsagde den største og første sundhedskrise i dette årtusinde. Tænk et samfund? Dengang i 2019 var jeg klimabevist og aktivist. I dag er *ungdommen* sundhedspolitiske aktivister og engagerede.

Hverdagen kendetegnes af Covid-19 og er definerende for vores leveråd som bord. Ja, vi er privilegerede at bo i Danmark, hvor regeringen *prioriterede* sundhed fremfor vækst og kapitalisme - alene. Vi har været bedre stillet end andre dele af verdenen, fx som fornævnte Afrika. Jeg mindes at vi ville sende hjælp til Afrika. Sende forglemte, flittige og fremsynede sundhedsprofessionelle til Afrika, så de kunne assistere under pandemien. Sundhedsprofessionelle blev vaccineret med vaccinationer i *prøveperiode fase tre som fire*. I dag omtaler vi det som en menneskeligt medicinsk modus, hvor de som sundhedspersoner, blev objektiviserede, materialiserede og gjort til et genstandsværktøj for fremdrift, drivkraft og produktion. Et fænomen som tidligere dominerede vores *velfærdsstat*. Subjektivitet, i en objektiv verden, hvor smittetal og smittetryk var alfa og omega for vores væren i verden. Jeg kan undre mig som aktivist... For hvad var effekten? Gjorde vi en indsats for vores verdens ligestilling mellem udbud og efterspørgslen på sundhed? Vi reklamerede, stolt, pragt og pragmatisk for de gennemførte forhandlede vaccinationer. Stolte

over at være en del af WHO, EU og en del af det politiske embede som var styrende for verdens coronainsats. Min undren er, hvordan vi som velfærdsstat med ligestilling og valgfrihed jf. Sundhedsloven § 2, kunne påtænke at sætte andre dele af verdenen, som Afrika over styr? Ikke at vi skal ud at sejle som svømme – denne gang... For selv om Afrikas farvand er oversvømmet og tyngtet af trivslen, tvangen og tragedierne i indlandet er italesættelsen om uligheden i sundhed er videreforsendelsen af sundhedsmidler ikke en længere en aktuel løsning. Vi er druknet i vores egen nation fremfor et nationalt os. Er det utopi at påtænke at en anden regering ville kunne have bidraget til et alternativ? Ville det have været alternativet, ej partiet men den politiske positionering?

I Danmark kan vi omgå hinanden, kulturelt og socialt, såfremt at vi har et coronapas, og at vi tør lade os gå ud i det ”sociale game”. Vi er som nation blevet et kollektiv vi, hvor vi bevæger os på makroniveau som stat. Vi har skabt et maksniveau - den tredje verden. Vores hungren efter social adfærd, integritet og samvær er repræsentativ i vores strik, surdej og samtid. En mentalitetsændring, jeg anskuer som værende bærende for vores konkurrerende velfærdsstat. Tanken om at vi i 2025 kan forholde os til vi en dag kan være i en verden uden værnemidler og forbehold ved kulturelle aktiviteter og oplevelser i form af fremvisning af coronatest som coronapas. Det fremstår virkelighedsfjernt. At stå i 2025 med mindet om sommeren i 2019, hvor vi hoppede og dansede, kind mod kind, hofte mod hofte under koncerter, festival udenrigs, indenrigs, sølands og oplands. Vi havde planer, en fremtid fremfor en nutid. Covid-19 gjorde op mod struktur, stabilitet og forudsigelig om fremtiden, hvorfor vi nu beskæftiger os med samtiden. Håbet og meningen kan i min ideologi forefindes i Piet Hiens citat, *Slid med vid, ting tar tid.*

Therese

Product Development & Innovation

A day in 2021 and a day in 2025 might seem like they are the same. But small incremental changes have been made the last few years.

Some of the bigger changes are easy to notice. This would be changes like America getting a new president and England getting a king after the loss of their Queen Elizabeth II. The smaller changes are harder to spot, as these have been steadily changing over the course of the last 4 years.

The world's temperature is hotter than ever before, the water has risen and gotten warmer, the final giraffe died and went extinct due to poachers, the Amazon has never been this small, and so much more.

There are also slight changes in people after an incident that started in 2019. People automatically walk with good distance to strangers, despite the years since the regulation for social distancing has been removed. They still disinfect their hands when entering shops and public places. The most populated places still use facemasks in crowded areas like public transport. Some places even still undergo waves of an old virus called COVID-19, but mostly people are immune either from vaccinations or herd immunity, which results in minor to zero lockdowns of the countries or even cities. Some things never change. Like occasional press meetings when the infection numbers rise too quickly, corona-test's before going to big errands like concerts and festivals, though now the tests cost the same as a pack of gum and is available in stores like over-the-counter medicine.

The world will forever be changed by the virus of 2019, but we have not learned from it, and we have not regained the environmental responsibilities or the importance of social well-being of minority groups, which were so prioritized before the pandemic.

A day in 2025 is still filled with single-use masks laying in the streets, people with African descent still get harassed due to their skin, people don't buy products with consciousness to the planet, Asian people still get attacked and blamed for the virus like 4 years previously, animals are still getting raised and slaughtered like they were sacks of meat and protein, people part of LGBTQ+ still don't have rights everywhere and gets treated unfairly, and we are continuing on trying to explore space with rockets, which uses too much CO₂, instead of trying to save the planet we live on already.

But it's not all bad in 2025, society is more diverse and open than ever, in spite of the continuous hate and harassment of ignorant folk, people still open up about their identities, dreams, beliefs and views. We realized in 2020 that life is too short, and we want to live it to the fullest, and this brought people together more than ever. The most important thing for people in 2025, is quality of life. We are healthier, travel more, go outside more, see friends more often, drink a bit more wine than usually, and we try and remember what makes us happy, because we know all too well, how it is when the world closes down, and we aren't allowed to see the ones most important to us.

Levi

Comparative Literature

Fitness 2025

Efter at være trådt ud af omklædningsrummet stopper Bror brat op. Et øjeblik overvejer han at klæde om igen og tage hjem, men det ville også se fjllet ud. På afstand skuler han over mod det, som for få dagen siden var et almindeligt vinduesparti, men som nu er spejle. Det vil sige envejsspejle; for han kunne se ind i centret da han gik udenfor. Lettere forvirret og pludselig ikke så oplagt til dagens træning tager han langsomt et par gamle men pænt velholdte løbesko på, hvorefter han fumler med et par trådløse høretelefoner.

Spejle og vinduer har et underligt samarbejde i fitnesscentre. Vinduer har længe fungeret som markedsføring, hvor de pulsende kroppe på indersiden er gratis reklame for centret. De slaskede almindelige mennesker på ydersiden, kan altså gå og drømme om de kroppe de ser derinde. Den voksende dårlige samvittighed i de fedtede kroppe kan gøre hele arbejdet i de eventuelle fremtidige abonnenter. Bror fnyser ved synet af en sådan damekrop. Hun er vidst faret vild, og nu løber hun på en Cross-trainer foran de nye envejsspejle. Med rungende bas i ørerne står han foran et af de almindelige spejle bagerst i lokalet. Et flex i bryst og biceps fungerer som et mentalt 'før-billede', som gerne skal overgås af et 'efter-billede', når kroppen er fyldt med 'pump'. Det som spejle kan, og som Bror byder velkommen, er skam over sin egen krop, selvom man rent faktisk er inde i centret. Det kan altid blive større, fladere og strammere.

Som Bror passerer envejsspejlene, tænker han på, at han jo lige var sluppet fra dem. Trofast havde han løftet jern i en af de store fitnesskæder; for nyligt havde han skiftet til det her lokale lortecenter. Han havde forsøgt at undgå de nye envejsspejlene, og nu var de også kommet op her. Han spytter i en skraldespand, efter han vurderer, at han er varm nok. En underlig selvmodsgende erkendelse vælter ind i hovedet på ham

Jeg ville have gjort det samme! Rent praktisk så sørger det for flere spejle i fitnesslokalet, og de trænende har jo ikke nogen gavn af at se, at der er en rigtig verden udenfor. Det smarte er, at når man ikke kan se hvem og hvor mange der går forbi vinduet, så er man nødt til at forvente at alle ser på én. Alle ens venner og ekskærerester. Alle dem man hader går sikkert forbi i dag,

"HA!"

Det sidste siger han højt, dejrende over at have gennemskuet envejsspejlene (fra indersiden). Ingen lægger mærke til det. Det lyder bare som et støn, eller et kald på kræfterne til at tage den manglende gentagelse. Han befinder sig nu tættere på vindues-spejlene, end han har gjort

før, han havde taget et par frivægte, men han kan ikke lade vær med at se sig selv i øjnene i spejl-billedet. Øjnene som ligner hans, men som sikkert tilhører en anden på ydersiden. Han sætter håndvægtende fra sig igen, en strøm af navne på bekendte mennesker flyder inde i ham, da han bevæger sig længere tilbage i rummet, mens han tømmer sin drikkebund.

Han skal lige have pusten til at fortsætte, mens han står og vælger sin Rap-playliste. Hans telefon låses op ved synet af hans øjne, så han kan nemt åbne den med drikkebunden i munden, den behøver ikke at genkende hans ansigt. Efter pandemien droppede man at scanne ansigter, det var for kejtet med mundbindene. Så blev det for nemt at snyde det der Irisscan; det opdagede alle med nøgenbilleder, der var dumme nok til at få deres telefoner stjålet. Nu søger scanneren lidt længere ind i hovedet på én og scanner nethinden. En afbrydelse giver et ophold i den nystartede rytme, musikken erstattes med vibrationer i lommen. Da telefonen fornemmer Brors fokuserede blik, åbner den for opkaldet der kommer fra 'Line <3'.

- "Line du fanger mig midt i et set"

"Sorry skat, men kan du ikke hente min pakke med garn på vej hjem, hvis jeg lige sender besked'en med ordrenummeret?"

"Kunne du ikke have nøjedes med at sende det hele i en besked?"

"Jo, det her var bare nemmere, men skal nok lægge p..."

"Skat de har også fået de der envejsspejle hernede nu; dem jeg skiftede fitness for"
"... Det ved jeg godt... Du har slet ikke set, at jeg står og ser på dig; du sveder som et svin"

"Hold nu kæft, så kan du vel selv hente din pak..."

"Hej hej".

En lille tone, efterfulgt af en lyd af stilhed, hvorefter playlisten forsætter med sit faste bpm. Bror starter sangen forfra, for ligesom at få det hele med. Han står foran et spejl, han føler han kan stole på.

- Hun står ikke derude. Jeg sveder ikke, det gør jeg aldrig når jeg træner. Det er kun tykke mennesker der sveder når de løfter jern.

Efter at have sprittet af, bevæger han sig ud for at klæde om. Han gider ikke være til skue mere, være en som andre tjener penge på. Inden han kommer i hverdagstøjet, slapper han af i

det lille omklædningsrum ved at scrollle lidt på sin mobil. Hver femte post er en reklame for pre-workout, hårprodukter, sneaks og garn. Garnreklamen er forventelig, men så længe han ikke nævner ordet i noget tid vender den ikke tilbage. Han ved godt, at hans telefon ved, hvad han kan lide. Den ved hvor hans øjne dvæler, og det gør de ikke på garn. Reklamen minder ham dog om at huske at hente pakken.

Han sætter sig ikke op på cyklen med det samme uden for centeret. Han trækker den roligt forbi det oplysende vindue, for han skal lige se montren fra den anden side.

-Hun løber sgu' stadig på Cross-trainer derinde.

Damen vender ud mod vejen. Let hævet over Bror drypper hun af sved. Hendes blik flakker i hovedet på hende, og han vurderer at hun ikke holder ret meget længere uden et fixpunkt. Til hans overraskelse hæver hun tempoet lidt ved et tryk på en knap, og Bror kikker lidt overrasket på hendes fødders bevægelse. Hans gang bliver endnu langsommere, da han igen hæver blikket mod hendes røde ansigt. Der mødes deres blik gennem vinduet eller spejlet. Hendes sorte øjne følger ham, og selvom han bryder øjenkontakten da han sætter af fra kantstenen, mærker han hendes tyngende blik i nakken. Han tramper hårdt i pedalerne. I gadelyset ser han bare hendes blik, og i de oplyste hjem ved han, at nogen kikker ud på ham. Der er nogen i mørket der lytter til hans prusten, og han mærker hurtigt efter, om han nu huskede telefonen. Med den sikret i lommen hæver han tempoet yderligere, han mærker hvordan vand klæber sig til hans hud under sweatshirten. Selv hvis han kommer til at svede her, trøster han sig ved, at han kan cykle direkte hjem i bad.

Blanka

Market and Management Anthropology

- Finally, I almost started to believe you stood me up.
- Sorry, I texted you that I'll be a little bit late.
- Haven't seen it. Here. – handing over a small fertilizer –
- What's with you, you are always on the phone, plus you also have your watch. I wanted to call you but realized that I don't have your number. - Anyway, how was the job interview? Did you get it?
- Hopefully, I will. It would be just about time to do something worthy. After all, I spent most of my living time on this planet studying, 20 years, can you believe it? When we have heard about

the economic crisis after 2008 most of us felt lucky, you know, like people most of the time feel when some shit goes down. you know, at least it's not us. How ironic. One would think as time goes by, powerful people get better at handling things, right? Or is it just naive? Although, it really depends on where you live or more like where you were born. It's a shame no one asks you, especially now that the wealth gap is even bigger. I think I should have done something related to IT, or numbers, at least those guys get the money, my mom always told me. I'm drifting, sorry. So, they ask me this typical interview question "Where do you see yourself in 5 years?" Makes me feel weird, you know. I don't even see myself now. Like if you had asked me this question, a few years ago, it would have said five years back, that's where I imagine myself.

- Well, I see the glass is rather half-empty today. Don't be so negative all the time. It's true that groups of people are still fucked up, some of them more than others, but also this existential crisis of millennials is nothing new. Only that now more people are in crisis, but you will adapt eventually, like people always do, in one way or another.

- To what?

- To everything.

- If you say so... Want to come out for a cigarette? I just ordered it, makes you smell like water-melon.

- Sure, lovely touch of death.

- Look, some people still wearing masks, weird... Remember when we thought how odd, that some of the Asian people had their masks on when they were traveling in Europe? Or I tell you a better one. Remember when we thought the restrictions would only last for a few months?

- Yeah, still waiting for that after-effect of covid vaccine to kick in. Or the micro-chip in my brain to be activated...C'mon Musk, you could put one in a monkey's brain a few years ago, what is taking so long? Although I have heard they started to do experiments on humans too, so maybe soon. Anyway, I already got five shots. I love how long these stories keep going on, always something to fight over, to believe in. Like gender inequality and racism is not enough. Same old, same old. Oh, about that, have you read the news lately?

- Which one? It is hard to choose, people are fighting here and there, you got enough reasons a few years ago to hate Asians and since it took 2-3 years to kind of go away, I guess the frustration will at least take double. Or do you talk about the dying planet and fake sustainability? It's like waiting for a new crisis to happen every day.

- No, I meant the mess with the US elections.

- Yeah, got tons of notifications but haven't had time to get to it yet. By the way, talking about other countries... Aren't you happy that you could go almost completely remote with this job? Like imagine, you can work from Paris for a few days and then another country if you wish. You have the chance to meet new people every once in a while. Especially if you are white, and as long as you are a tourist. These nationalist movements are pretty strong nowadays, I would have thought it stays in Eastern Europe.

- I mean, I'm doing this one almost remotely as well. Yeah, at least getting up way too early is not an issue anymore, I have never been a morning person, and finally, my time has come. Although I still hate all those online meetings, I only see half of the people's body, not even half just heads, but at least more chance to see dogs or cats, which is not that bad after all. Also comes in handy because I'm going home for a short visit next week. Thank god I just got the new shot, so I don't have to deal with the vaccine passport this time.

- Why? It's all online and you just have to move a few fingers. Like when you pay, read, play, or want to eat something. It's all about moving your fingers on the little screen. Which team are you on, tho?

- Which team?

- You know, vaccine team. – laughing –

- Team Sputnik this time. Hope you will still engage in a conversation with me.

- I'll think about it. Want to get some food?

- Definitely, let's go back and get our stuff.

- How interesting that people are not necessarily in your face all the time, they keep their distance. Both mentally and physically. Don't know which one is better or worse. Except when they are drunk, of course. Now that I think about it, it would be nice to get at least tipsy, it was a long day.

- What happened?

- Literally nothing, just going to a coffee shop to work and then the interview. But it always feels like a long day so it's nice to be out and catch up, to feel a little bit disconnected. Except that you have to show this app each time you enter a place. So much for privacy protection... I've always thought it's too much like you don't even need keys anymore, what's wrong with keys? You have your hands, and okay it was sometimes annoying when you can't find something, but it's not unhealthy to be annoyed by these little things, you know. Where should we go?

- I know a nice place near the city center. They have all kinds of food, no worries, lots of vegetarian options too.

- Soo kind of you. Maybe you should consider that option as well. You know, not to kill the planet further.

- Would you stop being the typical annoying vegan? Just kidding, I know you are vegetarian, but still, you know I do lots of green stuff, how would I dare not to, it's not cool. - Okay, I order the car, you check whether they have available square meters.

- What was that job again, you applied for?

- Worker at a coffee farm in Costa Rica.

OUR FUTURE, MY STORY

Diana

Web Communication Design

Four years ago, everyone was hoping for a quick return to normal. We were scared of our freedom being restricted, we were scared of being alone, of getting sick, of losing our loved ones, we were all scared in a world that started to look like nothing we knew from before. But all of this led us to where we are now. The loneliness taught us how to find happiness within us, the fear of losing our loved ones made us express more often our love for them, and all the restrictions on our social life brought us closer to nature.

Today I live in a world with people who care about the place they live in. I see awareness, I see information available to people so they can make conscious choices. I see sustainability being taught in kindergartens, in schools, and universities, I see green jobs in the travel, fashion, construction, and food industry. I see technology bringing people with the same goals and interests together, I see how it connects bright minds regardless of their location, and how it engages people in problems that happen far away. Because of technology I see how the world is closer than ever and how we freed ourselves of the limitations of time and space and became more empowered.

I see happy people. And if you wonder why we are happy let me tell you, we are happy because we dedicate our time to what fulfills us. We have time to make our souls happy, even if that means spending more time with our families, traveling the world, or following our passions. All of this is possible because four years ago, without seeing the long-term benefits, we have learned to live differently. We started to work remotely, which back then was a struggle, but today it is part of our new normal, it is what gives some of us the time with our families and some others the flexibility to travel. We now work smart, not hard and we value our wellbeing more than ever because we understood its importance.

We have never returned to normal. We have created a new one. One that built bridges between people, nature, and technology.

And these bridges allow me today, 18th of April 2025 to work with what I am passionate about, namely taking care of our environment and preserving it for generations to come. I am involved

in various projects regarding environmental sustainability around the world. I am bringing a positive impact to so many places while being sited in just one. Before, we were admiring those who had a stable job, but today we are not chasing “that old stable” anymore, instead, we aspire to freedom, work freedom. This is what I like the most about these times, we are choosing industries and not companies. We have a holistic view of work which helps us in using people’s talents in a sustainable way. Today, I am an Environmental Sustainability Coordinator for projects, not for a company. I am not restricted to be one’s company employee, I have the work freedom to use my skills and put my passion into projects from multiple companies. What we called freelance in the old days, is today the new way of working. Self-worth is not derived from our careers anymore, we understood that working hard is not going to bring us happiness but focusing on our health will. We are not working towards accomplishing, but towards impacting and inspiring.

Today, I woke up feeling grateful, grateful for the lessons our society has been given four years ago and I took the time to write my thoughts here, for you. You, who made it through the hard times, who kept going so that the world can look like this today. Thank you!

Joanna

Comparative Public Policy and Welfare Studies

Eggplants

- ‘Excuse me, Miss, can I help you?’.

The question snaps me out of my stupor. I am standing in front of the Føtex and now realize I had been staring at her. I quickly look back to where I saw her inside the store, but she is gone now. Even at this distance, and despite the face mask, I am sure it was her. The man repeats his question. He is one of the Government-appointed guards, who ensures that everybody entering the store is masked and carrying the little blue card, declaring that you have tested negative within the past week. He is standing too close to me. I can smell him. Before he gets the chance to ask me again, I mutter something about having forgotten my wallet at home, and quickly walk back towards the car.

Sanitizer in hand, I stand in front of the passenger side door, watching droplets of rain gently hitting the window. Was it her? Was it Sam? The last time we spoke, she had mentioned something about moving back to the United States. Why would anyone ever go there, I wonder. Especially

these days. They don't call it civil war on the news, but that is basically what it is. Small armed factions are fighting each other as well as the military, and American citizens are applying for Canadian residency en masse. Flights are grounded half the time anyways. Maybe she left without telling me. We used to tell each other everything. My reflection in the car window slowly disappears. Whirr. Inside, my husband is leaning over and pushing the button that makes the window roll down.

- 'Whatcha doing?' his singsong voice greets me.

I notice that I must have been clenching my fists because a bit of sanitizer has leaked from the closed lid. I open it and put some in my hands and offer him some.

- 'It was too crowded', I say matter-of-factly, now wishing that I had just gone in, because it probably wasn't Sam anyways.

- 'Well, should we go somewhere else?' he asks and reaches for the car key on the dashboard.

He looks at me with concern. I wish he wouldn't.

- 'No, I'll just walk down to the Netto. It's only a five-minute walk and there aren't that many people in the streets. It will be nice with some fresh air.'

It is true, there are hardly any people out right now. The rain is a blessing in this way. As soon as the sun comes out, so do the Danes.

Heading towards the Netto, I pass several closed-up store fronts with 'For Rent'-signs in the windows. A couple, arm in arm, walk past me, and as they do, I hold my breath even though I am still wearing my face mask. It feels stupid, but it helps me feel safer. It has been five, no six years, and I thought I would have been used to it by now. In some ways I am. Some things have become second nature, while others make me feel as tense and anxious as I felt during those initial weeks of the first lockdown in 2020. I was right to be worried then. If only the vaccines had worked, everything would be fine by now.

Approaching the Netto, I sanitize my hands and show my blue card to the guard. She scans it and asks me to wait a minute until a few more customers have left the store. Inside, the dull fluorescent lights illuminate what used to be a vibrant and exciting display of food stuffs. These days the selection is limited. Import is close to nonexistent, and the vegetable sign picturing an eggplant surrounded by red peppers and tomatoes, serves as a bitter reminder of what used to be. I quickly grab what I need from the produce section and move on to meat and dairy. You can only get chicken now, and it is triple the price it used to be, so it is a real treat when we do buy it. There are three people in front of me waiting to get to the fridge with the dairy products. Social distancing is met. All is well. I pull out my sanitizer and give my hands a thick coating. The gel feels cold against my skin and the smell of alcohol reaches my nostrils. I hate it. I hate all of this. My eyes drop to the gray-speckled pattern of the floor as the line slowly shuffles along. The lump is starting

to form in my throat, and I am brutally aware of it. My chest feels heavy, and as I am breathing in and out, it feels like tears are hiding just below the surface. When I look up again, I am faced with my own reflection in the dairy cooler. Suddenly, my stomach drops. My face is not the only one mirrored back at me. I spin around, and right in front of me is Sam.

- ‘Oh hi!’ she exclaims excitedly, stretching out her arms while she walks toward me. My brain is screaming at me to not let her get close, but my body isn’t listening, and as she wraps her arms around me, I stiffen up and hold my breath. An uneasiness spreads from the pit of my stomach and up through my chest, where my heart is pounding faster and faster. She’s a liar. You can’t trust her! All the hurt is flooding back. She lets go of me, and I leave without saying a word, abandoning my groceries. Behind me, her voice calls out my name, confused. Hurt? Why is she still like this? I feel embarrassed and stupid for leaving. Why am I still like this? Why can’t I just find my new normal? The rain is coming down hard now. The lump in my throat is tighter than ever and I feel like I need to cry, but nothing happens. My hand is shaking as it reaches into my pocket and grabs the sanitizer.

Ann-Christin

Environmental Engineering

„The houses of Homo sapiens are no special islands in a natural wilderness but rather are primarily surrounded by gardens that we inherited from our ancestors. Some of these gardens are endangered by destroyers; others embody the value added of a long cultural evolution.“

Peter Baccini & Paul H. Brunner

I remember a few years back, people used to say that we were living in the most exciting times of the Anthroposphere. Maybe exciting.

My PhD is going ok. But I am more often wondering what I really want in life.

Sometimes it is hard to explain to older generations that living in these times can be hard.

It feels as if young people are not heard. But I am wondering if it ever has been different. We are squeezed and pushed and after all, only relevant if we are productive and come up with new solutions. We lost years of our lives to Covid. It sounds bad when I say it like that because there are

people who lost their whole lives, then it should be bearable to lose a few years. But now we are left with the consequences of the rules that have been made by old men and women who were so focused on their own careers that they lost the focus on the world and their dwellers.

I am sad thinking that life could be different now. Still, I know that I am privileged. I am not one of the refugees whose lives are treated as less important, whose cries are not heard. Who will never have a future. Lost children of the earth because they were born somewhere else.

The world has become a small place. I feel less connected than ever before. After the google scandal, big parts of the internet have been shut down. Right now, we are using the system that was initially introduced for the brain chips. Well, it makes it easier to trace the individuals. How that relates to data property rights, I don't know.

Well well, it will take some time until all the old data that was collected is properly deleted though. I was hoping to get back to the good old internet soon but right now it seems as if it will not recover. Yesterday they announced some new plans to store all important data - if they can disconnect the data from the users. Let's see what they define „important data“ to be. It is interesting how governments can enact rules nowadays.

I grew up believing that if knowledge, love, and respect was ruling the world, we could live in peace. Turns out that science is never objective, and love has lost its meaning. Whatever, I need to go back to work. I felt sick yesterday so I could not go to work but of course that doesn't matter anymore. Depending on the type of work of course, you are expected to be available via chip-video anyways.

I feel so caught. Caught in a cold world.

I lost motivation. I wanted to see so much.

I often think about that I am "already" 26 and still I haven't lived. Coming to a different country, doing everything to be accepted and still I need to fight so much. I need to fight for my beliefs, I need to fight to get a voice, to get a job, I need to fight for being me. I am tired of having to proof myself.

Traveling dreams...

Either I did not have the money, or it was not possible to travel... some politicians are talking about that flights should be banned for all without a „good reason“.

I respect the climate issue and the environment - I mean, that is what I have been studying and fighting to improve the last years- but I cannot but feel left out and frustrated. The only time I flew a long distance was to South Korea in 2018 on a study trip. Haha that ticket left deep marks on my bank account. But it was where I found my love.

I cannot imagine how people younger than me must feel, that never had and will have that opportunity.

Of course, some rich kids might have the option, because of contacts or their parents having to go to „important business meetings“ abroad. But to be honest, those probably will become less and less anyways.

Companies are scared to be dependent on suppliers from other countries. Globalization is moving backwards as each country is concentrating to keep their economy running. And with growing independency, they are starting to believe they are free of any responsibility to each other. And again, I am privileged to be on this side of the border of the Sustainable Development Union ... but to be honest, I sometimes might be happier on another planet.

It makes me sad to think about what I might be telling my kids about what life was like when I was young, and that I could not fight for a better future. At least we have VR to live the „luxurious life“...

Silvia

Clinical Nursing

Århus, 25 januar 2025

I dag er jeg i gang med at se nogle billeder af min familie, med mundbind og jeg kan huske alle de restriktioner vi havde i 2020. Det føles som de var uendelig mange restriktioner. Man kunne ikke en gang sige den sidste farvel til sine kære sammen med hele familien. Tingene er lidt nemmere i 2025. Jeg begynder min dag med at checke mig for Covid med en hjemmetest med min "Super Covid plus". Jeg synes, at det er dejligt, at nogle forskere fra Syddansk Universitet havde udviklet en hjemmetest, ligesom den som man bruger til blodsukker, man bruger spyt. Det bedste er at resultatet går automatisk til en APP på éns mobil. Resultatet af prøven kan man vise når man skal på arbejde, i supermarked og så videre i stedet for Coronapas. Fra slutningen af 2024 kan man tage til udlandet, som i gamle dage, men man skal være vaccineret. Vi skal vaccineres hver 5 år. Vi bruger ikke mundbind længere, vi bruger et visir som er plante baseret og derfor bionedbrydelig. Jeg smider det ud i komposten hver dag. At bruge et gennemsigtigt visir, synes jeg det gør alt meget lettere, den menneskelige kontakt, fordi man kan smile til sine medmennesker, især børn, som altid er så nysgerrige. Covid er under kontrol, denne virus muterer jævnligt, det er en del af vores hverdag. Derfor tager vi forholdsregler alligevel. Det havde været hårdte år med Covid, men til gengæld er andre sygdomme næsten udredet. Det er jeg meget glad for. Vi sætter mere pris på den tid, vi har med familie og venner. Vi forsætter med spritte af og vase hænder. Heldigvis kan vi besøge familie og venner. Det er også nogle gadesygeplejersker, som

hjælper hjemløse, med at checke for Covid. Det er dejligt med sådanne initiativer. Dette hjælpe mod ulighed i sundhed.

Jeg er færdig med min kandidatuddannelse og derfor har jeg fået job som underviser. Jeg skal undervise to dage hjemmefra og tre dage på skolen. Zoom har også udviklet sig, så det er lidt nemmere at bruge dette. Og vi blev mere vant til dette. Vi sparer tid til transport, og der spares plads i de store auditorier. Der er nogle aftaler om at begrænse størrelsen af byerne og med at producere mere lokalt. Derfor er der nogle initiativer med at udvikle mere miljøvenlige byer, med plads til frugtræer, stauder og grøntsager. Jeg bor med min kæreste lidt udenfor Århus, jeg har høns, en lille have med grøntsager og jeg har adopterer en kat fra et internat som er vant til at være udenfor.

I dag er det lørdag og jeg skal forberede mig til at få gæster. Det er lidt specielt fordi mine gæster er fra udlandet. Min bror og min niece kommer fra Chile. Jeg har ikke set dem siden en gang i 2017. Jeg skal skaffe en "Super Covid plus", indtil dette kommer, skal de være isoleret. Mutationer, dem skal man have respekt for. Familien skal også have visir. Vi har styr på det med virus, og følger forholdsreglerne, men vi forsætter med emnet miljø. Heldigvis man kan have lidt bedre samvittighed når man flyver, fordi der er udviklet bæredygtigt brændstof. Jeg cykler til alle steder. Det har jeg lært på grund af Covid, og det er den sikreste måde at transportere sig på. Det er også rart, at letbanen bliver mere udbredt sig og man kan tage tog til alle steder. De har designet et tog som man kan ændre stolene alt efter, om man er en gruppe, eller en familie eller man rejse alene. Meget rart. Nu skal jeg hente nogle æg fra mine høns og bage en kage før jeg henter min familie i morgen. Om fire dage, onsdag den 29. fejrer jeg min fødselsdag med en stor fest. Jeg kunne ikke fejre min rundt fødselsdag i 2021, så det bliver rigtigt dejlig. Hvor gammel bliver jeg? Dette jeg vil fortælle en anden gang. Pas på jer selv derude.

Camilla

Interaction Design

En dag skal jeg fortælle dig en historie

Min nære skjorte strammer over maven, så jeg går ind i soveværelset for at skifte til mit trofaste hjemmesæt. De mørkegrå yogabukser var engang sorte men er blevet vasket så mange gange i løbet af det seneste år, mens jeg har arbejdet hjemme, at elastikken er helt løs. Den store gule sweater er i forvejen oversize, og jeg føler mig allerede meget bedre tilpas.

Da jeg vender tilbage til mit skrivebord, blinker tre nye mails i indbakken. Den ene er et resume med de udvalgte projekter og deadlines, som vi netop har diskuteret, og det får hele næste måneds skema til at falde på plads. Mine *end of the month* Teams møder med Rikke og resten af marketing tøserne er stort set altid produktive. Ofte får vi som belønning for stærkt arbejde et glimt af luksuslivet som remote marketingdirektør med egen villa i Costa del Sol. Selvom jeg nyder at arbejde i de trygge rammer af mit hjem, hvor kreativiteten blomstrer, når jeg tager computeren med ud i haven, bliver jeg nu alligevel lidt misundelig, hver gang jeg ser Rikkes eksotiske baggrund bag hendes solbrune ansigt. Det lyder slet ikke tosset at lukke ned med et glas Sangria i solen og en dukkert i poolen efter en lang arbejdsdag. Men solrige Spanien må vente, for lige nu er *du* min førsteprioritet.

Efter de første fire måneder gik det stærkt, så det første, jeg gør hver morgen, er nu at skynde mig hen til det lange spejl på klædeskabet for at se, om du og maven er vokset igen. Jeg er også begyndt at skrive alting ned. Skøre anekdoter fra mit vilde teenageliv, lister med ting jeg vil lære dig, og pinligheder som familien stadig griner over. Nogle af de tidligere minder er allerede forsvundet, men særlige begivenheder vil alligevel stå skarpt i min hukommelse i mange år endnu. Både de gode og de dårlige.

En dag, når du er gammel nok til at forstå det, skal jeg fortælle dig en historie, du vil tro er taget direkte fra en film. Måske vil du forestille dig actionscener med aliens eller et uheld i laboratoriet, men det er ikke opdigtet. Jeg vil fortælle dig om, hvordan hele verden blev lukket ned, og flyene ikke længere kunne ses på himlen. Jeg vil fortælle dig om at stå i lange køer ved testcentre og være dækket med mundbind og visir, når vi gik udenfor. Når jeg tænker tilbage nu, virker det underligt, hvor hurtigt det hele blev hverdag, men pandemien kom snigende fra øst og overtog på kort tid hele vores eksistens. Selvom det nu er flere år siden, står der stadig en dunk med håndsprit i de fleste entréer, og er man forkølet, er det blevet kutyme at hilse med albuen for at respektere folks sundhed.

Når vi er ude at spise med venner og kolleger, kommer vi ofte ind på emnet “*dengang vi ikke kunne tage nogen steder hen*”. Omdrejningspunktet er blandt andet kammeratskabet, der sejrede på trods af afstand, og hvordan vi stædigt oprettholdt fælles front verden over. Men der er også tit ensomhed og håbløshed at spore i de nostalgitiske historier. Jeg håber, du aldrig kommer til at opleve verden så tom og stille.

Hagl på ruden slår ud af mine drømmerier. Det er sidst i marts og ifølge kalenderen, skulle blomsterne være i fuld gang med at springe ud, men sådan har det ikke været længe. Vi skal møde dig om tre måneder, og selvom du teknisk set bliver et sommerbarn ligesom mig, går der nok lidt tid, før du mærker solskin på din lille krop. De sidste par år er solen først kommet rigtigt frem i september, og der er stor debat på Borgen, om hvorvidt skoleåret skal fordres for at imødekomme sæsonernes voldsomme ændringer. Måske bliver din første skoledag i oktober?

Jeg færdiggører præsentationen af næste års social media kampagne, og sender filen til Rikke. Med dagens opgaver fuldført, sætter jeg mig godt tilrette i den store velour lænestol med den seneste Sara Blædel krimi. Nu skal de sidste kapitler fortæres, og den forsvivlede morder bliver endelig afsløret.

Tyne minutter senere åbner jeg øjnene. Bogen ligger stadig på mit skød - lået op på præcis samme side som da jeg satte mig. Det går op for mig, hvad der forstyrrede min fredelig blunden, da jeg hører bildøren smække i indkørslen og nøgler rasle ude foran.

Jeg smiler stort, da dagens højdepunkt træder gennem entreen og fylder stilheden i huset. Når jeg en dag fortæller dig om pandemien, om hvordan den tærede på vores daglige humør og tålmodighed, vil det ikke være helt uden kærlighed. Gennem prøvelserne blev dine forældres sammenhold stærkt, og i dag husker vi hinanden på at være taknemmelig for alle de muligheder og oplevelser, som vi nu ved, aldrig kan være garanteret. Vi udskyder ikke længere de små nydelser i hverdagen eller frygter de store livsændrende ting i livet - og derfor er du nu på vej.

Vi ses til sommer.

Daniel

Health Science

'Det bliver godt igen.' Var det ikke sådan man sagde i 2020?

Jeg har lige spærret øjnene op. Jeg reflekterer spontant, og i denne stund også undrende, nogle år tilbage. Det bliver godt igen? Hvad mentes der? Mentes der imellem linjerne: *det bliver ligesom før igen?* Var denne febrilske frase virkelig noget man oprigtigt troede på, eller blot et ekspliciteret, spinkelt håb; noget man nervøst prøvede at overbevise sig selv om ved at gentage det igen og igen? Var 'før' overhovedet *godt*, funderer mit dvælende sind over. Rullende bølger af stress, angst, depression, storrumskontorer, endeløse møder med tynd kaffe i koppen, aftaler, flere aftaler, mere mad, flere rejser, mere forbrug; mere. Var det godt?

Jeg ligger i min seng i den lejlighed jeg flyttede til lige før første karantæneperiode i marts, 2020. Jeg flyttede fra en større by til en udtalt mindre by, beliggende lige ved havet. Fjord, sekluderede kyststrækninger, skove med væltede træer, som bare får lov at blive liggende(!) Ydmyge, rå, simple kår, æstetiske vitaminer i form af gamle velholdte fiskerhuse, haver kultiveret sirligt, og ja, en medgørlig husleje, ej at forglemme! Hvorfor er der ikke flere som flytter til sådan en perle, tænkte jeg dengang på uforstående vis, mens en lille mand, en alter-egoistisk projektion, i mit hoved slog ud med armene og anfægtede folks urbaniserede liv og dertilhørende livsstil...som jeg i øvrigt selv kendte så indgående, efter at have bimlet rundt i storbyernes forstærkede køleskabssummen over en, ja, (for lang?!?) årrække.

Ok, tilbage til nutiden. Endnu en mutation af Coronavirus har jo gjort sit indtog, så vi kører på vante nedlukningsmanér. Jeg skal arbejde hjemmefra. Første Zoom2.0-møde starter om 2 timer.

Skal jeg ikke på fisketur først, og så kan jeg samle op på arbejdet efter Zoom-mødet (det første ud af 5, vel og mærke)? Dette retoriske spørgsmål kan jeg da besvare prompte: jo, jeg skal på fisketur. Var det måske ikke den uofficielle grundt til at jeg flyttede hertil? -Lystfiskerens Eldorado, stilhed, luft, mulighed for 'alenehed', men samtidig mulighed for at interagere i et overskueligt lokalsamfund. Jeg tænker på en filosof som har sagt, at alle menneskehedens problemer stammer fra vores manglende evne til bare at opholde os stille, og alene i et rum. Nå, men hvad mente han overhovedet med det?! Jeg farer afsted. MÅ afsted nu, for har allerede flere gange slået min overboer ihjel inde i hovedet, da de jo selvfølgelig også er hjemme; hele familien, hele tiden...på meget hjemlig vis, hvis du forstår hvad jeg mener?

Afsted til den lokale fiskeplads, som befinner sig omgivet af klinter, tilpas langt fra den lille kystby; afsondrethed i stor stil. I modsætning til så mange andre kyststrækninger har denne aldrig set skyggen af kunstig tilførsel af hvidt sand for at tiltrække badeturister. Stedet er ikke for dem med

forkærlighed for bekvemmelighed, men for dem som elsker at se naturen i sin egen natur; n.a.t.u.r.l.i.g.

Du kan høre vinden. Du kan sågår høre stilheden. Jeg svarer med tavshed og stille, lettet respiration.

Hva', har der været en polterabend her, eller hvad i alverden?! Der er henlagte plastikkrus, dåser og en død engangsgrill...hvad foregår der? Nok er der ingen skraldespande i nærheden, men alligevel.. Jeg kan mærke at mit irriationsniveau stiger lineært. Jeg har bemærket at disse nedlukninger, og den affødte udsigtsløshed, samt uvished skærer beslutsomt i den lunte som i forvejen ikke er særlig lang. NÅ, videre.

Det roder også med de sædvanlige rester fra kreperede fiskenet. Det er nu ikke noget nyt – dét er trods alt *ligesom før*. Jeg tænker at det vel også er at forvente nu, hvor folk skal spise fisk i stedet for andre typer kød. Selvom betydelige mængder følger de anbefalinger, har de ikke just reduceret på deres totale madforbrug, men spiser fisk flere gange om ugen. Jamen, så skal der jo stadig fiskes kommercielt, så efterspørgslen kan imødekommes! Ligesom i den første bølge snakker vi her i 10. bølge også om Corona-kilo...ja. Livet går i ring. Arg, kan du fornemme min "Corona-lunte" der antændes?

Hov, hvad skuer mit øje...der står 6 andre fiskere?! Jeg konstaterer at den tendens, hvor der blev udstedt 25% flere fisketegn i forbindelse med de første to bølger, tilsyneladende lever videre i bedste velgående. De står alle sammen lige der, hvor fiskene går. Hvor ved de det fra?! Det var ikke ligesom da jeg flyttede hertil, hvor man selv måtte gøre sig sine erfaringer. Det går hurtigt på sociale medier, hvad angår ALLE emner. Det som der til gengæld ikke går så hurtigt er at sætte sig ind i meningsfuld adfærd i sådanne omgivelser; jeg må være den stivnakkede karl som fortæller en af fiskerne at han faktisk står og fisker lige der hvor fredningszonen er. Han bliver ikke sur over henstillingen, og vi giver hinanden "albuen."

Jeg erindrer hvordan der var bred enighed om, hvor godt det var at danskerne i forbindelse med 1. bølge begyndte at genopdage den danske natur. Jeg er fuldstændig enig, og så alligevel...kunne det give bagslag?

Ved det træ hvor jeg normalt begynder fiskeriet hænger der et mundbind. Seriøst. Sådan kan man vel også re-konceptualisere naturen. Normalvis bevæger man sig sidelæns i én retning når man fisker i vaders, men det gør mine fiskekollegaer her ikke. Den type information er måske heller ikke så interessant at dele på sociale medier. Så er der lige pludselig ikke så meget plads som man skulle antage. Jeg står bare der ved træet med mundbindet. Men jeg står der og skumler, bemærker jeg at træet er iført et af de nye mundbind, et af de dyre, som har et frækt, patenteret ventilationssystem. Jeg tænker på ovennævnte filosofs ord...og tager hjem igen. Det er ikke som det var, da jeg opdagede perlen; perlen bliver nu poleret med menneskets insisterende indtog.

Jeg går gennem det lille stræde, hvor min lejlighed befinder sig. Der befinder sig nu også en ny café (en blandt flere nye), hvor der pt. er kø udenfor. Det er blevet populært at finde 'autentiske oplevelser.' Sikken fin afstand de holder. -Så epidemisk velopdragne!

Det bliver godt igen. Eller. Jeg ved snart ikke. Det bliver måske godt *nok* igen. Uanset hvad sætter jeg mig hjem, arbejder på computeren, udelukkende, og øver mig i at være stille, alene i stuen, som nu koster 800kr. mere om måneden end den gjorde da jeg flyttede hertil. Udbud og efter-spørgsel, ikke sandt? Her er jeg indtil dem fra min 'bobbel' kommer forbi senere. Endnu engang.

Thomas

Philosophy

Den hegeliansk determinerede syntese af form og indhold udtrykt i sproglige ændringer som konsekvens af corona-pandemien

Af alle Videnskaber er Naturvidenskaben den allerfadeste, og det har for mig en Moerskab at betænke, hvorledes Aar efter Aar det bliver Trivielt som engang vakte Forbauselse, thi det er altid de Opdagelsers Skjebne som ligge i den slette Uendelighed. Hvilken Opsigt vakte det ikke: at stetoscopere. Og nu vil det snart komme saavidt, at enhver Barbeer gjør det, saa han, naar han har taget Eens Skjæg af spørger: ønsker Dee maskee ogsaa at blive stetoscoperet. Saa vil da En igjen opdage et Instrument til at [teste for Corona]. Det vil vække uhyre Opsigt, indtil om 50 Aar enhver Barbeer kan gjøre det. Naar man da paa en Barbeerstue har faaet sit Haar klippet, sit Skjæg agtaget, og er stetoscoperet (thi det vil til den Tid være ganske almdl.) saa spørger Barberen: ønsker De maaske ogsaa at jeg skal [teste Dem for Corona.] (Kierkegaard 1846/1953, 66)¹

Mail 15-04-2026 fra: kollega til: sprogforsker

- Hej Sprogforsker! Jeg har fundet et essay fra 2021, som kan være relevant for dit forskningsprojekt, "Den hegeliansk determinerede syntese af form og indhold i Wittgensteins dialektik". Den studerende illustrerer nemlig, hvordan sprogets plasticitet efterlader et

¹ Kierkegaard 1953. *Søren Kierkegaards dagbøger*. I udvalg ved Peter T. Rohde. København: Gyldendal.

”aftryk” af et bestemt fænomen, her corona-pandemien. Her er 1/3 af essayet:

Italienske tilstande²³⁴

Nogle af de største ændringer, som kommer til at have størst indflydelse på os i vores nærmeste dagligdag som konsekvens af corona-pandemien, kommer til at være de sproglige. Det kan være alvorlige, politisk normative påstande såsom ”vi beder i virkeligheden de svageste om at være de stærkeste”⁵, termer til at beskrive hverdagsfænomener og følelser såsom ”coronakuller” og mere eller mindre sprogligt ukorrekte vendinger i den mindre alvorlige kategori, som vendingen at ”åbne op”⁶. Den store mediedækning af enkeltpersoner, pressemøder og orienteringer, reklamer, plakater og måder at omtale samfundsfænomener på, har store konsekvenser for hvordan man kommunikerer med hinanden og måden vi taler om verden på. Når den ”sproglige diversitet”, som her betegner folks forskellige måder at kommunikere på⁷ koncentreres til meget få personer – altså når der er få personer som siger meget -, får disse personers token-måde at tale på unaturligt meget indflydelse på den generelle type-måde at tale på. Kort sagt kommer vi til at tale på samme måde som meget få personer.

Hvorvidt man forholder sig kritisk til dette eller ej, må man i det mindste anerkende at det *potentielt* kan have alvorlige konsekvenser. Dette bliver specifikt interessant i sagen om Mette Frederiksen-dukken, som er et af utallige eksempler på dikotomien mellem ytringsfrihed og trudsler. ”Hun må og skal aflives” har...

-
- Kan du se ligheden i forhold til hypotesen om at den sproglige formulering er afhængig af den omkringliggende kultur? Håber det går godt med projektet.
 - Venlig hilsen Kollega.

Mail 15-04-2026 fra: sprogforsker til: kollega

- AUTOSVAR: Tak for din mail. Jeg er på vin-vandretur i Toscana, så hvis jeg må være helt ærlig, vil jeg hellere sidde på en veranda og sippe chianti end at svare på mails – men jeg vender tilbage om ca. en måneds tid!
 - Venlig hilsen Sprogforsker.
-

² <https://dsr.dk/politik-og-nyheder/nyheder/grete-skriver-under-corona-krisen/vi-skal-undgaa-italienske-tilstande>

³ <https://dagensmedicin.dk/jeg-er-stadig-overbevist-om-at-vi-undgaar-italienske-tilstande/>

⁴ <https://ugeskriftet.dk/nyhed/italienske-laeger-advarer-gor-jer-klar>

⁵ <https://www.tv2lorry.dk/lorryland/mette-f-til-aeldre-og-svage-i-skal-vaere-de-staerkeste>

⁶ <https://sproget.dk/raad-og-regler/artikler-mv/svarbase/SV00017032> ⁷ Der kan her skelnes mellem typer og tokens i måder at tale på.

Mail 17-05-2026 fra: sprogforsker til: kollega

- Hej Kollega, jeg måtte lige udnytte den frie rejsemulighed, nu når vi har meldt os ud af EU og dermed Schengen-samarbejdet. Ja, det er super relevant! Tak for tippet. Sand viden om det andet subjekt er netop eksemplificeret ved den sproglige ”afsmitsning” fra den ene til den anden, såsom det dobbelt bekræftende ”at åbne op”! Så ja, lige præcis, corona-krisen er jo et perfekt eksempel på hvordan det temporalt afgrænsede fænomen, corona-pandemien, har en langvarig virkning på den sproghistoriske udfoldelse som form, og hvordan det sproglige indholds rammesætning for sig selv udmynter sig i permanente vendinger som konsekvens af enkelte epoker. Dette peger jo netop på sproglig determinisme: at vores sprog er en idealiseret udformning af de kausalt determinerede materielle omstændigheder.

En helt anden ting: hvad synes du om Trumps genvalg? Han kalder det jo selv en antiscientistisk bevægelse – et usædvanligt teknisk vokabularium for ham, vil jeg sige – så er det et udtryk for den endelige frasigelse af viden og teknologi?

- Hilsen Sprogforsker.

Mail 20-05-2026 fra: kollega til: sprogforsker

- Ja, men udmeldelsen af EU var jo næsten determineret af EU's katastrofale håndtering af de efterfølgende corona-bølger og den dertilhørende økonomiske krise. Men ”anti-scientismen”, vil jeg mene, er blot udtryk for at videnskaben *næsten* er færdig. Det ses nok klarest i mRNA-revolutionen i USA, som jo er fantastisk! Tænk, at man på så få år og med så velkoordineret indsats, har kunnet udrydde langt størstedelen af alle arvelige sygdomme! Det eneste problem som det efterlader for mig, som filosof og sundhedsforsker, er at der snart ikke er mere for mig at undersøge. Det er som om at der kun er historien at se tilbage på, og hvordan folk forholdt sig eksistentielt til sygdomsfænomenet – men spørgsmålet bliver jo netop hvordan det overhovedet skulle være relevant, hvis der ikke er nogen *nu* som må forholde sig eksistentielt til det at have en sygdom? Og måske kan man nu kun spekulere om fremtiden, som essayet jo også gjorde, godt nok kun i 5 år af gangen.

Så kort sagt vandt Trump fordi videnskaben nu er blevet overflødig. Behandling af sygdomme kommer til, i løbet af de næste 10-20 år, at bestå i at få et skud mRNA, som ændrer din arvemasse, og fjerner dispositionerne til sygdomme i alle dine kommende generationer pga. gene drive-teknologien⁶. Faktisk har jeg hørt om et nyt forskningsprojekt, som kan monitorere hjerneaktivitet og neurale processer helt ned til den perfekte replikation af en tanke! Ved at sende elektriske impulser til at regulere disse processer, vil man faktisk med tiden kunne fjerne dårlige, negative tanker. Dette vil, bogstaveligt talt, betyde at folk får det meget bedre psykisk, såvel som fysisk! Så spørgsmålet bliver om det, så at sige, ikke er ligegyldigt

⁶[https://en.wikipedia.org/wiki/Gene_drive#:~:text=A%20gene%20drive%20is%20a,the%20Mendelian%2050%25%20probability\).](https://en.wikipedia.org/wiki/Gene_drive#:~:text=A%20gene%20drive%20is%20a,the%20Mendelian%2050%25%20probability).)

om Trump bliver præsident eller ej? Vi har det jo alle sammen bedre, lige meget hvad. Det er lige før at tankemønstre er samfundsmaessigt determinerede – og det peger jo lige hen på dit projekt!

- Venlig hilsen Kollega.

Msk. gjør aldrig næsten Brug af de Friheder det har, saaledes f. E. af Tænkefriheden; i stedet derfor fordrer man til Vederlag Ytringsfriheden. (Kierkegaard 1838/1953, 14)

Jordan

Public Health

Pod

Lone no longer knew the man who lived across the road. She had given up the right to know where he went at 8:06 every morning. But just like yesterday, she found herself conveniently hanging around the kitchen window, doing just enough to appear busy, yet advertently aware of the large rugged frame leaving from the front door opposite.

The morning sunlight reached over the rooftop, removing his anonymity and partially revealing the ageing lines on his face. He wore a black scarf pulled up over his mouth, as if trying to conceal the years of hard labour that were etched into his defined facial features.

Recognizing the despondent look in his glance, Lone felt her morning optimism disperse, replaced by a far-reaching canvas of ominous grey clouds. She looked at him regretfully, as if responsible for sadness that clung to the air around him.

Taking a moment to recompose herself, she took a deep breathe, ‘re-imagined’ herself into her work clothes and headed promptly out the side door.

It was 5 minutes before Lone arrived at work just a few streets away, greeted on entry by the great ‘ZOOM Headquarters’ sign that clung, fixed to the sweeping balcony overlooking the re-

ception. From 20 meters up, countless shoals of frantic staff could be seen pacing in all directions, briefcase in hand, hurrying to their next meeting. Among the flurry of rushing people, two colleagues from the Virtual Health department paused to exchange a half-hearted hug and an insincere compliment before re-joining their route. Noticing that she may be slightly over-dressed, Lone quickly glanced down to ‘re-imagine’ her outfit, and headed through the traffic of inter-crossing people to her office in the centre of ‘The Hub’.

The Hub was to ZOOM, what Wall street was to New York. The bustling, beating heart of the building, pumping excitement and creativity through the corridors into each and every person that occupied the space within its pulsating walls.

“UPGRADED LIVING FOR UPGRADED HUMANS” read the hologram, hovering over Lone’s desk as she settled into her chair.

During the first pandemic in 2020, Zoom had been the lifeguard that rescued sanity and social interaction in all corners of the globe. It was the ‘catch-up’ and quiz room between families and friends and a place to train, teach, and be taught amongst schools and businesses. With each new COVID mutation, physical interaction became more and more risky, opening up a field of ripe opportunities for tech giants like ZOOM.

Lone’s entire day was spent buzzing around the building, mingling in and out of group-meetings and flattering clients with ZOOM’s new progressive technologies. She had managed only two sips of her coffee before being interrupted by a figure in the doorframe. Her gaze was immediately drawn to his faded black scarf. He edged a reluctant smile.

Startled, Lone returned his wounded glance with an understanding smile. She was surprised to see him on this side of the POD.

“How have you been?”, she asked hesitantly as he dragged himself towards the desk, collapsing himself into the chair opposite.

His head appeared heavy, staring down at the desk as if too tired to look Lone in the eyes. The figure before her a hollow shell of the Lasse she grew up with. They were once the same drop of rain, splitting suddenly into two upon colliding with the year of 2020. Lasse was the defiant droplet that unlike Lone, refused to become swept into the superficial tsunami of informatics and algorithms.

But his will to resist as an army of one was slowly diminishing and it was clear his rope was down to its last thread. The virus had shaken his earth, fracturing its surface and opening a deep, bottomless crevasse between him and fiancée. Five years later, they still stood alone on opposite

sides of the ever-widening crack, unable to reach one another. Oceans apart, ZOOM's POD Technology was the only way of maintaining their relationship, a relationship deemed 'too risky' in the real world. As a man with very little, stripped jobless by the pandemic, he was now being forced to choose between his relationship and his morals. As much as he yearned to feel his fiancées touch once more, he felt fraudulent every time he logged on to the POD. As if he was degrading himself to pixels, waving the white flag of surrender to the tech-conglomerates of whom he so fervently opposed.

Human civilisation was a rocket taking off, and Lasse was left on the outside, lost in the crowd of honourable, hardworking beings, abandoned without a survival kit.

Streams of conversation, condolences and tears filled the following two hours, but as much as she wanted, she was helpless to offer a solution. Disheartened, Lasse rose from his seat and like a wounded deer, ambled through the door. Lone collapsed into the back of her chair, lungs sinking into the pit of guilt that laid heavy in the depths of her stomach.

"Exit POD" she said, clearly and loudly so to be understood by the sensor. Lone's entire vision turned bright white and a message appeared, "25th May 2026 ending... POD logging off". It faded out, returning Lone to the darkness behind her eyelids.

The POD referred to the tall, rectangular black tent that stood attached to the ceiling in the corner of the room, in which Lone had spent the last 12 hours. Inside was a 360-degree projector, equipped with a state-of-the-art microphone and speaker. Just like the other 365 days of the year, she turned around, stepped out of the tent and reached for either side of her head, squeezing the clips between her thumb and finger to release the goggle strap. Setting the goggles back on the holder, she began clambering over the obstacles of neglected tables and chairs. It had been years since she had used them. Even when the government allowed it, visitors rarely came on this side of the POD. The furniture remained, only out of laziness to erase the memories of the previous owner, Mr Madsen, who passed away shortly after contracting the new strain.

Climbing into bed like a victim to the cold clutches of her sheets, she quickly turned to close the bedside curtains, separating herself from the empty echoing streets outside. She forced her eyelids shut, rolling back and forth in search of comfort... a comfort she wouldn't find. Thoughts whirled around the darkness of her mind as if being sucked into a black hole.

Would the world ever regain touch with its pre-virus utopia? Or would Lasse be forced to realise that life on ZOOM within the POD, was a far more fulfilling and engaging reality than real-life could now ever hope to be? Maybe relocation to Mars would be soon upon us. Or maybe it was already possible inside the POD... for those who can afford the newest update...

Frederik

English

Homo Necans

As I look out my window I realise that I haven't left my apartment for several days. The sun is up high and covers the street down below in a languid hue and the thought of me walking there is nauseating. A want for isolation has grown since the pandemic five years ago. Eventually, I manage to drive myself out as guilt comes rushing through me. I need to enjoy the sun while it's out like everyone else, though I very much prefer the rain. With the first step onto the pavement I felt a familiar anxiety:

Something is wrong, something has ended and something is beyond.

There seems to be more homeless people now. Nobody really talks about it and it's like how we behave around loneliness. But the homeless folk seem well off because they wear their sufferings, as it is a kind of truly unfiltered human experience. I have seen this man on my walks and he seemed so familiar but now he's gone. It was hard to tell under layers of dirt and city's waste who he was but something in his mildewed eyes appeared to recognize me. He struck me as a former colleague perhaps, whose vexed devotion to his job was the only thing that kept him from sinking into further meaninglessness. This job was already halfway automatized when I worked there. He and I were merely cogs in the production line and there was a strange pride in it. When he moved I responded as with a telepathic link, like how a gear knows to move when the gears next to it move. It was menial, mindless and backbreaking work to package large and sharp pieces of aluminium. We would joke about how we were machines while being fully aware that automaton arms would replace us very soon. I escaped and I don't think he did. He would sit on a cardboard sheet, hiding behind a bush. Puffs of cigarette smoke ascending out of the leaves, as a small factory of his grief. I did not dare approach him, not even recognize him. Whenever I felt his gaze mine would drop to the pavement. I think he knew, whomever he was, that I knew him or at least what he embodied. I try to leave his memory behind as I continue to walk.

To end the development of corpses and future sufferings specked with occasional pleasure. But it seems apparent and common to raise children for futures that no longer exist. This makes sense, as we understand the world backwards.

Farther up the road peoples' heads suddenly turned then their bodies followed and moved towards a point of interest. I couldn't make out why until I closed in on the assembly. They are stood around something that had collapsed in on itself. It looks like a woman, her face hidden by grey hair and the pavement it had hit. Her skin is dry and the flesh beneath looks like a fresh canvas.

Many in the now circle of people have taken their phones out and are grasping them like shields. “Another technologically related psychological quirk” some scientists had called it. It is like the phantom vibrations that sometimes trick you into believing that you are more liked than you actually are. It was aptly named ‘phantom shielding’. No one really does anything to help the woman on the ground. One with phone raised tells no one in particular that she is dead. Another whispers for help. A third looks as if they were about to touch her but leaves after taking a single picture of her. It is protection this hiding in a crowd behind your phone and it is very efficient. Like becoming a ghost whenever something overwhelming happens. I’m almost about to do it. I have my hand in my pocket. Not because I fear the woman, who has slightly turned her head to reveal ugly features, but because she reminds me of my own mother. Blood had leaked into her hair turning it a slightly brown colour. I try not to get attached but it is difficult, as the beauty of her there on the pavement is something true. She doesn’t make any sound and just keeps still while blood slowly leaves her head and turns her hair brown again. Under wrinkles and dirt she smiles faintly as if she is exhausted and can finally go to sleep. My mother seems perpetually tired as well. Dying’s perhaps not that bad but it is the thought of loss that is a void. Strange how thinking can be crippling but when it’s reality it fits itself in somehow. How dying on cut rock surrounded by strangers makes sense when it has happened but not while it’s happening. We have to digitally view things to be able to analyse them and this is always done after the fact. In the moment there is an incessant need to convert reality for ensuing prosperity or as a claim to one’s presence: To postpone an experience somewhere into the future. No one dares to live in this moment except perhaps the woman on the pavement. As I flee the crowd the people in it keep phantom shielding.

It could have been my mother as it could have been my former colleague. It is like shards of sharp metal that have been placed in the skin at the conception of relationships moving towards the stomach. Some move fast and pierce the gut instantly leaving you with a sour feeling. Others move like the hand of the hour on a clock sinking more purposefully until you are wrought with disaster. But both are utterly numbing. I could phone my mother but that seems counter-intuitive now.

As I walk next to the stream in the park a man in front of me flicks a cigarette butt into the air. It swerves and is extinguished by the water’s rushing surface. If I’d been younger I would probably have become indignant but as I realise that he has only added to a mountain of shit I don’t really care now. Perhaps it is a good thing: Clogging up the Earth’s arteries with plastic and filth as a way of attaining a slow euthanasia. It feels like everyday there’s news about the expiration of some species I didn’t know about before. When is our extinction? It could already have occurred? This walk? Could it be some jaunt in the shockwave? This shockwave of, perhaps, the quietest whimper. I believe there’s meaning for everyone to follow but I don’t know how dreams of annihilation fit into this.

I stop and look in the direction of my apartment. This was a mistake. I can faintly smell rot in the fresh air. This walk. This is going to get worse before it gets better. I dare not glance into the future

but I do hope we can escape our collective suicide. Everything just happens so goddamn gradual and this pot has been boiling for a while now. Maybe knowing that we are to die makes us believe that it is calamity.

Maria

Game Development and Learning Technology

En helt almindelig dag

Klokken er allerede 14:49, som tiden dog fløj afsted. Ofte om fredagen arbejder jeg hjemmefra også i dag. Det er med god mavefornemmelse, jeg går på weekend. Vi har netop drøftet de endelige detaljer for et stort udviklingsprojekt sammen med vores investor. Jeg glæder mig til at fortælle min familie om det i aften.

Mine kondisko står klar i entreen, jeg skal mødes med min mor ved stien lige om lidt. Dagens gåtur er kommet for at blive. Det drypper lidt, men det går nok. Oppe over hustagene kan jeg skimte en regnbue, og omkring hjørnet kommer mor mig vinkende i møde.

Vi kan kun nå en lille runde i skoven i dag, vi skal nemlig nå hjem til far og Mille og hjælpe til med maden og borddækningen. Farfar, Anne-Grete, mormor, Kim, Marianne, Claudia og Gianmarco kommer alle sammen senere, vi skal grille og fejre fars fødselsdag. Heldigvis kunne Gianmarco rejse uden besvær fra Italien denne gang.

Skoven er smuk, og man kan høre køernes muhen i det fjerne, luften er frisk, og vi går rask afsted. Jeg har så mange ideer, og på hver eneste gåtur kommer der flere til. Lystigt fortæller jeg om vores projekt. Vi er ved at skabe et kontorlandskab i virtual reality, hvor ansatte kan snakke og interagere med hinanden i et virtuelt digitalt miljø hver for sig.

Vi har i sidste måned analyseret resultaterne fra test af vores high-fi prototype med deltagere placeret rundt omkring i verden, som deltog i et opsat fælles møde i virtual reality. Næste etape er at modellere platformen til vores første store kunde. Vi er så spændte.

Verden er så stor og samtidig så lille. Det er interessant at tænke på, at ideen blev skabt på en gåtur i skoven for omkring fem år siden, da Danmark var lukket ned, og Corona hærgede over hele verden. Pandemien må have været grubånd for mange innovative projekter. Jeg har i hvert fald flere på tegnebrættet.

Jeg snakker derudaf, og i mellemtiden er solen tittet helt frem bag skyerne. Mor har fået en sten i skoen. Oppe på toppen af bakken står der en bænk, vores bænk. Det må være en gammel bænk, den har stået der, lige så længe jeg kan huske. Vi sidder os her, så hun kan få tømt skoen.

Eftermiddagssolen bager på vores blege arme. Heroppe på toppen af bakken kan vi se ud over det frodige landskab. Nede i dalen står der en stor rank fugl. Vi spiller stadig Fugle Bingo, som vi begyndte på i 2020, efter Holger introducerede os til det, selvom det er lidt fjllet. Sikke et godt billede jeg fik af den, det er en fiskehejre. Jeg har aldrig set en fiskehejre her før, gad vide om det er et resultat af positive miljømæssige ændringer grundet Corona, siden den har fundet vej hertil. Luften er frisk, åens vand er rent og fyldt med fisk.

Det er nærmest helt idyllisk, landskabet, vejret, livet. Vi kan godt nå at sidde her lidt endnu. Snart er det sommerferie i Danmark. Mor fortæller, de har planer om at tage på badeferie til Kreta, jeg er velkommen til at tage med, hvis jeg har lyst. Vi har kun været i Tyskland og på vandre-ferie i Norge, siden Corona var på sit højeste blus. Jeg glæder mig allerede, Mille er også blevet så stor, så vi rigtig kan nyde hinandens selskab.

Her på toppen af bakken kan man se landskabet fra et helt andet perspektiv, alle toppene og dalene danner en samhørighed.

De har det godt, jeg er lykkelig over at deres forretning klarede skærne igennem nedlukningerne. Jeg frygtede, det ville tage for hårdt på dem. Vi er blevet stærkere. Verden har til alle tider været fyldt med frygtelige begivenheder, sygdomme, død og ødelæggelse. Hvis vi lever i frygten, visner vi langsomt.

En mild brise strejfer os, vi rejser os og går hjem langs åen. To modgående personer kommer travende, drillende siger jeg til min mor, at hun skal huske at gå i venstre side af stien, som dengang da der var mange Corona-restriktioner.

Vi hygger os. Før i tiden var jeg sjældent hjemme, det meste af tiden gik med skole og arbejde efterfølgende. Da Danmark blev lukket ned, fandt vores lille familie ofte sammen en gang om ugen og holdt tv-aften. Det er jeg glad for.

Vi går et smut forbi ønskebroen. Ønskebroen er en lille bro inde midt i skovens dyb, hvor åen løber nedenunder. Jeg finder en flad sten og lader den dumpe i det klare vand, det samme gør min mor. Sollyset reflekterer i vandet, og det ligner næsten at det glimter. Man må ikke sige, hvad man ønsker, en sommerfugl kommer svævende, vi smiler og går videre, så vi kan nå hjem.

Vi snakker om en banebrydende rengøringsrobot, som for nogle år siden var ved at blive udviklet. Robotten dræber bakterier med uv-stråler, samtidig med den er uskadelig for mennesker og dyr. Flere store institutioner, på hospitaler i shopping centre og steder med mange mennesker forsaml let har den allerede som fast inventar.

Havelågen står åben, og Mille er i gang med at sætte flag op i forhaven. Om en time kommer gæsterne, og vi skal alle sammen sidde ude på altanen og have en velkomstdrink og lidt snacks.

Straks går vi ind og vasker hænder, og derefter står den på borddækning. Vi bliver elleve i alt, så vi kan godt nå at sidde ude på altanen alle sammen. Mor råber gennem huset, for at høre om jeg har hentet alt servicen osv., jeg mangler håndspritten. En vane vi har holdt fast i siden Corona er at placere en lille håndsprit på bordet, når vi har gæster, så man kan spritte hænder, hvis man ønsker det.

Ud ad vinduet kan jeg se, mormor kommer trækkende med sin cykel. Det er godt at se hende, hun har forleden fået sidste stik af den nyeste Corona-vaccine, som dækker mod alle kendte Corona-mutationer.

Forskningen inden for vaccineudvikling har taget kvantespring de sidste fem år. Det er virkelig imponerende. Måske jeg i fremtiden kan komme på en jordomrejse, uden at frygte at blive syg med Corona. Et globalt Corona-pas er i hvert fald lanceret, nu må vi se.

Far står i køkkenet og tilbereder lækkert tilbehør til menuen. I baggrunden kører news på fjernsynet. Dansk økonomi er i vækst, og ledighedsgraden herhjemme er lav. Jeg sætter musik på anlægget og hjælper til med at skrælle kartofler. Meget er som det plejer.

Hele familien er samlet, snakken går i øst og vest, jeg får stolt fortalt dem om hvilket projekt, jeg nu er i gang med. Den store smukke aftensol er ved at gå ned bag trækronerne, og endnu en dag er gået.

Verden forandrer sig hele tiden, dag, nat, sommer, vinter ingen dage er ens, vi må tilpasse os bedst muligt. Tak for en dejlig dag.

Cæcilie

Political Science

Styrkeprøve

“De svageste skal være de stærkeste”. Præcist sådan faldt Danmarks statsministers velskrevne ord, formuleret af en dygtig taleskriver i 2020. Med moderlig fasthed overfor et publikum, der så mod en stærk leder med andres ord i sin magt.

Jeg hørte aldrig talen, og tog ikke imod vaccinen. I starten var det frivilligt, og mange takkede ja med hede drømme om evig genåbning, heriblandt mine forældre og min barndomsveninde i

sundhedssektoren, der fik første omgang AstraZeneca, og efterfølgende næseblod. Jeg ville ikke skydes med det sprøjt. Ikke fordi jeg ikke kan læse statistikker og undersøgelser; jeg laver ikke andet. Vaccinen – ligegyldigt hvilken – er statistisk set sikker nok til, at man ikke skal forvente at dø af den. Men jeg er færdig med at udvise samfundssind. ”*Samfundssind*” – årets ord i 2020, som jeg i øvrigt stødte på i en politologisk tekst fra 1993 om adfærdsteori.

Alligevel bærer jeg vaccineskiltet på min jakke; sådan er det. Vi låner af hinanden, os fra miljøet. Ja, for fanden, det er falsk tryghed, når Else nede i Netto bipper mine varer, og ser et lyseblåt plasticskilt påtrykt en smiley med en dråbe ud for højre øje. Men Else er glad, og jeg er ikke penetreret af systemets kolde kalkulekanyle. Nogle gange tror jeg faktisk at Else giver fuck-all for det skilt. Hun vil bare gerne have, at vi alle sammen står ordentligt i køen og kun vælger varer, hvor stregkoden er ubeskadiget. Når vagten slutter, sætter hun sig ud i sin *Fiat Punto* og kører hjem til Hvidovre. Måske spiser hun en *Sneakers* på vejen. Sådan går tiden. Vi er alle sammen en del af noget større, og gør det, der skal til. Jeg bærer lånt skilt, og Else bipper varer for folk i køen.

Da jeg forleden tog telefonen, vidste jeg allerede inden Lars præsenterede sig selv, at jeg havde en embedsmand i røret. Om jeg vidste, at tidsfristen var ved at udløbe. Om jeg var klar over, at jeg kunne få stikket i eget hjem. Fordelene ved Corona-passet. Restaurantbesøg og shoppetur med veninderne, koncerter og jordomrejsen. Om jeg var klar over, at de efter fristen ville se sig nødsaget til at oplyse min arbejdsplads og min datters skole om mit fravælg. Ja, ja. Og fucking ja, fucking Lars. Om Lars var klar over, at jeg gav lige præcis nul for afpresning og udskamning begået af systemets stik-i-rend-drenge. Før Lars var der Anton, før Anton var der Lene, Lone og Leila. Leila ringede kun én gang. Fordi jeg er en hvid kvinde fra Østerbro, har de trukket den. Givet mig tid og plads til at ”*tænke over tingene*”.

Og jeg har tænkt som en gal. Jeg har tænkt på krænkelser af frihedsrettigheder, på militær indsats mod civile minkavlere og magteliter, der kamuflerer sig med makrelmadder og håndbajere i solen, så vi kan lege, at de er en del af os. Jeg har tænkt på lanceringer af storstiledede redningspakker, økonomisk kompensation i elastisk kilometermetermål, en afgrundsdyb gældsat eftertid til gavn for de børn, der allerede har betalt med ar på psyken for nedlukninger og isolering. Afbrænding af dukker med påklistrede politikerhoveder og medfølgende dobbeltstraffe til de skyldige. For mit indre blik vises dagligt præmieren på absurdteateret, hvor det seneste brud på borgernes retskrav ender med, at den brede befolkning med glædestårer kysser fligen af statsministerens knælange kontorkjole. Kvadratisk, praktisk, tryg. Jo, lad mig bare indrømme her, at jeg har tænkt.

Jeg kan forstå, at alt, hvad der foretages fra centralt hold, er for vores eget bedste. Hvis bare alle danskere hopper samtidigt, og når der bliver bedt om det, vil det kunne måles på den internationale richterskala for social sammenhængskraft. Danmark vil ligge helt i top – globalt i front. En europæisk postpandemisk supertanker flydende på en opadgående hockeystavsformet bølge. Måske Oprah igen lægger turen forbi Nordens smørklat for at interviewe det bedre borgerskab om krisehåndteringens lyksaligheder. Vi kan igen fremvise vores mågestel og unikke designklassikere

og drømme om øget eksport, vækst og fremgang. Det hele bliver godt igen – vi bliver igen kvantitativt målbart lykkeligst med et signifikansniveau på 95%. Vi kan fyldes indkøbsvognene med svinekoteletter og rammer af påskebryg på tilbud eller hyre en træner til at udkæmpe vores personlige vendetta mod kroppe, vi væmmes ved at se i spejlet. Vi kan få de bryster, den røv og næse, vi ønskede os som 18-årige, pumpet med allokeret fedt fra vores egne kroppe, og bag efter gå ud i byen struttende af legemligt integrererede forbrugsgoder og med 2 meters obligatorisk afstand. Insta-moment. Den, der følger flokken, skal meget gives.

Men så er jeg heller ikke mere blåøjet, end jeg ved, at et 'nej' ikke er det rigtige svar på et retorisk spørgsmål. Og når min tid som herre over min egen krop udrinder, vil jeg tage den uspecifiserede taleskriver fra 2020 på ordet; hvis de svageste skal være de stærkeste, vil jeg fyre op under den danske dommerstand, så justitsministeriet brænder sig på paragrafferne. Så kan han og resten af regeringen bagefter kåre årets frikadelle i Viborg med en bevinget tale om nationens sammenhold og efterfølgende fællessang fra den danske sangskat i det lokale forsamlingshus; mon ikke jeg ved den tid har fået det sidste stik, så også jeg kan få en adgangsbillet. Jeg vil blive modtaget som en del af holdet – velkommen hjem, fortalte barn.

Det lyder sgu da efterhånden også helt dansk.

Johanne

English Studies

Der var lande, der fik vacciner engang

“Rart at møde dig.” Han tager hans hånd. “Hvad er dine intentioner med min datter?” De rører ved hinanden.

Han holder fast i hånden og tager sit ansigt tæt på ham, kigger ham i øjnene og ånder på hans ansigt og spørger, hvad hans intentioner er med hans datter i hans ansigt, mens de rører hinanden. De har lige mødt hinanden, og de giver hånd, og de ånder, og de rører ved hinanden.

IMDb siger (2019).

De rørte ved hinanden i (2019).

De rørte ved hinanden, selvom de lige havde mødt hinanden. Vi rørte ved hinanden engang.

On hearing ill rumours that Londoners may soon be urged into their lodgings by Her Majesty's men, I looked upon the street to see a gaggle of striplings making fair merry, and no doubt spreading the plague well about. Not a care had these rogues for the health of their elders Samuel Pepys levede i 1664.

Der var ældre i 1664. Der var folk med rynker og pension.

Der var ældre i 2019.

Det var sværere at finde arbejde, fordi nogle folk ikke tog pension.

Det var sværere at finde arbejde, fordi der var folk.

Der var folk, der kunne lære én, hvordan man plejede at gøre tingene, så man kunne være uenig og gøre det på en ny måde i stedet for at starte forfra. Der var folk engang.

Der var pest i 1300-tallet. Pesten stoppede.

Der var pest i 1600-tallet.

Pesten stoppede.

Der var vacciner i 2021.

Covid stoppede.

Der var lande, der fik vacciner.

Der var lande, der ikke havde råd til vacciner.

Der var folk, der fik vacciner.

Der var folk, der ikke fik vacciner.

Der var lande, der valgte, ikke at give alle deres folk vacciner.

Der var folk, der var ligeglade med, at andre folk ikke fik vacciner.

Der var mutationer i de folk, der ikke fik vacciner.

Der var mutationer, der var ligeglade med, at folk var vaccinerede.

Dalai Lama sagde i starten, at pandemien mindede os om, at vi er indbyrdes afhængige på tværs af Jorden.

Det har jeg ikke hørt nogen sige siden.

Michelle

International Business Communiaction

En dag i mit liv år 2025

Jeg sidder i en cirkel med fremmede mennesker omkring mig. Jeg har langt om længe indset at jeg har et problem. De fremmede mennesker har samme problem og deler ud af deres livserfaringer med op- og nedture. Jeg kan mærke sveden pible frem. Jeg bryder mig ikke om at være her. Men jeg er nødt til at gøre noget ved mit problem nu. "Har du lyst til at dele noget?" siger han pludseligt med blikket rettet mod mig. Jeg kigger rundt i lokalet og kan mærke alles blikke på mig nu. Jeg begynder at ryste. Jeg rejser mig forsigtigt fra min stol. Jeg prøver at styre min vejtrækning og får så fremstammet: "Jeg er også..." min stemme knækker og jeg er ved at panikke, men får så fundet modet frem: "...Introvert". Mit blik flakker ned i gulvet og jeg føler en kæmpe skam.

At være introvert er ikke en sygdom og sådan håber jeg ikke at mit liv ser ud i år 2025. Jeg håber at vi i år 2025 vil være mere accepterende overfor hinandens forskelligheder og får det bedste frem i hinanden, introvert som ekstrovert. Man bør ikke skamme sig over at være det ene eller det andet, men få det bedste ud af det. Vi er forskellige og har forskelligt potentiale og jeg håber at verden indretter sig bedre så der kan være plads til begge dele.

Jeg vågner op en søndag formiddag, med den værste hovedpine i mit liv. Det er formentlig de snigende tømmermænd, der har angrebet mig i øvne. Det hjælper heller ikke på den pulserende smerte, at forårsdagens solstråler Skinner direkte igennem mit elendige hjemmelavede gardin, og rammer mit ansigt. Jeg skyder skylden på min lillesøster, som overtalte mig til at lave gardinerne selv, for at skåne miljøet. Hun går meget op i miljøet, hvilket jeg respekterer. Men det kan bare blive udmattende i længden, for hun snakker ikke om andet. Jeg prøver også at tænke bæredygtigt, men jeg må indrømme, at det ikke altid falder mig naturligt ind. Nu hvor den globale miljøpolitik er vigtigere end nogensinde, så er det vist en god idé, at jeg så tager mig sammen og viser mere ansvar. Jorden er jo den eneste planet vi mennesker bor på. Så den skal vi redde, hvis vi altså kan nå det. Vi skal redde vores eneste hjem, medmindre man er Elon Musk. Han trives åbenbart godt på Mars med sine robotter. Jeg tør slet ikke tænke på, hvad han laver med de robotter. Apropos ansvar, så må jeg indrømme, at jeg ikke var særlig ansvarsfuld i går. Det gik især galt til min kæmpe fødselsdagsfest i går. Det har jeg lidt dårlig samvittighed over, men jeg vil også gerne leve en gang imellem. Så det trøster jeg mig selv med. Det var faktisk den største fest jeg nogensinde har været til. Jeg kendte ikke størstedelen af de deltagende. Det gjorde det måske også lidt mere spændende, at jeg også kunne møde nye mennesker til min egen fest. Det havde jeg virkelig brug for, for mine tabte år med coronarestriktioner ødelagde min plan om at holde en stor fødselsdagsfest. Det mislykkedes gang på gang at holde en fødselsdagsfest pga. den forbandede covid-19. Men nu er jeg 25 år, og jeg fik endelig muligheden for at indhente de mislykkede

gange. Jeg kunne føle mig ung igen, og opfylde mit 20-årige jegs drøm. Men det varede dog ikke længe. Kort tid efter jeg fik snust til ungdommen igen, kom mine tætteste venner løbende hen til mig. De bar mig op på deres skuldre og tog mig ud på gaden. De bandt mig fast til en pæl, og begyndte at fyre kanel af på mig, som udefra må have lignet et mordforsøg. Jeg tror stadig at jeg har kanel i næsen, og visse steder, som jeg nok ikke burde nævne.

Nu er det på tide at jeg rejser mig fra min seng, og får lavet noget produktivt i dag. Jeg kommer lige i tanker om at jeg mangler at åbne nogle gaver. De fleste gaver er forskellige gavekort til onlineshopping, og drengene har selvfølgelig købt sexlegetøj til mig. Typisk dem. Der er dog én gave jeg er rigtig glad for, og det er selvfølgelig den nyeste teknologi, som jeg har ønsket mig længe nu. Det er et stemmestyringsapparat, jeg kan installere i min lejlighed, som er programmeret med kunstig intelligens. Jeg voksede op med at se mange science fiction-film, så jeg er helt oppe at køre lige nu. Jeg må lige vente med at installere det, for jeg kan mærke at jeg er ved at dø af sult. Jeg går dovent hen til køleskabet og åbner det, der er ikke noget lækkert at spise. Det er bare fyldt med grøntsager og frugt. Inden jeg smækker køleskabsdøren i, lægger jeg mærke til en rød pakke i toppen af køleskabet, som jeg ikke har set før. Jeg hiver den hurtigt til mig, og lukker køleskabet. Pakken ser meget prestigefyldt ud. I hjørnet står der med småt en kort fødselsdagshilsen fra min lilleøster. Jeg river pakken op, som et lille barn til jul, der endelig har fået lov til at åbne sine gaver. Jeg kigger underligt på pakkens indhold, og undrer mig over, hvad min lilleøster har købt til mig denne her gang. Der står på engelsk at det er syntetisk oksekød. Det lyder klamt, men interessant nok. Jeg forestiller mig smagen af plastik. Det minder mig om at jeg for et par år siden, har læst noget om at de helt store kødproducenter, har prøvet at producere syntetisk oksekød. Jeg vidste ikke at det rent faktisk kunne lade sig gøre. Nu er jeg nysgerrig, og smider straks det syntetiske kød på stegepanden. Jeg har altid elsket kød, så det bliver spændende at smage det syntetiske. Lige siden de nye kødreguleringer er trådt i kraft, så har jeg ikke spist særlig meget kød. Man må i Danmark kun spise kød én gang om ugen, og det gælder alt slags kød. Det er virkelig træls, men det er vel for miljøets eget bedste. Jeg tror at kødet er færdigstegt, for der kommer en sjov lugt fra stegepanden. Jeg stikker en gaffel i kødet og puster på det, for at køle det ned inden jeg fortærer det, som et forsultent vilddyr. Det smager overraskende godt, det smager præcist ligesom oksekød. Jeg gætter på at det har været dyrt at få fat i.

Kevin

Philosophy

Nu er min sult slukket, og jeg går i gang med at installere stemmestyringsapparatet. Der står i manualen at jeg bare skal sætte den ind i en stikkontakt, og så installerer den selv softwaren, som derefter synkroniser den kunstige intelligens med alle mine elektriske apparater. Der går ikke længe før jeg hører en kvindelig stemme hilse på mig. Jeg får et chok, men er samtidig fascineret over, hvor langt vi er kommet med teknologien. Jeg sidder på min sofa og snakker med hende, og hun svarer som et helt normalt menneske, hvilket faktisk er utrolig skræmmende. Hun er programmeret med et adaptivt system, der gør at hun tilpasser sig min adfærd, og modner sig præcist ligesom et menneske. Jeg får hende til at tænde mit fjernsyn, og får hende skifte til en tilfældig nyhedskanal. Det er de samme nyheder, der kommer frem igen og igen. Jeg ved godt at USA næsten lige har fået deres første kvindelige præsident, som jeg er utrolig glad for, men der foregår også andre ting i verden. Jeg kan ikke forstå, hvorfor emnet om ligestilling mellem kønnene stadig fylder så meget i hverdagen. Jeg føler at alle problemerne vedrørende ligestilling mellem kønnene er blevet løst nu. Vi har opnået komplet ligestilling mellem kønne. Det globale problem jeg mener at vi bør fokusere mere på er ulighed på arbejdsmarkedet grundet den teknologiske udvikling. Flere og flere firmaer søger arbejdere, der har tekniske færdigheder. De søger folk med en uddannelse der kan hamle op med den teknologiske udvikling. Der er et større antal arbejdsløse end nogensinde før. Robotter har overtaget de fleste arbejdspladser. Det er et aktuelt problem, der skal italesættes i større grad. Men i stedet bliver der kun snakket om elbiler-, busser, og USA's kvindelige præsident. Jeg savner en hverdag, hvor teknologien ikke fylde alt i vores liv. Jeg savner de gode gamle dage. Nu kan jeg mærke at jeg har reflekteret alt for meget i dag. Det er nok bedst at jeg tager en god lur, så jeg er klar til at være produktiv, som jeg havde planlagt. Jeg håber at mine tømmermænd forsvinder. Godnat.

Lene

Creative Writing

D. 30. juni, 2025

"Oh, shit! Vi kan ikke komme med det her. Der er ikke flere pladsbilletter."

"Det kommer der. Skal vi ikke bare hoppe på? Der er sikkert masser af plads."

"Tør vi?"

"Gør vi? Jeg ved det ikke rigtigt. Jo, lad os gøre det! Det er kun tre stationer!"

De hanker op i rygsækkene med liggeunderlag og soveposer dinglende forneden. Toget stopper lige ud for dem, og de prøver at gøre sig så små som muligt, mens de sniger sig ind i toget. Der er helt tomt i mellemgangen, og i kupéerne sidder folk på hver anden plads. Der er meget stille.

”Vi må hellere sætte os på en plads. Man kan jo ikke se på os, at vi ikke har en billet. Lad os dele os.”

De deler sig. Amanda går til højre, Victoria til venstre. De når til Høje Tåstrup uden at se en kontrolør. Men lige før Hedehusene kommer han ind i Amandas kupé.

”God formiddag. Må jeg se billetter og kort?”

Hun prøver at tænke hurtigt. Hvad er smartest? At lyve eller være ærlig?

Nu kommer han hen til hende. Hans hvide dragt er knitrørende ren, de lange sorte støvler er lige så blanke som hans visir. Hun kan spejle sig i det.

”Jeg har altså ikke nogen pladsbillett. Jeg skal af i Roskilde. Jeg ved godt...”

Mere når hun ikke at sige, før han har trykket på alarmknappen. Sirenens er overdøvende, og lyset fra hans laserlygte blænder hende. Hun kan ikke længere se sig selv i hans visir, og hun kan ikke se hans ansigt.

”Jeg er vaccineret. Jeg er altså ikke farlig.”

”Det er meget muligt. Men jeg er sikker på, at du kender reglerne. Jeg skal informere dig om proceduren: Når toget stopper, vil du blive ført ud på perronen af en sundhedsvagt. Der kommer en transportmedarbejder og kører dig hjem til din egen bopæl. Den må du ikke forlade i 10 dage. Du får en bøde, medmindre du er studerende eller pensionist, og du har foreløbig mistet din ret til at køre med kollektiv transport. Der er ingen klagemuligheder. Reglerne er kendt for en hver. De er til alles bedste.”

Det værste ved det hele er, at han har ret. Hun vidste jo godt, det var for dumt; de kunne godt have ventet på et andet tog, og selvfølgelig kender hun forsigtighedsreglementet, det er jo ikke nyt. Hun bliver kørt hjem til sit kollegieværelse, afleverer sin mobiltelefon, får fodlænken på, og får at vide, at hun vil modtage 3 måltider om dagen i hele karantæneperioden.

Victoria kommer hele vejen til Roskilde uden at blive opdaget. Hun ved godt, at det ikke nytter noget at sms'e til Amanda. Nu må hun bare prøve at få det bedste ud af det selv. På vejen fra stationen møder hun et par andre, der skal samme vej som hende. I receptionen ved indgangen får de udleveret deres nøgler, et kort over pladsen, et headset og et par 3D-briller. Hun finder sin kabine, nr. 712, låser sig ind og pakker ud. Rent tøj til 3 dage, toiletsagerne, liggeunderlaget og soveposen, som hun reder op med i alkoven. Man må godt gå ud om eftermiddagen, så hun tænker, at hun lige vil gå en runde før aftenens første koncert. Der skulle være et godt museum på den store plads. Det vil hun gerne se.

Museet ligger i en sjov orange bygning. Det består mest af glasmontrer og kæmpe fotostater. I den første montre er der sko, alle mulige slags sko, sneakers, sandaler, vandrestøvler og enkelte pæne sko, alle sammen meget snavsede, som om de er indkapslet af kager af indtørret mudder. I den anden er der flasker, øl- vin- og spiritusflasker. Der er endda noget i nogle af dem. I en tredje er der cigaretter, cigaretskodder og nogle mærkelige små piber, som hun aldrig har set før. Og så er der fotografierne. På et af dem er der måske 200 mennesker, mest unge, som er næsten nøgne. De står meget tæt på hinanden, har ligesom samlet sig i én stor levende klump. De ser meget svedige og ikke særlig rene ud, måske nok glade, men de har et underligt henført udtryk i øjnene, som om de er et andet sted, som om de har mistet kontrollen. Hun gyser ved synet. Det næste er endnu værre. Her er der også en meget stor gruppe af unge mennesker. Igen står de meget tæt på hinanden, man kan se, de råber og skriger; det er lykkedes for fotografen at fange spyt-dråberne i luften. De fleste af dem har løftede arme. Det ser ud som om, de bærer på et menneske, en ung mand der ligesom flyder eller flyver hen over havet af åbne hænder. Der er også et lille telt midt i rummet. Inden i det ligger der fire voksdukker i soveposer, lige op og ned ad hinanden. Der ligger tøj og flasker rundt omkring i teltet, hun mener endda, hun ser et kondom ved siden af en af soveposerne.

Hun har set nok nu. Hun nikker til en anden ung pige og finder nr. 712. Der er en time til, Polo G kommer på skærmen, så hun kan sagtens nå et bad inden. Det bliver fedt. Hun vil give den gas, skruer op på max volumen og danse hele natten i sin kabine.

Francisco

Engineering

Grey

It's 7AM. My phone rings. It's time to wake up.

I drink my coffee. Black, no sugar. I go on reddit for my daily dose of memes and news.

I get washed, dress up and go out for work.

It's raining. I forgot my umbrella. Again.

I get on the metro. It's packing. A child is throwing a tantrum.

Some people still wear masks. Lingering memories about the pandemic pop up.

I get to work. Normal 9 to 5 job. I don't feel accomplished. I get through the day.

It's time to go back home.

Metro again. Everyone with earbuds, looking at their phones.

I get home. I order food. I sit on the sofa wondering what really changed in the last 5 years.

Not much. The daily life of a regular person still is the same. Grey.

Emil

English

The year is 2025. It's early March in Denmark, where the weather deceives every person to wear clothes fit for the sunny weather when the weather report will clearly say that it will be four degrees Celsius and will feel like one degree Celsius. It will be cold for everyone except for those guys who wear shorts in every kind of weather. "It's just a little bit of a nip in the air, nothing much." They will say, as they always do. However, this short story is not about them. It is about an ordinary student and a day in his boring, ordinary life. A story about me. I can see it for myself: On this fine March day, I will start the meaningful part of the day with going to class, and afterwards, take a bus to Odense to celebrate it being the weekend. The reason why I will take the bus instead of the bike is because it so happens that my bike will be broken on that day. Either the chain is too loose or the brakes do not work, and instead of getting the bike fixed, I will postpone it, as I usually do.

I will walk down campus, going to class. It will be a standard day pre-corona. Except for the ancient relics of the past: the posters of COVID-time. In the bathrooms, old faded posters on how to properly wash hands will still hang. Perhaps because it is still good advice to follow.

Some people could learn from it at least.

The other posters, those that tell people to keep their distance, to cough in their sleeves and all that, will have been torn off like wanted posters in old westerns. You can still see some of the corners on the boards: They didn't even bother to remove the thumbtacks. I'll be sitting in the classroom together with probably around fifty or so other students. Because everyone is vaccinated, there is no longer need for social distancing. And when someone eventually coughs, the lector will pause, grin at the coughing student and probably say some remark like: "Make sure to get tested for corona and tell those around you to do the same" and people will laugh at that remark, as if they hadn't heard that one before. They will not even be able to take a test because COVID-19 is beaten. There is no longer a need to take a test. That's why people laugh the first time. They laugh because they know they no longer have to go through the annoying process of getting a cotton swab stuck down their throats or up their noses, but enough of that. Class is done after a few hours, and I will head home to change into something more fitting whatever celebration I'm going to in the city. Before, the party would stop at 22 when the beer would stop flowing. Now, I can't even use that as an excuse any more than a joke that has been overused like what the lector will do. I will get on the bus and wait to get off at Benedikts Plads.

The bus ride will be the same as it was before COVID-19. Everyone will be spaced from each other on the bus unless it is absolutely cramped. At this time, on this route, it so happens that the bus is crowded. So instead of taking a seat, I will sigh and stand up, bracing myself on one of those wrist straps hanging from the ceiling. To pass the time, I will look up on the screen in the bus. It will switch from the next stop to some commercial for "Kviklân" or Knorr's new snack in a cup. Or perhaps this time, it will be about how we must appreciate the bus driver.

I gaze out the window to see cars driving by, the way they always did. COVID-19 will never really affect people's use of transportation. They have to be somewhere, and should only stay home if sick. Even now, you will have to be *really* sick to stay home: A sore throat will get you nowhere.

Then, while I am in my state of daydreaming, I hear it: A cough. A dry cough. From a man, probably in his fifties or sixties. It is violent, and he covers his mouth with his hand as he hacks away.

Instinctively, I reach for my facemask that will cover my mouth, only to notice it isn't there. Silly me, we got rid of those things four or maybe years ago. Corona was beaten, we were saved, vaccinated, there is nothing to worry about.

And yet.

And yet I can't help but feel paranoid. What if it is some new pandemic on the rise and it all starts here? On bus 21 towards Ubberud, where I will be off at Benedikts Plads. I know I should have taken Letbanen, but perhaps it will be the same scenario as here.

I will keep my eye on the man: I will make sure to check what he touched and if he will do anything to disinfect the hand he had coughed in, which he of course won't, because there is no longer a need for hand sanitizer.

He will just look as if nothing happened. Maybe it will just be one of those days. I will make sure not to be in his path just to be safe. The idea of going to get a coronatest will cross my mind, but then I will remember that those things don't exist anymore. Why would they? We have no need for them anymore.

As I step off the bus, I will rush to the nearest grocery store to see if I can use some of the hand sanitizer readily available inside, only to remember they will remove it once corona is no longer a threat to society. Defeated, I walk out again and take a stroll, remembering my destination and to steer clear. Surely, that man does not have something similar to corona. It's just my mind playing tricks on me.

It is near late afternoon/evening. I would have promised some old friends from my class to meet up and have a beer or two at some bar nearby.

On this stroll, I notice how clean the city is compared to four years ago, where it was littered with facemasks. This will be, of course, comparably clean, as there will still be wrappers from fast-food chains and cigarette buds scattered on the pavement and around in the bushes. I shake off the feeling of that man. He probably just had a random coughing fit. It happens.

It's normal to have a bit of a dry spot in your throat. Otherwise, I will have to explain to some people why I have it now. And to be honest, like so many people four years ago, I just can't be bothered now.

Emil

Danish

Jeg tager en kop kaffe med ind foran computeren og drikker af den, mens jeg surfer rundt, før jeg skal undervise.

Jeg har stadig ikke vænnet mig til at være underviser på et virtuelt gymnasium. Jeg bliver misundelig bare af tanken om kantinesnakkene, som fysiske undervisere har. På vores er der mulighed for at mødes i en virtuel kantine, ofte er der bare ikke særlig mange. Jeg er der også kun et par gange om ugen, for det meste vil jeg hellere slappe af i hovedet, hvis jeg skal have elever om eftermiddagen. Men også at de langt lettere kan aflæse deres elevers kropssprog og justere deres undervisning. Følelsen af at være en dårligere lærer. Et par af dem har garanteret slukket for deres webcam, som de plejer. Dog kan jeg godt lide tanken om, at eleverne ikke skal transportere sig til de større byer for at gå i gymnasiet. Heller ikke længere, når de skal på universitetet, som de fleste

steder også har fået flere og flere virtuelle uddannelser. At de ikke behøver at bryde vennegrupper og familier op. Teknologiens samlende effekt.

Undervisningen går planmæssigt. De fleste virkede opmærksomme. Alexander var ved at gøre rent, mens han lyttede til undervisningen. Han havde glemt at slukke for sit webcam. Det er sådan noget, der sker. Anders er blevet ham, der nikker og laver ansigter, hvilket jeg sætter pris på.

Efter undervisning forbereder jeg et hold til næste dag, og over middag skal jeg undervise endnu en klasse. Ludvig har glemt, jeg kan følge med i, hvad han laver på grund af genskæret i hans briller. Han spiller noget inde på Facebook. Jeg siger til ham, om ikke han vil stoppe med at spille. Han kigger forskrækket på mig. Han siger, jaja, men kort tid efter spiller han endnu en gang. Jeg siger ikke noget, men tænker tilbage på min HTX-tid, hvor vores computere skulle være lukket hele timen. Jeg føler mig pludselig gammel.

Da arbejdet er slut, cykler jeg til Rema.

Jeg parkerer cyklen og tager mig selv i række hånden ud efter en hånddispenser ved indgangen, men der er ingen her.

Jeg har glemt at tænke på, hvad jeg skal lave. Jeg går rundt her, som om jeg er på sightseeing. Hver gang jeg går hernede, glæder det mig, at kødet fylder mindre og mindre. I stedet er der fyldt med køderstatninger, selv Tulip og Den Grønne Slagter er begyndt at lave endnu flere af dem. Det er ikke længere til at smage forskel på køderstatninger og almindeligt kød, selvom folk påstår det. Det er sikkert de samme, som siger, de kan smage forskel på Coca Cola og Pepsi, selvom blindtest viser det modsatte.

Så tænker jeg på at lave gulerodslasagne.

Der er ved at være godt med mennesker hernede. Henne i grøntafdelingen står en håndfuld mennesker ved gulerødderne, og instinktiv holder jeg afstand til dem, inden jeg tager en pose.

Jeg finder en pakke med ærtegranulat.

Jeg tæller på fingrene, hvad jeg mangler. Ærtegranulat og gulerødder har jeg. Så mangler jeg dåsetomat og ost. Det går jeg over og henter. Jeg kommer i tanke om, at jeg selvfølgelig også skal have lasagneplader, som jeg går hen og tager.

Af ren refleks kigger jeg på Vigo-appen. Jeg begyndte under coronakrisen, hvor mange skulle have det. Der er en ordre til en inde i byen. Jeg har leveret til ham en del gange før, og han skal næsten altid have det samme: kød, frosne kartofler, cigaretter og en flaske whisky. Det samme som utallige andre gamle mænd skal have leveret. Jeg har ofte tænkt på, hvorfor især ældre

mænd skal have det? Er det ensomhed? Eller måske kedsomhed? Om de drikker og ryger for at holde livet på afstand. Eller måske er de bare ligeglade? Mon jeg selv bliver sådan en gang?

Jeg tænker på, hvornår jeg næste gang fysisk skal se venner eller familie. På fredag, der er to dage til. På en måde føler jeg mig privilegeret. At jeg bor tæt på min familie og har en del venner, som jeg jævnligt ser fysisk.

Jeg henter en kurv og finder hurtigt hans varer.

Der er ikke nogen ved kassen længere, kun selvbetjeningsautomater. Der er seks automater og en kasseassistent, der ikke hilser. Det var bedre i gamle dage, det var det vitterligt. Bare at hilse på en kasseekspedient. For anden gang i dag føler jeg mig gammel.

Jeg bipper vores varer ind og betaler med Mobilepay.

Han bor i et lejlighedskompleks i midtbyen. Jeg cykler derhen og stiller cyklen op ad muren. Så går jeg ind i det og op til anden sal, hvor jeg banker på døren til venstre. Han kommer hurtigt hen og åbner.

- Hej, jeg har nogle varer til dig her, siger jeg.
- Takker, siger han. God dag.
- Så lidt og god dag, siger jeg som en robot og går hen mod trappen igen.

Efter jeg har spist, ser jeg en serie og swiper på Tinder imens. Jeg har været på et par dates. I starten overvejede jeg at tilpasse mig algoritmerne, få de rigtige billeder, begyndte til en spændende sportsgren. Nu uploader jeg det, jeg føler for. Det er ikke til at komme udenom dens logikker. Enten skal du næsten være som alle andre, eller også skal du være speciel. Kapitalismens to logikker, hvor jeg vælger den sidste.

Jeg swiper mig igennem et hav af billeder. Jeg matcher med en og skriver i kort tid, før hun stopper og ikke svarer længere. Hun har sikkert ghostet mig. Jeg ved ikke, hvad jeg har gjort, men jeg har prøvet det så mange gange, at jeg har vænnet mig til at ikke tage det personligt eller i hvert fald prøve på ikke at tage det personligt.

Så bipper telefonen, det er en snap fra min ven Daniel. Jeg åbner den. Han har snappet et billede af, at han vil forsøge at blande en Pepsi Max og noget citron og lave Pepsi Twist. Jeg smiler af det og skriver tilbage, at han endelig må sige til, om det er godt.

Kort tid efter kommer en snap tilbage. 3/10 står der og han peger tommelfingeren nedad. Jeg griner.

Det er flere år siden, jeg sidst har set ham. Engang så jeg ham hver dag i gymnasiet og festede med ham. I sabbatåret spillede jeg onlinespil med ham. Det gled ud, da jeg tog på Interrail. På universitetet i Odense så jeg ham mere sporadisk til fester, eller når vi besøgte hinanden. Jeg flyttede

tilbage til Kolding, og han flyttede til København. Vi så hinanden en gang i mellem, men så kom corona, og siden har vi ikke set hinanden. Nu er vores venskab flyttet over på Snapchat. Ingen af os tager initiativ til at besøge den anden, selvom vi måske burde. Egentlig savner jeg at se ham fysisk, men nu er det bare her. Vores venskab er korte beskeder, der har et sjovt indhold eller til tider mere alvorligt. Et virtuelt dag-til-dag venskab.

Mens jeg børster tænder, swiper jeg videre. Jeg tager telefonen med ind i sengen og swiper, indtil jeg ikke gider længere, slukker telefonen og lægger hovedet på puden.

Pia

Humanities

It always starts with a soft vibration, slowly growing to a loud and constant tone.

Monday. 8 am. Time to wake up. Joanna opens her eyes and looks at what just woke her up: Her smartwatch. She can't remember the last time she took it off, it's always there, even when she is showering. The only thing more important is her assistant. The times, where only busy managers had assistants are over. "Stacy", Joanna says in a commanding tone, "curtains up". With a soft swing, the curtains begin to move and Joanna's bedroom fills with daylight. Joanna decided to name her virtual assistant Stacy, just like her best friend in elementary school. With a ping, her smartwatch reminds her of the coming conference this afternoon. Joanna leaves her bed with excitement and looks outside to the silent street. Finally, the day has come! It is not so much the work aspect of the conference that contributes to this excitement, but rather the social side. At the annual meeting all sales managers of TECHBio get to meet in person to discuss the latest scientific studies and set goals for the coming year.

God, how special this is, Joanna thinks. Before the pandemic 4 years ago, Joanna worked in the Headquarter of TECHBio in Copenhagen, a classic 9 to 5 job, selling pharmaceutical products to other businesses. She shared an office with 6 others and felt extremely happy in her first job after graduating from SDU in 2019. In April 2020 when the pandemic came, she emptied her desk drawers and took everything home. From then on everybody worked remotely, telling themselves it would all be over soon, longing for the familiar "normalness". It never came back. She never came back. The office building closed, and TECHBio, just like most companies, decided the "new work lifestyle" as they call it, happens at home. Selling their buildings saved them millions of dollars and most employees thought it was the right decision. The pandemic left a deep scar in the Danish society and just like masks in public transport and not shaking hands stayed, the fear of a new virus and Denmark going into another lockdown was ever-present. A few weeks ago, a new employee who just came out of virtual university asked Joanna if sitting in an office felt like school.

Sitting next to your favorite friend, spending the break together. Joanna smiled. “Similar”, she said. She felt tired in that moment.

Stacy, her assistant, brings her back from her thoughts. “Joanna. It is 8:05. Time to get dressed.” The excitement for the coming conference is back instantly. Suddenly, she feels nervous. It has been exactly 1 year since she last saw her colleagues. Don’t get it wrong – she sees them several times a week. Behind their screens, their upper body finely outlined in front of a background, preventing others to see too much of their office, the last bit of privacy. Sometimes Joanna picks a funny background, like the beach, in calls with clients a more serious one, a grey wallpaper. It is common sense that if you don’t have an impressivelooking bookshelf, you better use a background. In 2020, when virtual meetings were in their baby shoes, no one really cared about your camera background. Now, it has gotten normal, even professional.

“Stacy, please show me all business outfits for women withing the radius. You know my size and budget”. A few seconds later Joanna swipes back and forth between different outfits, all shown on a special mirror that lets you judge the fit of the potential outfit directly on your body. “Number 3. Urgent delivery.” Stacy confirms her order with a soft tone and Joanna smiles. She likes the technical innovations which increased rapidly during the last years. Just 30 minutes later a well-known sound tells her that her outfit arrived. The drone carefully drops the package at her doorstep. The future of shopping. There are only very few physical stores left in Copenhagen. Most of them target the older generation, like Joanna’s mother, who still finds it really hard understanding most of the new ideas. Not just the technical ones, but also the strong consciousness for environmental protection. Fridays for Future and others tried to make the world pay attention to the tightening threat for years. Finally, after the pandemic was over and a whole generation remained changed, most people saw the noose around the neck of the earth. Today, many scientists research alternative living and the environment finally achieved a higher range on policy agenda.

Like expected, the dress sits perfectly. Joanna checks her time schedule on the hologram in front of her and realizes that she only has 1 hour left before she has to go to the airport. As TECHBio started hiring people from all around the world now after closing physical offices, the annual meeting is held in a new place every year. For 2025, the board decided on Madrid. Luckily, the company pays for all flights. The mandatory CO2 tax that the Danish government put on all flights a few years ago, is rising and rising. Only few families can afford to travel to foreign countries. Sometimes Joanna thinks back to the time 10 years ago, where she traveled the world before starting her studies. Nowadays, she prefers to travel to neighboring countries. What she misses most about the old times is becoming friends with strangers. It’s not that it is impossible today – it is just different. Most people decided on their social environment a few years ago during the pandemic. Making new friends has become very rare. People prefer to stay in their home, which has more purposes now. It has also become their workspace and especially their safe space. Social change has slowly gotten into people’s minds. Joanna focuses on the positive side of this. She spends a lot of time with her three friends and also feels very close to her family. Priorities. Due to

her international work, she gets to meet more people from different cultures and even learned new languages. The loneliness many people first experienced when their daily routine changed so fundamentally, seems to be gone. Times change and the new generation adjusted well. Only sometimes, when Joanna looks at old photos or sees a film, where strangers emotionally hug after a football match, she misses the old times.

Her laptop pulls her out of her thoughts. An e-mail – how oldschoold – came in. Wondering, who it was from, Joanna tells Stacy to read out loud. Joanna closes her eyes. “Invitation to your 10 years school graduation anniversary”. Her heart starts beating. How can it already be 10 years? “The motto will be 2015. With the permission of the building owner, we may return to the building and pretend normal schools still exist. There will be physical books, paper and pens and we even managed to organize a blackboard.” Joanna reads it over and over again. Another big physical event in 2025. With a big smile she closes her laptop and gets in the Tesla ride share Stacy called to bring her to the airport.

Mikkel

Integrated Design

29. marts 2025

Klokken 9 - vækkeuret ringer

Det er lørdag, men dagsordenen siger arbejde endnu engang. Heldigvis kunne jeg sove længe i dag, da vi har onlinemøde. Vi skal diskutere økonomi over de kommende kvartaler, og jeg er med for at lære, hvordan det foregår. Jeg er stadig ny i faget, derfor mente min chef det ville være optimalt, hvis jeg kunne observere deres betragtninger omkring økonomien ved lanceringen af det nye bord, som netop er blevet sat i indledende produktion. Efter noget tid spørger min chef, om jeg synes det er sandsynlige forestillinger de har sig omkring økonomien ved projektet. Faktisk ved jeg ikke det store omkring det, men en hurtig søgning på encyklopædien for ingeniører fortæller mig, at det er virker sandsynligt.

Klokken 13 - mødet slutter

Det er en kort dag, men efter vi er blevet integreret bedre i onlinemøder, er de optimale, da der ikke bliver sludret omkring hverdagen. Jeg har ikke som sådan noget personligt forhold til specielt mange af mine kollegaer, da vi oftest kun ser hinanden over computerskærmen. Personligt synes jeg det er ærgerligt, da jeg er et meget socialt menneske. Dog er jeg heldig at bo i et nabolag

med mange af mine ungdomsvenner. Vi besluttede i fællesskab at flytte til en lille udkants by, da transportmulighederne til storbyerne er blevet optimeret. Udkantsbyer er generelt blevet et sandt mekka for unge voksne, som er i gang med at stifte familie, da det er billigere, og transport-tiden er blevet nedsat så meget de sidste par år.

Efter mødet er det spisetid, og min kæreste har tilberedt en vegansk lasagne til os. Efter der er kommet større fokus på køds påvirkning af vores helbred, har vi herhjemme valgt at have kødfrie weekender, og mange af mine venner gør det samme. Efter middag bestiller vi ugens næste madplan. Det hele foregår på vores smart-køleskab, som er tilkoblet nemlig.com. Normalt går der ikke mange timer før, at maden kommer med dronelevering fra UPS.

Klokken 20 - sammenkomst med venner

Efter vi har spist aftensmad, skal vi over til nogle af vores tætte venner. Vi vælger ikke at tage bilen, da vi regner med at intage lidt alkohol, derudover vil bilen vil ikke starte medmindre man har 0 procent alkohol i blodet.

Ovre ved vores venner spiller vi spil. Først står den på virtuel beerpong, da de er forsigtige overfor deres nyerhvervede Christian Troels bord. Generelt set er hele deres hus fyldt med danske designer objekter. Det samme er vores, da vi i vores vennegruppe går op i, at det er produceret med henblik på miljømæssige ordentlige forhold.

Efterfølgende går aftenen stille og roligt frem, og vi bliver trættere og trættere.

Da vi skal hjem stiger vi på cyklerne, egentlig har jeg altid hadet at cykle, men den nye kuglelejre-teknologi gør at man dårligt skal trykke i pedalerne.

Når vi er nået til huset, vinker jeg kort med mit ur, som gør at huset låses op og lysene i indkørslen tænder. Uret er tilkoblet mit DNA, så det kun er mig, der kan bruge det.

Klokken 24 - sengetid

Min kæreste og jeg har hver vores sengerutine, hun pålægger en maske hver nat, som gør at huden forbliver elastisk, og jeg gør ikke andet end at få skyllet tænder. Dog tager det lang tid hver aften, da selve tandrensningen tager 3 minutter. Jeg har lige erhvervet mig maskinen efter min el-tandbørste gik i stykker. Det er en slags bideskinne, som renser tænderne med tandpasta uden tilført plastik. På den måde, kan jeg ordne andre ærinder på samme tid.

Cecilie

Comparative literature

Når jeg forestiller mig min fremtid er det sammen med min kæreste og den kat, jeg forhåbentlig har fået overtalt ham til, at vi skal have. Vi bor sikkert stadig i vores 2-værelseslejlighed, men hvis der sneg sig et lille hus med have ind i fantasien, ville jeg ikke brokke mig. På gadehjørnet står et homoseksuelt par hånd i hånd og venter på bussen uden at nogen blinker et øje. En lille dreng render rundt i kjole med sin iPhone 15, 16 eller hvad vi nu er nået til, og synger højt og lykkeligt med på soundtracket til den nyeste Disneyfilm. I fremtiden har de med lidt held ombygget den lokale Fakta, så butikken er lækker at færdes i og med et sortiment, der opfylder mine behov, så jeg ikke behøver at gå i Netto også. Til den tid satser jeg på, at håndsprit atter kun er noget, man har i tasken, og at mundbind ikke længere ses overalt i gadebilledet, for jeg er træt af at have tørre hænder og bumser på hagen. Pandemien er nok ovre til den tid, men nogle gange vil det stadig føles som om, panik og undergang lur er lige om hjørnet. Vi er dog vant til det efterhånden, for nyhederne viser hele tiden billeder af kriser, der ikke påvirker os direkte, hvilket gør det lettere at sove om natten. Om 5 år er jeg gået fra debutant til garvet forfatter. Karrieren kører på skinner, indtil den dag min redaktør ser tvivlsomt på mig og spørger om ikke mit nyeste manuskript er lidt utroværdigt. Om ikke der er for mange træer og for lidt røg. Om ikke det er for ambitiøst at skrive om en kvindelig cand.mag. i job, der går alene hjem fra byen om natten og føler sig tryg. Hun vil ryste på hovedet og sige, ”jeg troede, du skrev realisme,” mens jeg vil forsøge at forklare, hvorfor jeg i litteraturen har søgt at indfri noget af den uopnåelighed, jeg føler i hverdagen. Men det er okay. Jeg skriver bare manuskriptet om. Griber autenticiteten og tvinger følelsen ned på papir indtil, der ikke er nogen tvivl om hvor troværdig fortællingen er. Den fremtid jeg går i møde er næppe så utopisk, som det er fristende at drømme sig til. For når jeg forestiller mig min fremtid, ignorerer jeg bevidst konsekvenserne af klimaforandringer og økosystemets forestående kollaps. Jeg ignorerer politikernes insisteren på værdipolitik fremfor bæredygtig, grøn politik. Jeg ignorerer, at året 2021 meget vel kan have været sidste gang jeg så sne. Når jeg vælger at se bort fra alle disse ting, så er det ikke fordi jeg er uvidende eller i benægtelse. Det er ganske enkelt, fordi jeg har læst nok science-fiction til at vide, at jeg aldrig ville vinde Hunger Games eller overleve Cormac McCarthy's ødemark. Jeg er ganske enkelt ikke egnet til at være hovedperson i en af de mange litterære værker, som jeg gennem min uddannelse har lært at elske. I mit soveværelse står fire enorme bogreoler fyldt med bøger i to lag. Min kæreste plejer at sige jeg har en regnskov stående, og selvom jeg elsker mine bøger, kan jeg ikke lade være med at tænke, at han måske har ret. Når (Hvis?) jeg bliver gammel, så er de papirsider nok det tætteste jeg kommer på træerne, og vinden, der river i siderne, det nærmeste, jeg kommer bladenes raslen.

Jeg er en af de unge, som har svært ved at være optimistisk omkring min alderdom. Jeg bliver en af de gamle, som påstår at alt var bedre dengang jeg var ung. Tilbage i min gymnasietid deltog jeg

i en landsdækkende kampagne under sloganet ”fremtiden ser sort ud,” og jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvordan det viste sig at være sandt. For selvom vi med *Fridays for future* og af-faldssortering gjorde et forsøg, så er der ikke rigtig noget, der har hjulpet med at lysne fremtidsudsigerne. Når alt kommer til alt, så bliver det mest triste ved 2025 ikke, hvor meget tingene har ændret sig, men hvor meget tingene er de samme. Hvordan mine bekymringer i dag ikke er anderledes fra dem jeg har om 5, 10 eller 20 år. Hvordan Greta Thunberg stadig strejker for klimaet, mens hele Danmark vil være for optaget af Mette Frederiksens rigsretssag til at bemærke det. Så når jeg forestiller mig, hvordan verden ser ud i året 2025, kan jeg ikke lade være med at håbe, at antallet af litterære udgivelser er steget gevældigt. Folk som mig, får brug for en fiktiv verden er søge tilflugt i, når alt andet styrter i gruset. Selvom jeg aldrig ville overleve dystopiernes postapokalyptiske rædsler, findes der i litteraturen et hav af værker, der giver drømmene liv og tilbyder komfort, når nætterne virker mørkest.

Corey

Product Design

Awoken and dazzled; by the beams of summer sun protruding from the dust-enveloped venitian blinds, I knew I was late. My smart home was still suffering numerous, continuity-related issues, namely an inconsistent alarm function that has no doubt contributed to what will be a frantic morning.

I don’t check the news in the morning anymore, it’s too stressful. Grappling with the news of the day and attempting to scale the unsurmountable mass of information it offers paradoxically made me feel less informed than I did to begin with. Now the morning was my own again, free from the melancholic drone of monotonous news.

Patting down my pockets, “Phone, mask, keys?” I said aloud. The leaving-the-house routine had been updated in recent years. Like a modified game of rock-paper-scissors; with mask now trumping wallet in terms of necessity - I paid for everything with my phone anyway. With my bike hoisted over my shoulder, I started down the stairs - getting oil on my jumper while trying to keep my balance. I’ve been putting more effort into developing sustainable habits recently. Eating a plant-based diet, cycling everywhere and buying only second-hand clothes - ones I didn’t mind so much getting oil on. These were practices that always made sense to me, but now felt I had no choice but to pragmatically continue their execution. I assumed due to some faint combination of guilt and anxiety around my personal ecological impact. Then it began to rain. But cycling in the rain

didn't bother me so long as I had a fresh pair of socks with me and I was going to end up somewhere dry.

He doesn't greet me, just gives me his earphones and hurriedly puts them in my ears. He begins to imitate the hi-hats. Used to his enthusiasm, I nodded along. He had sent me the track this morning already, although I didn't have the same time to dissect it as he had. "What you think—" cutting himself off "it's good; a bit crowd-pleasing- I had expected more, don't you think?" Power walking half a step ahead of me, Jim stopped in his tracks as soon as the clouds parted and the sun again greeted us. He turned to face the sun's rays as if out of respect in order to praise their tenuous and ephemeral nature. As they shone on his face they removed it of all topography and any possible worry, transforming it into a glowing visage without detail. "That's it- That's it- Here we go!" Good weather, however fleeting, always put him in a good mood. I always admired his ability to enjoy the little things.

"Where is this place? I'll be late for the meeting if it's too far away."

"Isn't it online, how could you be late?"

"You know what I mean."

"It's around the corner from", pausing to think, "where we saw that bizarre bearded man handing out flyers about climate change being a hoax."

"Which time?"

I was going to be late. But the coffee would be good. 21 minutes and at least 3 kilometers later, we had arrived. I locked my bike outside - not overly worried about its safety - I used only the U-lock itself, not bothering to use the accompanying cable. The line was out the door and around the corner although there were only 7 people ahead of us, queueing never really did return to its sardine-esque norm - I know which I preferred. Handing over our reusable coffee cups, we both muffled our orders through our facemasks and scrutinised silently at the barista's preparation of our hot bean juice.

"Okay see you later, same time next week", Jim said before I had a chance to reply as he sped off to his next appointment.

With my 11AM meeting fast approaching I found a quiet place to sit around the corner from the coffee shop, in which to pretend I was at home, busily working. The promise of the four day working week had mostly been upheld despite this meeting I was about to attend. Logging in using my phone, I told my colleagues that my home Wi-Fi was slow today and that I'd have to leave my video off, an excuse that had gotten less and less believable as the years progressed.

The meeting, although brief, was long enough for the weather to have changed yet again. I made my way back to my bike and began my cycle home in the rain. The oven was pre-heated as per my "smart home" stipulations and the lights were illuminated as I stepped through the door. What

was left of my morning and the subsequent afternoon was taken up by various chores, cooking, video calls to family and friends and some uninterrupted scrolling on my phone.

I chimed into the evening news; nothing new exactly, nor were there any particularly insightful perspectives being shared. A deepening wealth divide, political polarisation, environmental atrocities at the hand of multi-national corporations, Bezos still in prison for tax evasion, breaches of privacy and modern slavery laws; the world looked just as it had the previous day. Desiring some lighter entertainment, I transitioned to another streaming service by way of gesturing with my hand. Privacy felt like a relic from the distance past, that's why - although ambivalent - I did not actively begrudge the intrusion of the omnipresent video recording required to recognise these gestures. I then waited patiently for the show to start, the advertisements loading perfectly, the show itself buffering for what seemed an unreasonable amount of time. It was a reality show about 20 people living in an underground bunker who were never told that a COVID-19 vaccine had been made. Their fear was palpable and - I guess what had made "The Pandemic Panic Prank" the most watched show this week - endlessly entertaining. Gesturing again, I happened upon a new comedy-drama centred around last year's successful Space X voyage and subsequent extra-terrestrial colonisation, it was unironically entitled, "Musk's Mars". When I had reached my quota of mindless entertainment I began to get ready for bed. I searched for a relaxing rain-noise video to fall asleep to. I then left the room to brush my teeth while the advertisements played before the selected YouTube video. I came back and they were still playing. There was one for the coffee shop I'd been at earlier, no surprise there. My phone battery was still impressively - at 76%. Beginning to drift off, I knew my alarm would find some way to malfunction the following morning. Perhaps it couldn't be helped.

Camilla

Journalism

Papiravis og fedtfingre i lyntog til Bruxelles

Det er fredag den 3. april 2026. Toget forlader perronen om syv minutter, og jeg skal nå at finde min kupé. Weekenden står på hygge hos min finske veninde Mira i Bruxelles. Vi mødtes tilfældigt i New Zealand i 2017. Det var den gang, man fløj jorden rundt for et godt ord. Det er en menneske-alder siden, men vi har set hinanden en gang om året, og snakken glider altid ubesværet. Mira er

et par år yngre end mig, men jeg har altid følt, hun var ældst. Hun startede sin karriere som jurist for 10 år siden, hvor jeg først for tre år siden blev færdiguddannet journalist. I dag er jeg freelancer som så mange andre.

Det nye hurtigtog, som blev indsat ved årsskiftet, bringer mig fra København til Bruxelles på små 10 timer. Da jeg besøgte Mira forrige år, tog det 16 timer med to skift undervejs. Det gør mig egentlig ikke noget. Jeg elsker at køre i tog, og savner ikke flyets vingesus – kun udsigten over skyerne. Min sidste flyvetur var til Grønland, for nogle rejser er stadig ikke velegnede til skinner eller hjul. Flyselskaberne er begyndt at promovere biobrændstof, men efter tre flystyrt med den type brændstof det seneste år, er det mildest talt en *on-going* proces.

Jeg træder ind i det nærmest uendelige el-tog og scanner min billet. Jeg savner togkonduktørerne.

Min telefon siger en lyd, da jeg står ud for den rigtige plads. Jeg sætter den i de nye ladestandere. Jeg savner ikke at have min telefon dinglende fra en stikkontakt i loftet, men jeg synes stadig, at man ser dum ud med trådløse høretelefoner. Toget accelererer lydløst fra Ellebjerg Station, som er knudepunktet for internationale togrejser. Jeg købte dagens udgave af Politiken i farten, for jeg holder stadig mest af papiravisser og -bøger. Udbuddet af trykte magasiner og avis er elimineret til det rene ingenting. Trist for en bogtrykkerdatter, hvis far lukkede og slukkede sit firma for flere år siden. Jeg bladrer lidt i avisen. Klimamålet i 2030 er stadig langt væk. Vi er fortsat slemme til at rejse, forbruge og spise kød, selv om nærmest hele Generation Z er vegetarer og veganere, og den mest kødspisende generation efterhånden er gået bort.

Der er en stor reportage om en række plantebaserede landbrug, som er åbnet det seneste år. Klimaet er blevet en integreret del af hverdagen. Det hjalp også, at den over to år lange coronaperiode fik flypriserne til at stige til himmels. Du kan ikke længere flyve til London for 77 kroner, men interrailbilletterne bliver revet væk. EU-kommissionen afsatte et milliardbeløb til landtransportsektoren, så min returbillet til Bruxelles kostede kun 899 kroner. Det er ved at være billigere end at flyve. I hvert fald lande, som ligger i rimelig afstand til Danmark. Det bedste ved togturen er, at mundbind i al offentlig transport blev afskaffet sidste år. Der var simpelthen for mange protester til sidst.

Efter et par timers kørsel er vi allerede i Jylland. Min mave rumler, og jeg bevæger mig ned i madvognen, hvor en skærm beder om at indtaste præferencer (veganer, vegetar, kylling, fisk, glutenfri, økologisk, laktosefri, diabetiker, flexitar). Jeg spritter mine hænder og vælger 'kylling' og 'økologisk' og holder mit dankort op mod skærmen. Og vupti, en sandwich med det røde økomærke, som jeg nyder med udsigt til det jyske landskab, der suser forbi med 230 km/t. Meget har ændret sig, men Jyllands marker består. En rubrik fanger mit blik, da jeg med fedtfingre bladrer til næste side.

'FN's styrker forlader Syrien efter 15 års borgerkrig'

Der er en billedreportage fra Damaskus, som på bare et lille år er som forvandlet. Jeg har aldrig været i Syrien, men mit hjerte har i mange år blødt for befolkningen. Efter Assad af mystiske årsager døde (konspirationerne florerer stadig), og den nye, demokratisk valgte præsident tiltrådte, er landet ved at rejse sig. Folk går frit på gaden, og bomberegnen og de civile dødstal er efterhånden blot et grimt minde. Det er vigtigt at huske de gode nyheder i en verden, som er ved at destruere sig selv. Hvor USA og Saudi Arabien gik fra allierede til fjender, og hvor terroren stadig viser sit grimme ansigt fra tid til anden. Brasilien lider af efterveerne fra covid-19, og Bolsonaro er af uforklarelige årsager stadig ved magten. Biden er nået langt med sine ambitioner for et racismefrit og mere ligestillet USA, alt imens naturen raser med skovbrande, orkaner og oversvømmelser.

Vi passerer den dansk-tyske grænse, hvor Nye Borgerlige i sidste regeringsperiode fik indsat permanent grænsekontrol af alt og alle. En politibetjent af kød og blod scanner mit pas, brummer tak og går videre. Mira skriver, at hun henter mig på hovedbanegården i aften. Hendes kæreste og datter er i Finland og besøge familien, så vi skal bare drikke gode øl, spise pomfritter og vende verdenssituationen. Jeg lukker avisen og finder mine støjreducerende høretelefoner i rygsækken.

Landskabet har ændret sig, men vi er vist stadig et sted i Tyskland. Jeg har lidt indtørret savl på kinden og føler mig groggy. Har sovet godt en time, for klokken er pludselig 14:47. Jeg besvarer et par mails og tjekker vejret. Sol, regn, varme, kulde, blæst. Aprilvejr, når det er bedst.

Jeg træder ud på Centralstationen. Mærker et sug i maven, som er obligatorisk på alle rejser. Mira står et sted ude i mængden og venter, mennesker træder ind og ud, råb og latter, omfavnsel, et herligt virvar af mennesker, der efterhånden tør nærme sig hinanden igen.

Robin

Jura

Mistilliden banker på døren

Bank, bank, bank, lyder det. Kort efter tikker en notifikation ind på mobilen. "Dine varer er nu afleveret." Velkommen til virkeligheden. Brostrøms brøl om afstand sidder stadig i baghovedet. Husk nu den afstand for pokker!

I 2025 foregår de fleste indkøb hjemmefra. På den måde, undgår du det, der før var hverdag. Butikker og berøring. Den berøring med varer og mennesker, som nu skræmmer mere end frygten

for at blive utsat for en forbrydelse. For de fleste føles fremmed berøring faktisk som en forbrydelse. For hvad nu hvis?

Skal du alligevel bevæge dig afsted for akut at købe toiletpapir, skal du huske handsker. Husk nu for helvede de handsker!

Du bevæger dig ud ad din dør. Den er selvfølgelig elektronisk. De dumme døre, der kun kunne åbnes ved brug af håndtag, hører fortiden til. Kontaktløst er meget smartere. Bare ikke når det ikke virker.

Du kommer til butikken. Hiver handskerne frem. Sprit på. Better safe than sorry. "Adgang kun med adgangskort." På den måde, kan butikken overvåge, at der ikke er for mange. De kan også overvåge andet. Mon du er typen der køber et-lags eller fire-lags? Hurtigt ind. Scan og betal. Hurtigt hjem.

Hjemmets fire vægge er din safe-zone. Op med fodderne, tænd for fjernsynet, og læn dig tilbage. Zap, zap, zap. Sjovt. Der er et indslag i nyhederne, som omhandler din gamle fodboldklub. "Foreningslivet falder fra hinanden," står der. Æggende, vækkende og dækkende. En journalistisk stramning? Måske.

Men for pokker... med undtagelse af, når nogen laver en omvendt Robin Hood og stikker lidt fra statskassen i egen lomme, er danskerne jo mest af alt interesseret i sensationsjournalistik, så stramningen er vel fair.

Nok om det. Tilbage til nyhederne. De siger, vi bliver federe og federe. Måske hænger det forsvindende foreningsliv sammen med den stigende fedme. Du tvivler.

Siden coronaen satte en stopper for din glorværdige fodboldkarriere, har du jo kun taget et enkelt eller to kilo på. Nu har badevægten godt nok ikke virket i lang tid. Men det kan umuligt være mere end det, tænker du for dig selv, mens du stopper den Snickers, der tidligere i dag blev leveret til dig, i hovedet. You're not yourself when you're hungry. Du spiser lige en mere, det ville jo være træls at gå sulten i seng. Godnat.

Klokken er 08:00, og Siri siger "godmorgen." Selvom du ikke er A-menneske, er det i sandhed en god morgen. Fredag og bytur med drengene. Men først, arbejde. 08:15 åbner du for skærmen og møder ind. Sådan gør man nu.

Man slipper for store kontorer, man slipper for transport, og man slipper for at møde for mange mennesker. Samtidig kan du sidde i dine lidt for små underbuks. What's not to like? Zoom er i sandhed lidt af et mirakel.

Du kan da godt savne den menneskelige kontakt. Men var der noget coronaen lærte dig, så var det, at en mindre menneskelig omgangskreds er bedre end omgang med en stor kreds af smitte-spredere.

Nå ja, så kæmper du forresten også lidt med dårlig ryg og hold i nakken, fordi du ikke længere har din ergonomiske kontorstol eller dit hæve sækkebord. Faktisk ligner du lidt en sammenkrøllet udgave af dit tidligere jeg. Man kunne vel kalde det Quasimodo-syndromet. Men i dag er det mere reglen end undtagelsen for de fleste, der arbejder på kontor, så det lever du med.

Du lukker din skærm i. Frihed. For første gang i dag skal du uden for døren. Det betyder dog samtidig, at underbuks ikke længere er tilstrækkelig påklædning. Måske en skønne dag.

Uden for døren blomstrer byen. Bogstaveligt talt. Bilfri byer er det nye. Danmark dyrker i den grad den grønne profil. Bilforhandlerne var da ikke udpræget begejstrede for den beslutning, da flere gik bankerot. Men nogle gange må et erhverv dø, for at vi andre kan leve. Bare spørg mink-avlerne.

Ned gennem gågaden præger blomster bybilledet, og træer tårner mod himlen. De er ikke bare flotte. De er også praktiske. De deler gaden i to. På den måde undgår man, at folk går i retning mod hinanden. Det er selvfølgelig træls, hvis man skal ind i en butik, som ligger på den anden side af det grønne heg. Heldigvis kan man lave en U-vending... 200 meter længere henne.

Hjemme igen, lyder det ud af højtaleren, "Upside, inside out she's livin la vida loca." Samtidig træder dine to venner ind. De får hver en velkomsthilsen i form af et anerkendende nik. At hilse gennem berøring er så 2019. I knapper hver især en øl op og sætter jer med behørig afstand. Du tænker for dig selv, "er det her mon det 'loca' liv, som Ricky Martin sang om?" Næste destination, byen.

På vej ud ad døren går det op for dig, at du har glemt dit pas i skuffen. Ikke dit pas til udlandet, men dit pas til indlandet. Vaccinationspasset. Man kunne også kalde det adgangsbilletten til livet. Uden det, ingen adgang.

Ved indgangen til natklubben tjekker dørmanden, at alt stemmer. Du viser ham passet, og oplyser dit CPR-nummer, så han kan tjekke, om du er tidligere straffet. Du skynder på ham. Byen lukker allerede klokken 00:00, så du vil gerne nå at have noget ud af din aften. Du har heldigvis dit på det rene. Adgang givet.

Inden for er stemningen høj, og musikken buldrer afsted. Alligevel er dansegulvet tomt. Et gulv til at danse virker mest af alt som et oldtidslevn. Der burde i virkeligheden stå et stort skilt med skriften 'smittefare'. Det er ikke længere tilladt at stå midt i en folkemængde og plukke æbler. I stedet sidder man i en bås med de personer, som man ankom med. På den måde undgår man, at fremmede blander kropsvæsker. Du tænker for dig selv, ”det her var afgjort ikke det ’loca’ liv, som Ricky Martin sang om.”

På vej hjem fra byen kigger du op mod himlen. Himlen kigger mod dig på vej hjem fra byen. Staten kalder det for sikkerhed. Overvågningskameraer er blevet en fast del af byens arkitektur. Ikke ligefrem god Feng Shui.

Det startede i det små, men snart kan man ikke klø sig i røven, uden at storebror kigger med. På trods af at kameraerne er blevet italesat som tryghedsskabende, er hvert eneste kamera et symbol for den mistillid, som er samfundsherskende.

Du mærker selv mistilliden.

Engang havde du med glæde handlet ind uden handsker. Du var fortsat med at dyrke din glorværdige fodboldkarriere. Du havde taget buksene på og var mødt på arbejde. Du kunne gå over i den butik, du ville, uden at tage en U-vending 200 meter længere hen. Du kunne plukke æbler på dansegulvet. Du kunne kigge mod himlen, uden at himlen kiggede mod dig.

Men ikke mere. For hvad nu hvis?

Du kommer hjem. Døren er banket i. Du er i sikkerhed.

Christoffer

Philosophy

Drømme

Jeg læste forleden i en bog, at vi ikke længere kan drømme. Om jeg er enig, kan jeg ikke helt blive enig med mig selv om. Jeg drømmer ikke rigtig selv, men der må da være nogen, der drømmer. Må der ikke? Jeg skyllede den sidste bid rugbrød ned med en tår kaffe og skubbede tanken fra mig. Klokken var 7.00. En halv time endnu før jeg skulle afsted. Endnu en dag på jobbet. Endnu en dag som alle andre dage. Endnu en dag omgivet af mennesker, der løber fra den ene ende af lokalet til den anden, for at pakke ordre ned. Filosoffer er stadig ikke det, der er mest efterspørgsel på, på arbejdsmarkedet. Det vidste jeg egentlig godt, da jeg tog min uddannelse, men jeg gik efter interesse og ikke efter job. Begik jeg en fejl ved at uddanne mig i filosofi? Måske. Hvis ja, er det heldigt, at der ikke er flere, som kan begå samme fejltagelse, eftersom filosofi blev sløjfet på alle universiteter i Danmark for to år siden.

Jeg tog mit overtøj på og gik ud ad døren. På vejen ud scannede jeg min håndchip på ydersiden af døren som tegn på, at jeg var på vej ud. Jeg ventede til der lød et

tilfredsstillende klik som tegn på, at døren var låst, hvorefter jeg gik ned gennem gangen og ud på gaden. Håndchippen. I flere år havde jeg været stærk modstander af den lille dims, men efterhånden som de spredtes, blev det svært at ignorere, hvor praktiske de er. Med en håndbevægelse kunne man åbne døre, købe ting, bekræfte sin aftale hos lægen osv. Særligt den del med at bekræfte noget i forbindelse med lægen var praktisk. Næsten alle skulle lægebesøg et par gange om ugen nu, fordi der var kontrol med de sygdomme, der er i omløb. Jeg steg ind i letbanen og scannede min håndchip på vejen.

Da jeg ankom på lageret og gik ind i hallen, tog jeg solbriller på. Jeg går altid med solbriller, når jeg skal være tæt sammen med folk i længere tid. Det er der flere grunde til. For det første, kan man se de seneste nyheder med dem på, hvilket altid er rart. Men den anden grund, var nok den vigtigste. Jeg bryder mig ikke om at se folk i øjnene. Efter flere år bag en skærm i både uddannelse og det første job efter uddannelsen, er jeg blevet forvænt med, at andre ikke kan se mine øjne tydeligt. Det giver en følelse af tryghed. En slags beskyttelse mod, at andre kan se ind i ens inderste. Måske er det bare noget, jeg forestiller mig. Men jeg er da ikke den eneste, der er begyndt at gå med solbriller på jobbet, så måske der er noget om det.

Som pakkerne begyndte at lande foran mig, vendte tanken fra den tidlige morgen tilbage. *Vi kan ikke længere drømme.* Jeg tænker nogle gange over, om ikke vi netop bør drømme. Om ikke det ligefrem er en forpligtelse. Hvis vi ikke drømmer, er der ikke noget at stræbe efter. Ikke nogen måde at forbedre verden på. Uden drømme er vi dømt til en evighed styret af apati,

hvor vi accepterer verden, som den er. Er det at drømme ikke ligefrem en tvingende nødvendighed? Om det er en drøm for os selv som individ eller noget større, betyder ikke nødvendigvis så meget. Men hvad gør man så, hvis drømmen knuses i tusind stykker, og der ikke er nogen måde at samle den på igen? Måske er spørgsmålet ikke så meget om vi 'kan' drømme, men om vi 'tør'. Jeg skubbede igen tanken fra mig. Det var deprimerende at tænke på.

Det blev frokostpause. Jeg satte mig til bords sammen med et par kolleger. Jeg kiggede ned på min fint tilrettelagte rugbrødsmadder med ost og æg. Man så ikke så meget kødpålæg mere. Det var ilde anset af andre. Og sådan set havde de jo ret. Når kød har den effekt på klimaet, som det har, kan man lige så godt skære lidt ned, hvor det er lettest. Men jeg kunne nu godt savne en mad med rullepølse engang i mellem.

"Har I set, at de er ved at udvikle en ny håndchip?" Spurgte Jonas. Han var, ligesom jeg, en akademiker, der ikke havde kunnet for job inden for sit felt efter uddannelsen. "Den nye her skulle være i stand til at måle blodtryk. Og bedre endnu, så skulle den klø mindre!" Han havde ret. Der var dage, hvor håndchippen kunne klø, så man var ved at blive sindssyg.

"Jeg er stadig modstander af de tingester." svarede Pia. Hun var over 60 og havde, som så mange andre, svært ved at vænne sig til, hvordan tingene ændrede. Det kunne jeg egentlig ikke fortænke hende i. Det er svært for alle at omstille sig i det tempo, som tingene er foregået i.

"Altså..." Sagde jeg "Jeg er har haft det på samme måde. Men det er bare svært at ignorere, hvor meget lettere de gør ting. Men behøver hverken have betalingskort eller sygesikringsbevis på sig. Man kan ikke glemme det derhjemme længere."

Pia kiggede opgivende på mig "Men de kan måle al mulig data. Hvor tror du det ender? Det bliver da solgt rundt til alle mulige virksomheder."

"Det gør det garanteret." svarede Jonas. "Men hvad så? Så kommer der endnu en reklame på mailen, som man skal svare nej til. Sværere er det ikke."

"Jeg bryder mig bare ikke om det." erklærede Pia. "Det er unaturligt".

"Unaturligt er ikke det samme som dårligt." Jonas lygte op og det var tydeligt, at han ville til at holde et af sine længere foredrag. "Ser I, det hele er..." Længere nåede han ikke før klokken ringede og middagspausen var forbi. Jeg følte en følelse af lettelse over ikke at skulle høre på det i dag.

Endelig hjemme. Mad i ovnen og gang i streamingtjenesterne. Jeg tror, at mange tilbringer deres tid hjemme på den måde. I hvert fald, hvis de bor alene. Det er ikke en særlig spændende hverdag. Da jeg satte mig til rette i sofaen med en portion mad, slog jeg over på nyhederne. De snak-kede om det samme, som de havde snakket om i flere dage. Mangel rent vand flere U-lande, som havde ført til en humanitær katastrofe. Måske skulle man give nogle penge til en af de organisationer, der tager sig af den slags. Måske skulle jeg ikke omtale det som 'den slags'. Burde jeg ikke

gøre mere for at hjælpe end det? Det kunne jeg egentlig godt tænke mig. Men det ville jo nok være en slags drøm. Og jeg drømmer ikke mere. Jeg tør ikke drømme mere.

Arman

Classical Studies

Dum vita est spes est

”Hvor der er liv, er der håb”

Vinterens mørke og kulde skælver mobilalarmens skrigende løfte om en ny dag

Som jeg tvinger min friske krop men tunge sind ud af sengen mod en ny sag

Og ligesom århundrederne før os, så vender livet tilbage til en form for normalitet

Som med sig kræve tålmodighed, omstilling og konformitet

Selv morgenkaffens damp danner silhuetter i stilhedens intethed med tomme løfter

Skønt vi lader os narre af normalitetens illusion, mens vi i stilheden forsigtigt snøfter

For den verden som engang var og den verden som nu skal til at være

Kommer til at være den definerende forskel imellem de fortalte og de med ære

Og selvom isolation, selvmordstanker, fortabelse i alkohol og rusmidler

Ligger i en ikke så fjern fortid under bandagens mange lag og i de skiftende tider

Så kan fastbrændte minder og ar ikke skjules eller forglemmes

Men at leve i skyggen er ej måden, hvorpå vores indre personlige dæmoner tæmmes.

Så modigt træder jeg ud i mørket - mit åndedræts væsen kan spottes i kuldens skær

Som ivrigt følger hver eneste af mine skridt, som en magtfuld hær

På en rejse hvor ende destinationen er ukendt, ukendt i vore nye verden

Hvor sværd, spyd, rustning og frygtløshed end ikke er nok til vores gruefulde færden

De tidlige morgenbiler passerer forbi
Og verdens daglige rytme er efter genopstået fra dennes dybe hi
Og vejens få gadelamper oplyser de enkelte individer
Der hastigt i deres forbifart taler med tomme ord, som fulgene der kvidrer
Skønt mennesket automatiseret begiver sig tilbage til deres normale hverdag
Så er deres mentalitet forandret og genstruktureret i flere dybe lag
En erkendelse er opnået hos nogle enkelte og specielle individer
At hverdagen ikke behøver at fortsætte efter samme præmisser - særligt ikke efter livets nye omstændigheder.

Mine observationer stoppes brat til togets hylende bremseskiver
Og lyden af en automatiseret stemme, som guider passagerene med en iver
Hun fortæller os, hvad vi skal gøre, hvor vi skal stige og hvornår toget det kører
Men lyden af endeløse tanker er det eneste som mit ængstelige hjerte hører
Selv i toget ser jeg menneskene sidde, som alt er normalt
De opfører sig i overensstemmelse med de sociale konstruktioner, som er os fortalt
Som om intet er hændt, som om verden ikke er forandret
Men de forsøger blot at fastholde i en virkelighed, som i deres hjerter er dybt forankret.

Min ende destination er mig er nået - en ydmyg kaffeshop i hjertet af en by
Min kølige Macbook, en varm kop kaffe og en sidste glans over vinterens mørke sky
Fremtvinger kolde dråber ned mod befolkningen, som er skjult under deres paraply
Løbende mod deres personlige destinationer i håb om at finde ly
Mine fingre danser hen over keyboardet i takt med at en historie tager form

Ord efter ord sammensætter jeg alfabetet med kraften af en magtfuld storm

En forfatters drøm er et endeløst og gådefuld mysterie

Men intentionen er at omdanne det der findes i det hinsides til materie

Men pludselig stopper mine fingre til lyden af krig og råben

Og minderne drager mig øjeblikkeligt til en barndom med vold og våben

Hvor håb var en forfængelig genstand, og redningen var drømmenes dåben

Mine øjne flakker hen mod fortovet, hvor en ung mand ligger i sin gråd

Skønt det ødelagt tøj på hans krop bevidner om volden i hver eneste tråd

Så nægter han at spilde tårer, der når som helst kunne trille ned ad hans kinder

Men med styrken han besidder og sine skælvende ben han efter genfinder Og med ét er han borte og tilbage er jeg på knæ i regnen

Forvirret over hele hændelsen, hvad der er virkelig og hvad der er fantasi

Kommer en ældre kvinde løbende med et tæppe, som var det en etui

Hvori jeg med sikkerhed kunne kravle indtil virkeligheden efter genfandt sin plads

Tilbage foran min Macbook, kolde kaffe og drivvåd

Genspiller jeg scenariet i mit ødelagte sind i håbet om at finde sandheden og et råd

Det viser sig tydeligere og tydeligere, at scenariet aldrig fandt sted

Det var blot min sindslidelse, fyldt med traumer, som aldrig gav fred Dette var min hverdag, mit liv og min virkelighed, hvorvidt året er tyve femogtyve tyve femogtredve eller til mit sidste ånderdræt

Så vil jeg aldrig kunne diktere hvad der er en illusion eller hvad der er ret

Efter regnens ophør vælger jeg at gå hele vejen hjem igen

Ingen togture, biler, cykler, end ikke en specifik retning, hvor jeg er på vej hen

Jeg lader mig blot føre hvor end mine vaklende ben vil gå

Da var det at den kølige morgensol endelig åbenbarede sig og jeg så
Den smukkeste prinsesse, som kom farende hen imod mig
Bekymringen på hende ansigt var ubarmhjertig og en tydelig fingerpeg
En fingerpeg om, at jeg ikke blot kunne lade mig vandre så uforsvarligt
Dette var ikke alene uansvarligt, men ligeledes sundhedsfarligt

Min prinsesse, som jeg kalder M, spørger om jeg er okay og giver mig et ydmygt kys I mere end ti år er hun

ikke alene mit livs kærlighed, men mit livs brændende lys
Som giver mig modet til at takle endnu en dag, uanset hvorvidt jeg befandt mig i virkeligheden eller sygdommens til tider illusion

Så er det unægteligt, at hun er årsagen til at Døden og jeg ikke er på kollision

Så jeg fulgte hendes skridt, hendes rytme og væsen, hånd i hånd

Men der var ikke længere tale om to mennesker, men snarere ånd og ånd

Hun gav mig tørt tøj på, endnu et kys og mere varme end noget tæppe på jorden

Ser du, hun er som den mægtigste stjerne på nattehimlen, centrum i hele norden

I takt med solen blev erstattet af mørket og natten lagde sig på lur

I selskab med et glas whisky som timerne passerede som et gammeldags ur

Genfandt jeg mig efter foran min Macbook og begyndte at skrive en historie

Denne gang handlede den ikke om stolthed, modighed eller om en ridders glorie

Den handlede om en simpel hverdag for et ungts menneske, hvis sind var speciel Og om et liv, hvor det ikke længere handlede om blot at slå tiden ihjel

Denne historie handlede om verdenen omkring ham, den handlede om fremtiden

Om samfundet og verdenen som altid kom til ham som strid

Men denne gang kom han til en erkendelse, som tidligere lå ham i det fjerne At der var vigtige ting i livet, som var værd at kæmpe for og værne

Inden nattens medicin tvang hans øjne til modvilligt at lukke

Var hans sidste tanke opløftende, optimistisk og med fokus på det smukke

For dagen havde lært ham en vigtig lektie, som han før havde forsøgt at fortrænge En sandhed som han ihærdigt havde forsøgt at forvrænge

Og denne sandhed var ganske simpelt og enkelt i sit princip

Der ganske længe havde ligget i det åbne, direkte foran hans næsetip

Sandheden var, at alle mennesker lider på den ene eller anden måde

Differencen ligger specifikt på måden og hvilket område

Men! Hvis man tør at skrige efter hjælp med et magtfuldt råb Så er én ting sikkert:

Hvor der er liv, er der håb.

Note til læseren(e):

- Dette digt er skrevet ud fra en ”normal” hverdag af et individ, som lider af Skizofreni – så ”normalitet” i ordets fundamentale betydning for det almene menneske er tydeligvis ikke den selvsamme ”normalitet” hos den sindslidende.

Hav venligst dette i sinde, så digtet og dets poetisk-filosofiske præg giver bedre mening.

Og tusinde tak for denne fantastiske konkurrence.

Magnus

Political studies

Det er første maj og klokken er 12:40. Jeg er på vej til at mødes med en gruppe venner til en øl i kongens have inden den store klimamarch. Kristian og Julie skriver, at de er lige om hjørnet, og jeg sender dem en ”meme” af København som det nye Atlantis, hvorefter jeg tjekker om jeg skulle have fået svar på en af mine talrige jobansøgninger. Intet svar. Jeg kan vel heller ikke tillade mig at klage, for modsat mange andre på min alder har jeg været heldig at få et job i Netto, hvor jeg kan overveje min kandidatgrad og SU-gæld. Som min mor altid sagde: ”Man er jo ikke rigtig voksen før man har en gæld på en quart million”. Jeg sluger min nihilistiske selvmedlidenhed og knapper en øl op mens jeg venter.

Solen skinner og i horisonten kan jeg se Julie med hendes grønne hår, trompetbukser og atomkræft-nej-tak t-shirt, der sammenlignet med Kristian, der altid er iført sort, ligner en hippie fra Enhedslistens inderkreds. Julie løber mig smilende i møde, og Kristian lyser op og begynder straks at synge: ”Er de blå, er de røde, vi for klimaet skal bøde”. Efter en hurtig krammer kaster jeg dem en øl hver og viser dem mine bannere og mine masker. Faktisk er jeg slet ikke så vild med at gå med maske, især ikke efter COVID-19 krisen sluttede, men lige siden regeringen indførte systematisk overvågning af alle demonstrationer, har Kristian været meget paranoid. Vi er normalt ikke blege for at diskutere politik, alle med vidt forskellige holdninger, men Julie og jeg har givet Kristian lidt ekstra plads, fordi han lige er gået fra kæresten. Alle er glade og vi drikker et par bajere før vi trasker hen mod Borgen. Tusindvis af mennesker, gamle og unge er samlet med bannere og megafoner, alle med deres eget slogan og kampråb. Vi stiller os i kanten af menneskeflokkene og tjekker regeringens nyeste ”stories” på både Facebook, Snapchat og Instagram. Her får man kan få alle mulige slags spændende indblik i, hvordan det er at spise frokost på samtlige danske beværtninger. Trenden om at opføre sig som en Paradise deltager kører stadig for fuld skrue og de ærgerlige skaller af tidligere politikere, der nu spidser læber for nye klimaflygtninge, er lige så uinteressante som de altid har været. Jeg tænker til mig selv at næste år bliver året hvor jeg stiller op, men kommer hurtigt i tanke om at jeg har kæmpe gæld og arbejder i Netto.

Marchen begynder og gruppen går talstærkt mod fælledparken, hvor politikerne tager selfies med deres fremtidige vælgersegment. Første maj plejede at være en Socialdemokratisk storhøjtidelighed, men efter tilbageslaget ved sidste valg er det blevet en kamp om laveste fællesnævner for de andre partier, hvor der samles støtte blandt Socialdemokraternes rester. Jeg har jo også selv været der, og tanken om at min politiske drøm ville indebære, at jeg selv stod på den anden side af kameraet, løb mig koldt ned ad ryggen. Men det er nu engang et af de eneste tidspunkter, hvor man kan få mere end bare 30 sekunder til at opsummere sit politiske væsen. På vej forbi Søerne i København viser jeg Julie en video af en monsun i det tidligere Bangladesh, men videoen bliver

afbrudt af 3 reklamer og hun mister hurtigt fokus. I en verden så fuld af teknologi er det gået hen og blevet mere en byrde end en hjælp, så efter et par selfies lægger vi hurtigt mobilene fra os.

Da vi ankommer til Fælledparken, er Kristian og jeg blevet sultne så vi snupper os en vegansk hot-dog med remoulade. Der er tusindvis af mennesker og det er ikke til at sige om der er flest til festen i fælledparken eller til demonstrationen. Politiet har spærret halvdelen af parken af og der står et hav af salatfade der venter på at blive kaldt i aktion. I det fjerne kan jeg ane paradisepolitikerne, der danser med en halvkendt håndboldspiller, med blodet fra de partifælder de stak i ryggen stadig frisk i luften. De Nye Borgerlige trak alle levebrødspolitikerne ud af de gamle partier med stor ståhej i medierne, men vi havde trods alt alle sammen set det ske. Det resulterede dog i at næsten ingen prominente figurer stod tilbage i det gamle Socialdemokrati.

Kristian og jeg går tilbage ind i menneskemængden igen for at lede efter Julie. Langs hegnet er hundredvis af de kejtede sortklædte mænd, der svarer til Nye Borgerliges svar på AK81, kommet op og begyndt at skubbe demonstranter. Bølgerne går højt, og der går ikke mange sekunder før det udvikler sig til en slåskamp. En NB81'er med politisk rygmærke får væltet hegnet, og de strømmer nu ind i

menneskemængden. Pludselig trækker en mand banneret ud af hænderne på mig, og det næste jeg husker, er at jeg vågner op, og er stripset fast til hegnet, omringet af politi. Jeg råber efter hjælp, men indser hurtigt at alle er ligeglade med en gældsat ung mand, der arbejder i Netto.

Casper

Product Design

Dear diary

29-04-25

Ok so I'm still trying to get out of this mess I've gotten myself into after the incident.

And I am pleased to tell you that I'm getting closer to figure out a solution, I asked John to help me out.

I told you about him, he's pretty good at fixing stuff, you know. Anyways, I'll let you know, how it goes...

You know I told you I was getting back into writing poetry and short stories, right?

Well..

I began writing about the whole thing with "you know who" and all that crap, but NO!!...

I think it's enough for me to handle that on a daily basis...

However I need to write something....

Because guess what!!!!

There's this competition next week, and the winner gets 5000 big ones!!

And You know i could use that money!!!

I can write about whatever I want basically, with minor stipulations...

.. Not gonna bore you with that because today I figured out the perfect subject for this competition

EARTH!!!!

Yes earth, and how we treat earth on a daily basis!!

I will ~~try~~ to reach out to people's feelings and their conscious.

I will refer to our current situation around the world...

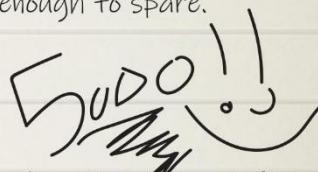
ever since the last pandemic ended a last June, things have been kind of crazy to say the least.

I'm not sure how much I've told you about it actually, since it doesn't affect me that much personally.

Of course, I have to think about my kid's future and all that, but hey, their mom's stupid family can support them, they have enough to spare.

I need to worry about me now!!

Anyways back to my idea!!

I heard this guy talking on the radio this morning, about how the rainforest in the amazons was being cut down to make room for agriculture apparently.

The natural habitats for animals were pretty much gone..
it's a mess over there, I guess.

But It made me think...

People today, they just don't care much about environment, sustainability
and all those fancy words anymore.

I remember just [REDACTED] 5 years ago before the first pandemic hit, we were all tryin
to do whatever we could saving the planet.

I also tried to buy only what I needed, not overconsuming and all that.

It's like something have changed, people live by the moment
they dont prepare much for the future anymore.

CARPE DÍL!.

I started to write this short story about, what if the earth had a voice...
what would it say to us?

I threw in a small poem as well, just in hopes of really touching the audience.
When I read it to the audience, of course I will mimic the feelings of the poem
in my voice and expressions, just to make it more real you know...

I think if I perform it well, this could be strong, and truly make people feel bad
about themselves, and then hopefully bring me that money :D!!!

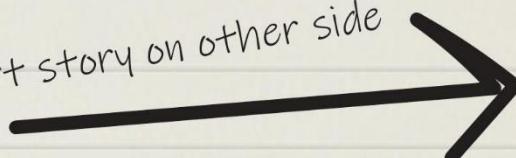
SO HERE IT GOES!! I have to go now, see ya tommorow!

TO DO LIST

!!!Pay the fine!!!

- ➊ Remember to order grocery's
- ➋ Get the car to the dealer ship
- ➌ Reply to mail from work
(ask John if I'm even allowed to go?)
- ➍ Plan with Michelle how to
cover up the incident.
- ➎ Run 10 miles or more (stay fit)
- ➏ Remember to pick up the kids from grandmas Thursday!!

POEM AND SHORT STORY ON OTHER SIDE

IF earth had a Voice!

When you look to the sky and see.

How could this even be? o o

Why would we keep passing on?

Something we know is so wrong?

I remember when you all were little maggots running around trying to save yourself from the harming sun.

Hiding in the tall grass, feeding on the trees,

eventually cutting them down, to create some shade.

Back when you all had little courage, you all were afraid..

your brain's function was at a minimum.

Then you would do little harm, only a minor tickle from your feet on my ground would wake me from my sleep.

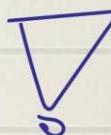
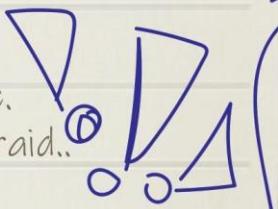
It all feels like a fairytale now, or a bad dream,
but I know it's no dream, since I don't sleep anymore.

The little feet on the ground, have turned into something that feels like stones being thrown at me, or sometimes even mountains.
Like you, back in the day, my courage is none existent, and I'm afraid, unable to find shade.

I hope your new inventions and hard work destroying my kindness pays off when I'm gone.

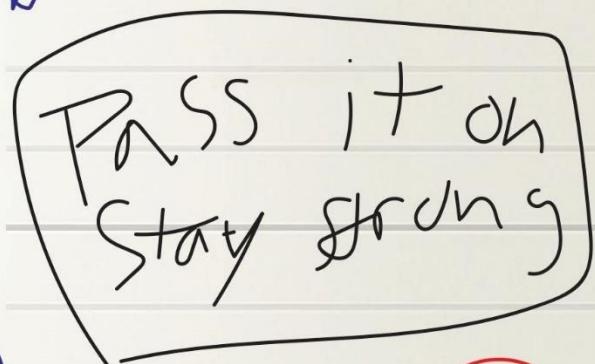
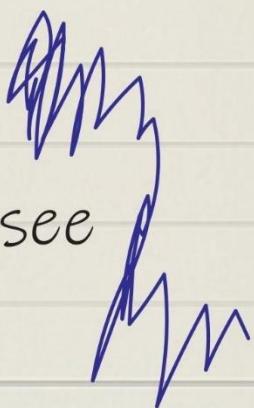
Because no matter what prayers you throw at the sky,
no matter how much shade you build to escape the warmth of the sun and the cold of winter.

You can't heal what is no longer beating like an endless drum,
it was torn apart a long ago, and now I'm something you can't fix...

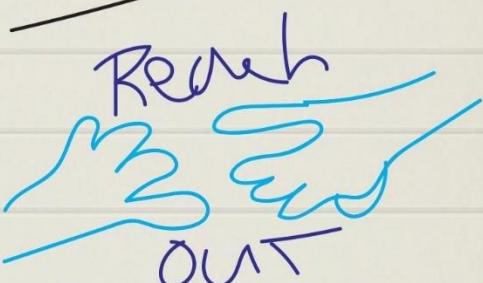

Look up into the sky, do you see
what has become of me?
Why would you pass this on?
Can't help think, what did I do wrong?

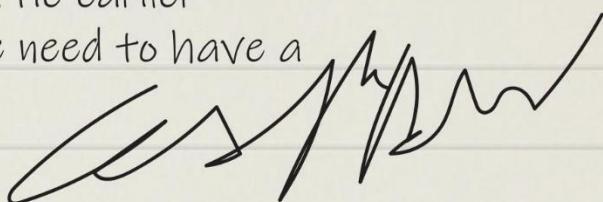

Teach
don't
Preach

Well i guess, only time will tell
if people like this or not...

Either way, i think i might just
pick up the kids a little earlier
thursday, i think we need to have a
talk....

The collaborators of Write Your Future

This project is the result of a workshop on citizen science organized by The Citizen Science Knowledge Center and Danish Institute of Advanced Study (DIAS) at the University of Southern Denmark.

The “Write Your Future” literary experiment is initiated by Professor Christine Stabell Benn, DIAS Chair and Professor at Health Sciences, and Bryan Yazell, DIAS Fellow and Assistant Professor at Department for the Study of Culture.

It is organized by Danish Institute of Advanced Study, the SDU Citizen Science Knowledge Center and The University Library of Southern Denmark

The panel:

Marianne Holmer, Director of DIAS and Dean at the Faculty of Science (Head of the panel)

Søren Askegaard, DIAS Chair and Professor at the Faculty of Business and Social Sciences

Christine Stabell Benn, DIAS Chair and Professor at the Faculty of Health Sciences

Joel Cox, DIAS Fellow and Assistant Professor at the Faculty of Engineering

Bryan Yazell, DIAS Fellow and Assistant Professor at the Faculty of Humanities

Anna Paldam Folker, Head of Human Health

Marcus Rubin, Chronicle editor at Politiken

Project partners:

Human Health, University of Southern Denmark

Politiken

Merit - Studentermedie

Science & Beers

Spoken Festival

Foreningen Studenterhus Odense

Project management:

Tine Dolmer, DIAS Communication and Event Officer

Rikke Ulvedahl Carlsen, DIAS Student Assistant

Line Laursen, Citizen Science Network

Jeppe Lomholt Akselbo, University Library